

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie P · número 53

Ple del Parlament

Sessió 29, segona i darrera reunió, dijous 9 de febrer de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Procediment relatiu al Compte general de la Generalitat corresponent al 2013 257-00001/11	3
Interpel·lació al Govern sobre la política fiscal 300-00123/11	24
Interpel·lació al Govern sobre els criteris d'avaluació de les baixes laborals 300-00124/11	32
Interpel·lació al Govern sobre el col·lapse dels serveis d'urgències 300-00125/11	39
Interpel·lació al Govern sobre l'estat del litoral 300-00126/11	45
Interpel·lació al Govern sobre la situació de la sanitat 300-00127/11	51
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la protecció dels treballadors públics 302-00104/11	58
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ensenyament trilingüe 302-00105/11	66
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els equipaments penitenciaris a Barcelona 302-00106/11	74
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la infància en risc 302-00107/11	83
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la dignificació de l'atenció a la infància 302-00109/11	91
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la revisió del model de finançament autonòmic 302-00108/11	100

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 29.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, de Territori i Sostenibilitat i de Treball, Afers Socials i Famílies.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Procediment relatiu al Compte general de la Generalitat corresponent al 2013

257-00001/11

Molt bon dia a totes i a tots. Abans de començar, em plau saludar el senyor Jaume Amat i Reyero, síndic major, i tots els membres de la Sindicatura de Comptes que avui ens acompanyen.

El novè punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió i la Sindicatura de Comptes sobre el procediment relatiu al Compte general de la Generalitat corresponent a l'any 2013. D'acord amb l'article 182.5 del Reglament, inicia la presentació el senyor Jaume Amat, síndic major de la Sindicatura de Comptes.

(Pausa llarga.)

El síndic major (Jaume Amat i Reyero)

Honorable presidenta, honorable conseller, senyores i senyors diputats, companys i membres del Ple de la Sindicatura de Comptes, comparec davant d'aquest Ple del Parlament per presentar l'Informe de la Sindicatura de Comptes de Catalunya sobre el Compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici 2013, d'acord amb allò que preveu l'article 163.5 del Reglament d'aquesta cambra. Aquest informe va ser aprovat pel ple de la sindicatura el 6 d'octubre del 2015, actuant com a ponent aquest síndic que els parla, i aquest informe va entrar oficialment en aquest Parlament el passat 24 de novembre del 2015.

A hores d'ara, el ple de la sindicatura ha aprovat ja l'informe del compte general del 2014 que ha estat enviat al Parlament i que s'entrarà oficialment demà precisament, dia 10 de febrer. També la sindicatura està enllestint i acabant per a la seva aprovació –encara no està aprovat– l'informe corresponent al compte general del 2015. És a dir que tenim tres exercicis en joc: el 2013, que el presentem ara; el 2014, que està ja aprovat i entrat, i el de l'exercici del 2015, que és el darrer que ens han retut, que estarà tancat en pocs mesos.

L'objectiu d'aquest informe és verificar l'adequació de la informació econòmica i financera de tots els comptes que es presenten a l'informe –i els comptes es presenten en annex a l'informe– i així facilitar l'aprovació del compte general per part d'aquest departament i tancar el cicle pressupostari, que normalment comença amb l'aprovació del pressupost, en aquest cas, perquè el 13 va ser un pressupost prorrogat, no era amb l'aprovació sinó que, de fet, seria amb el decret de pròrroga amb el que es va aprovar.

En la introducció de l'informe, la sindicatura segueix expressant algunes observacions i limitacions del procés de preparació del compte general i del perímetre d'entitats i institucions que inclou. La legislació en aquest moment vigent continua sense preveure la preparació i la presentació per part de la intervenció general del compte general com un conjunt consolidat de tot el sector públic català, atès que, com s'explica a la introducció del compte, el compte està dividit en dues parts, una part que és el compte del que és l'Administració i les entitats gestores i entitats autònomes, que ho presenta i ho ret la intervenció general, i una segona part, que són les altres entitats del cos no administratiu, que s'han d'unir per part d'aquesta sindicatura. El que reclamem a les observacions és que tant una part com l'altra siguin lliurades com un compte únic i sòlid, com normalment es fa en altres llocs. Aquest important dèficit que surt cada any a les observacions

pot restar solucionat amb l'aprovació de la llei d'acompanyament de pressupostos del 17, on es formulen els canvis necessaris per tal d'actualitzar les deficiències que any rere any, com he dit abans, s'expressen a la seva presentació.

Fora del compte i també dels pressupostos estan les universitats públiques catalanes i tots els seus ens dependents, és a dir, que les vuit universitats públiques catalanes són fora d'aquest compte que s'ha retut i aleshores no estan dins de l'informe, que no vol dir que no estiguin fiscalitzades per aquesta sindicatura, però les fiscalitzem a part del que seria el compte general.

Una limitació per fer auditories operatives o de gestió o de resultats dels comptes retuts és la manca de presentació de les memòries justificatives dels costos i rendiments dels serveis públics i del grau de compliment dels objectius programats, els quals obligatòriament haurien d'estar preparats i presentats segons la normativa aplicable.

El pressupost, com he dit al començament, del 2013 no estava aprovat l'1 de gener, per la qual cosa el 2013 es va iniciar amb un pressupost prorrogat. Els criteris d'aplicació d'aquesta pròrroga es van establir mitjançant el Decret 170/2012, de 27 de desembre, que garantia que durant la seva vigència no se superés el límit de despesa financera no autoritzada per al 2013. L'Administració de l'Estat va revisar l'objectiu de dèficit durant el 2013 i això va suposar la modificació dels percentatges de crèdit prorrogats establerts en el decret anterior. La pròrroga pressupostària ha estat vigent durant tot l'exercici 2013.

A l'apartat segon de l'informe es comença amb l'opinió derivada dels treballs de fiscalització realitzats, on la Sindicatura de Comptes conclou el següent: «Els resultats dels treballs realitzats permeten manifestar que el compte general de l'exercici 2013 s'ha presentat d'acord amb els principis i normes comptables pressupostàries que li són d'aplicació, i que l'activitat econòmica i financera que reflecteix s'ha dut a terme d'acord amb el principi de legalitat.» Els treballs de fiscalització, però, han estat afectats pels aspectes que es mostren en les trenta observacions generals i en les notes i recomanacions que es desprenen del treball realitzat. He de dir, i ho dic cada any, que bona part de les observacions del treball són semblants o iguals a aquelles formulades en informes anteriors perquè o no han estat corregides o no s'han acceptat les recomanacions fetes, i també algunes perquè la solució implicaria, com he dit també a l'inici, modificacions legislatives que encara no s'han realitzat.

També al llarg de l'informe es fan notar algunes de les millores introduïdes en el compte del 2013, de les que poden destacar-ne les següents. Un, totes les operacions d'endeutament ha estat autoritzades per l'Estat. Dos, s'han solucionat dèficits comptables reclassificant diferents partides de l'actiu i separant la part del curt termini del llarg termini; s'han adequat al càlcul de la provisió per insolvències a l'import dels drets pendents de dubtós cobrament, i la Intervenció General de la Generalitat ha millorat en la presentació de diferents estats financers, com el compte de tresoreria i l'estat de romanent de tresoreria. Aquestes són les quatre millores que ressalten en l'informe.

Com a resultat de la fiscalització, abans he dit que com a conclusions es presenten trenta observacions. Faré un petit resum d'aquests trenta punts. Primer, i ho he dit també abans, la normativa catalana segueix sense regular la necessitat de presentar un compte consolidat únic que reguli tota l'activitat economicofinancera del sector públic català. Les necessitats de finançament de l'exercici 2013 han estat de 3.860 milions d'euros, segons els càlculs de la IGAE, de la Intervención General del Estado, i suposa un dèficit del 2 per cent del PIB davant de l'objectiu, que era de l'1,58. Per a l'exercici 2013 la Generalitat va complir amb l'objectiu de deute públic i de la regla de despesa, però es va desviar, com he dit abans, del 2 sobre l'1,58, de l'objectiu d'estabilitat pressupostària.

La inversió executada i no imputada al pressupost del 2013 ha estat estimada en 137,43 milions d'euros, un 73 i mig menys que en el 2012. Aquestes inversions han estat finançades des de fa anys majoritàriament pel que es coneixen per «sistemes alternatius», com drets de superfície, concessions, arrendament financer, etcètera, que no tenen efecte en la comptabilitat pressupostària fins al moment d'efectuar els pagaments, però la inversió executada i no pressupostada es podria considerar com a despesa en el càlcul de dèficit no financer. L'autorització d'aquests sistemes alternatius en els darrers exercicis per construir equipaments i infraestructures suposa que el pagament de cànon i lloguers vinculats es comptabilitzi en els capítols de despesa corrent del pressupost. Aquesta despesa compromesa limita molt la disposició de crèdit, que també és signat

per fer front a la despesa de funcionament. Cal dir, i cal tenir present per això, que la darrera resolució d'adjudicació de projectes d'inversió amb aquests sistemes alternatius és del 2009, és a dir, que des del 2009 les modificacions de contracte no són per adjudicacions noves, sinó perquè són modificacions del contracte original. És a dir, els contractes originals van a les últimes adjudicacions del 2009.

Una altra observació. S'han observat criteris d'enregistrament incorrectes en diverses aplicacions pressupostàries que es detallen dins de l'informe. La despesa de l'Administració de la Generalitat del CatSalut, de l'ICC i l'ICASS, realitzada des del 2013 i no comptabilitzada pressupostàriament, és a dir, el que es coneix com a «despesa desplaçada», fou de 2.300 milions d'euros. En l'exercici anterior la despesa traslladada d'any a any va ser de 1.793. L'estat de romanent de tresoreria consolidat presentat no distingeix entre romanent afectat i el no afectat; l'elevada xifra negativa d'aquest estat financer, menys 4.234 milions d'euros a 31 de desembre del 2013, indica una situació de risc per les tensions de tresoreria que es poguessin generar. L'import del risc viu per avals concedits a 31 de desembre del 2013 era de 4.410 milions d'euros. Tot i que ha disminuït respecte a l'any anterior, segueix suposant, des del nostre punt de vista, una xifra massa elevada.

L'Administració de la Generalitat segueix aplicant el Pla general de compatibilitat pública aprovat l'any 96; caldria adaptar-lo al pla estatal o al pla vigent a nivell de la resta de l'Estat espanyol de compatibilitat pública, que es va aprovar en el 2010. El sector públic administratiu ha de millorar –i això en les observacions està més detallat– en la presentació i adequació dels inventaris, actualitzar-los de forma que coincideixin amb els seus registres comptables.

Com a conclusió d'aquestes observacions i com a recomanació final l'informe diu: «La sindicatura reclama que s'adoptin les mesures necessàries per esmenar les observacions i deficiències exposades, especialment les recurrents any darrere any, com també que els responsables informin d'aquestes mesures correctores adaptades.» I com a conseqüència de tot allò i el que s'ha posat de manifest, la sindicatura continua –ho diem any rere any– constatant la delicada situació financera de la Generalitat a 31 de desembre del 2013 a partir dels paràmetres següents: la necessitat de finançament –finançament negatiu–, el romanent de tresoreria, els fons propis negatius i l'elevat endeutament financer i la càrrega que provoca els compromisos de despesa d'exercicis futurs.

Com a magnituds més significatives que van sortint durant l'informe podríem ressaltar les següents. El resultat pressupostari consolidat el 2013 presenta un dèficit no financer de 3.203 milions d'euros; és a dir, que es manté el nivell de reducció respecte als anys anteriors. L'endeutament viu i consolidat de tot el perímetre de l'Administració de la Generalitat i de les entitats gestores va ser al final del 2013 de 48.019 milions d'euros, amb un increment del 14 per cent respecte a l'exercici anterior. El total d'efectius, el total de personal de la Generalitat a 31 de desembre del 2013, era de 124.094 persones amb una remuneració total de 4.472 milions d'euros. El 2012 aquests 124.094 era una mica més, eren 124.316; és a dir, que la plantilla es manté.

Durant el 2013 la Generalitat ha seguit utilitzant, perquè no ha tingut més remei, diferents mecanismes extraordinaris de finançament, que són els creats per l'Estat. El detall de les operacions és el següent: en pagaments de proveïdors, fase 2, 737 milions d'euros; pagament de proveïdors, fase 3, 1.489,23 milions d'euros, i el FLA, el fons de liquiditat autonòmica, en els seus trams 1 i 2, respecte a aquest exercici sumava 10.835,26 milions d'euros. És a dir, que el total de fons aconseguit amb el finançament, amb aquest tipus de productes, va ser de 13.062,15 milions d'euros.

Durant el 2013 s'han signat 22.573 contractes administratius, per un valor de 1.239 milions d'euros. El 2012, l'any anterior, se n'havien signat 17.268, és a dir, un augment del 30 per cent. El compte de les entitats autònomes de caràcter administratiu inclou els comptes de vint-i-tres entitats; tots aquest s'han presentat com disposa la normativa i cal destacar, d'aquestes vint-i-tres, tres que s'enduen el 79 per cent del total agregat, que són el Consell Català de l'Esport, el Servei Català de Trànsit i el SOC. Aquests tres s'enduen quasi el 80 per cent del total de les vint-i-tres. Les entitats no administratives, en general, segueixen reduint de forma notable el seu nombre en execució d'aquelles mesures que ja es van aprovar anys endarrere de contenció i racionalitat. La reducció del nombre d'aquestes entitats entre el 2012 i el 2013 ha estat del 14 per cent. Com cada any, l'informe es va aprovar una vegada analitzades i

contestades les alegacions presentades i, com poden veure, l'informe s'acompanya de dos vots particulars.

Voldria concloure aquesta intervenció reiterant, com altres ocasions, la necessitat de resoldre les observacions que any darrere any anem assenyalant i que van sortint cada any en el compte general.

I també fer esment del que he dit al començament: que, malgrat les limitacions dels recursos disponibles, en tot allò que estigui a les nostres mans seguirem treballant per escurçar els terminis actuals, que avui presentem el 2013 tot i que fa un any i mig que ja va entrar en aquest Parlament, d'aquí a poc podem presentar ja, i discutir, suposo, en el Ple també el del 2014 i tanquem el 2015. Soc conscient de que aquest termini encara es podria escurçar més, però..., i així hi estem..., i el nostre objectiu és aconseguir-ho.

Moltes gràcies per la seva atenció.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies; moltes gràcies, senyor Amat. Un cop acabada la presentació del síndic major, passarem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per fixar la seva posició. En primer lloc, té la paraula el senyor Antonio Espinosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Antonio Espinosa Cerrato

Gràcies, senyora presidenta. *Vicepresident*, diputados y diputadas, *síndic major* y miembros de la sindicatura y demás personas que hoy nos acompañan desde la tribuna, muy buenos días a todos. Desde Ciudadanos queremos en primer lugar agradecer a la sindicatura el gran esfuerzo que han realizado para la elaboración de este informe sobre la Cuenta general de la Generalitat de Cataluña 2013, y hacerlo extensivo, este agradecimiento, por el resto de informes que nos van trayendo a la Comisión de la Sindicatura de Comptes de este Parlament.

Como ustedes saben, señoras y señores diputados, el objetivo del informe, referente a la cuenta de la Generalitat, es emitir una opinión sobre la información económica y financiera presentada por la Generalitat y por la Intervención General de la Generalitat..., se adecúa a los principios contables que son aplicables..., y también sobre el cumplimiento de la legalidad. Asimismo, todos los informes, precisamente porque se hace necesario, recogen medidas y recomendaciones necesarias para mejorar la gestión de la Generalitat a partir de la información obtenida. Dicho de otra manera: se trata de un informe donde la sindicatura analiza cómo se ha ejecutado el presupuesto y nos hace las recomendaciones pertinentes. Se analiza la ejecución del presupuesto..., que se ha realizado de acuerdo a las diferentes normas que le son de aplicación, y, naturalmente, debe ser analizado si cumple lo aprobado en la propia Ley de presupuestos.

Pero, señoras y señores diputados, un informe de fiscalización que conocemos, ya sea porque se elabora con cierto retraso, más el retraso que añade el propio Gobierno, el propio Parlamento, podríamos decir, aunque ya sabemos quién maneja el Parlamento..., retrasa también para su conocimiento y su debate..., pues es evidente que carece de la utilidad que tendría si esos plazos se acortaran. Que el informe del 2009 se conozca en el 2012, que el informe del 2012 se conozca en el 2015 y que el informe del 2013 se conozca en el 2017, ¿sirve para mucho? Esa es una pregunta que hago, que después, lógicamente, contesto. Si a la diferencia de años entre el ejercicio fiscalizado y el informe de fiscalización le sumamos que muchas de las recomendaciones que se recogen se van arrastrando y arrastrando año tras año sin que sean atendidas ni corregidas, ¿para qué sirven estos informes? Sinceramente, desde Ciudadanos pensamos que prácticamente para nada, o en el mejor de los casos para muy poco.

Necesitamos información más ajustada en el tiempo, y precisamente por eso desde Ciudadanos hemos presentado una propuesta de resolución para que sea trimestralmente que el Gobierno informe sobre la evolución de la ejecución del presupuesto y las posibles desviaciones que se produzcan. Este Parlamento y el Gobierno de la Generalitat han de hacer definitivamente algo a este respecto. No podemos seguir así.

Nosotros pensamos que hay que potenciar y reforzar la figura de la sindicatura, así como los demás órganos de control y fiscalización, con más atribuciones y medios. O bien, como ha indicado la propia sindicatura..., y es que a una parte de las empresas

que tienen hoy en día la obligación de fiscalizar se les inhiba de ello porque son fiscalizadas, son auditadas, por empresas privadas o bien por la propia Intervención General de la Generalitat. Evitemos duplicidades y ganemos en eficiencia.

En todo caso –en todo caso–, hemos de conseguir que la sindicatura pueda presentar sus informes en unos plazos mucho más cortos y próximos al ejercicio realizado, y apoyaremos cualquier medida que avance en esa línea. Si los plazos no son mucho más cortos, los informes nos llegan ya inservibles como elementos de análisis para mejorar la gestión política. Los datos y la información que contienen han perdido todo su valor cuando nos llegan, y ello especialmente en unos tiempos en que la velocidad de los cambios sociales y económicos se ha acelerado. Tenemos, por tanto, que acelerar también los mecanismos de control y, en definitiva, de fiscalización.

Les decía que desde Ciudadanos queremos más atribuciones y medios para que la Sindicatura de Cuentas pueda llevar a cabo una fiscalización diligente y rigurosa de todo el sector público de Cataluña. Y nos parece inadmisibles que año tras año se vayan denunciando irregularidades en aspectos como contratación pública, ejecución de obras, valoración del inmovilizado, y esas recomendaciones se ignoren también año tras año. Diputados y diputadas, insisto en que hay que hacer algo que no sea dejar en el olvido las recomendaciones de la sindicatura. Desde nuestro punto de vista, son necesarias modificaciones legales para que las recomendaciones sean de obligado cumplimiento.

En este sentido, hemos vuelto a hacer, dentro de nuestras posibilidades, unas propuestas de resolución que recogen las recomendaciones..., para que tengan que ser cumplidas, y nos preocuparemos de que esas resoluciones..., intentaremos que sean aprobadas y, por supuesto, que no vayan a parar al cajón del olvido.

Entrando ya en materia, el informe establece treinta recomendaciones sobre aspectos diferentes de la cuenta de la Generalitat. Permítanme que empiece resaltando lo llamativo que resulta que un año más, desde siempre, por cierto, la legislación de Cataluña no exija la preparación y presentación de la cuenta general como un conjunto consolidado del sector público. La presentación consolidada que tiene en cuenta y elimina las transferencias internas entre los propios entes que forman el perímetro de consolidación es una práctica necesaria y obligada, y no hay nada que pueda justificar que la Intervención General no presente esa cuenta general de una forma consolidada. Nosotros lo reclamamos.

A la falta de consolidación hay que sumarle que la Intervención de la Generalitat no ha presentado nunca, y digo bien, ni una sola vez, ni un solo año, la memoria justificativa de los costes y los rendimientos de los servicios públicos y del grado de cumplimiento de los programas y objetivos establecidos. Es decir, señores diputados y diputadas, una medida fundamental para la transparencia y la evaluación de la eficiencia de los servicios y las políticas públicas, a la que además obliga el artículo 81 de la Ley de finanzas públicas de la Generalitat, no se cumple, porque ni a la Intervención General ni al Gobierno de la Generalitat les da la gana. Tendrán que entender, por tanto, que Ciudadanos lleguemos a la conclusión de que resulta evidente la necesidad de que se establezca una oficina presupuestaria que no dependa del Gobierno para que evalúe la eficiencia de los servicios y las políticas públicas y rinda cuentas directamente al Parlamento y a los ciudadanos.

Otro capítulo importante del informe hace referencia al déficit y la deuda, y a ello voy a referirme. El informe pone de relieve que se pretende camuflar deuda pública, y por ello en el 2013 no se consideraron endeudamiento financiero los créditos y los anticipos concedidos por el Instituto Catalán de Finanzas. ¿Cómo es posible que eso sea así?

Asimismo, el informe pone de manifiesto el incumplimiento por parte del Gobierno de la Generalitat del objetivo de déficit. Y eso no nos sorprende. Se predijo del 1,58 y fue del 2 por ciento. Pero esto, como decía, no nos sorprende, porque el incumplimiento ha continuado en los sucesivos años, y eso hace que la deuda de la Generalitat se sitúe para el año 2017 en 77.500 millones de euros.

Especialmente significativo, tanto que incluso merece un voto particular del *síndic* don Jordi Pons i Novell, es la ingeniería financiera y contable que se practica mediante las concesiones administrativas y derechos de superficie por los que una entidad privada se encarga de la construcción de la infraestructura o equipamiento, de su mantenimiento y explotación durante un determinado periodo de tiempo y la reintegra a la Administración cuando este periodo finaliza. En la práctica, señorías, en la

práctica, señoras y señores diputados, mediante este sistema las empresas concesionarias o superficiarias no asumen riesgo alguno y lo trasladan a las administraciones públicas. Si el negocio les va mal, no pasa nada: los beneficios están asegurados y los pagaremos los ciudadanos. Es lo que ya conocemos como «socialización de las pérdidas». En Ciudadanos lo llamamos «capitalismo de amiguetes», porque se favorece a los amigos y sus empresas garantizándoles beneficios sin riesgo. Así cualquiera puede ser empresario.

Diputados y diputadas, este capitalismo de amiguetes supone, como decía, una cierta ingeniería financiera y contable mediante la que también se pretende trasladar el coste a ejercicios posteriores a los que se realiza la ejecución. Y eso, ¿con qué finalidad? Pues, nuevamente, con la de burlar las limitaciones presupuestarias, porque así no aparece como déficit y endeudamiento lo que realmente es déficit y endeudamiento.

En definitiva, estas fórmulas de colaboración público-privadas, además de ser operaciones de ingeniería financiera, suponen unos elevadísimos costes para los ciudadanos, y deberían considerarse, como he dicho, endeudamiento de la Generalitat de Catalunya.

Nos alerta también el informe de la sindicatura de que ninguna de las modificaciones de crédito de partidas ampliables estaba soportada por ingresos, lo que supuso provocar más déficit presupuestario. Pero de nada sirve que nos alerten sobre lo que pasó en el 2013. En los años posteriores, incluido el 2017, se sigue generando más gasto sin la contrapartida de más ingresos. Concretamente en la ley de medidas de 2017, se quieren introducir diferentes y variopintos fondos que se dotarán con recursos provenientes de aumentar nuevamente el déficit y la deuda con el único objetivo de contentar a los socios de gobierno, que es decir a la CUP.

También denuncia el informe año tras año la trampa y la ilegalidad –y la ilegalidad– por incumplimiento de las finanzas públicas que supone realizar unos gastos en un ejercicio y contabilizarlos al siguiente por falta de crédito presupuestario. Es decir, se hace la trampa de trasladar al año siguiente una parte de los gastos realizados en el ejercicio fiscalizado. Por ejemplo: como los gastos en sanidad en el ejercicio de 2013 son mayores a los presupuestados, se traslada la diferencia al ejercicio 2014. Diputados y diputadas, el gasto realizado durante el ejercicio 2013 y no contabilizado ascendió a la escandalosa cifra de 2.300 millones. El presupuesto ocultó 2.300 millones de déficit. Pero lo lamentable no es que este fraude presupuestario se produjera en 2013. Lo lamentable es que se repite año tras año, y se volverá a repetir en 2017, donde ya se sabe que el gasto, solo en sanidad, será superior al presupuestado en al menos 1.000 millones de euros. ¿A quién pretende engañar el Gobierno de la Generalitat con esto? Solo se me ocurre un sujeto del engaño: la ciudadanía de Cataluña.

Miren, hace años que los sucesivos gobiernos de Convergencia, apoyados por Esquerra Republicana, y ahora juntos en la coalición Junts pel Sí, se han instalado en una política de ingresos y gastos que genera un creciente endeudamiento que, como les decía, llega a 77.500 millones y nos sitúa a la cabeza en el *ranking* de deuda pública de las comunidades autónomas. Siendo la cuantía de la deuda muy grande, lo peor de todo es que para disminuir el peso enorme de la misma han puesto en marcha varias operaciones que han resultado grandes chapuzas, y mostrado, con ello, su incapacidad como gobierno para hacer una buena gestión.

Me refiero a la adjudicación de ATLL, que, aunque realizada en 2011, aún colea en el presupuesto de 2017. Y naturalmente tengo que referirme a la ruinosa venta de Tabasa, que junto al rescato del *eix* Vic-Ripoll muestran de forma muy clara –pero muy clara– cómo el capitalismo de amiguetes también afecta a Cataluña, también está metido en Cataluña. Son todos estos ejemplos de pretendidas grandes operaciones que, en realidad, han resultado ser grandes chapuzas.

Pues, bien, a la vista de todo ello...

La presidenta

Senyor Espinosa, ha exhaurit el temps.

Antonio Espinosa Cerrato

Un minut –un minut–, senyora presidenta.

Bien, acabo, señoras y señores diputados, manifestando que Ciudadanos va a votar a favor del Informe de la Sindicatura de Cuentas, porque, aunque de forma tardía, sirve

para confirmar el suspenso del Gobierno de la Generalitat en materia de gestión presupuestaria.

No obstante –y de verdad que acabo ya–, queremos hacer nuestro el voto particular del síndico Jordi Pons Novell, y pedir a la sindicatura, precisamente, que para futuros informes tenga en consideración las que él apunta en el informe que nos han presentado...

La presidenta

Senyor Espinosa, si us plau...

Antonio Espinosa Cerrato

Muchas gracias, señora presidenta; muchas gracias, señores y señoras diputados.

La presidenta

Gràcies, senyor Espinosa. A continuació té la paraula el senyor Òscar Ordeig, del Grup Parlamentari Socialista.

Òscar Ordeig i Molist

Bon dia. Benvinguts els membres de la Sindicatura de Comptes, síndic major, vicepresident, conseller d'Economia, diputades, diputats, bé, en primer lloc, per posicionar el Grup Socialista entorn del procediment relatiu al Compte general de la Generalitat del 2013, entrat, com s'ha dit, el 2015, per tant, un any i mig després de que s'entrés en aquest Parlament, cosa que evidentment ens hauria d'esperonar perquè el proper es pugui debatre abans.

En primer lloc, agrair, com fem sempre, la bona feina, el bon fer, la claredat, la concreció dels informes de la Sindicatura de Comptes d'aquest, del compte general, com també de les diferents entitats, dels diferents departaments que estan analitzats al llarg de tot l'any i que complementen perfectament aquest compte general que avui estem debatent aquí. Diferents recomanacions que afegirem, com dèiem, a les que ja ens han fet a la comissió de la sindicatura i que cal tenir en compte.

Farem, evidentment, com sempre, una valoració molt tècnica, per respecte a l'informe, que és el que toca, però també, evidentment, una valoració també política del context polític que ens hem trobat, de les polítiques públiques que s'han decidit impulsar, i que algunes s'estan demostrant, fins i tot, encara que sigui com a molt tard per al 2013, però que s'han demostrat errònies, que no han funcionat, d'aquí, d'allà i de més enllà –d'aquí, del Govern d'Espanya i de la Unió Europea.

Per tant, hi ha temes..., i sobretot, evidentment, centrant-nos en aquells temes que es critiquen aquí, tornaran a sortir el 2014, sortien el 2012, i que es repeteixen i repeteixen i que cal que els resolguem d'una vegada, per no fer que els membres de la sindicatura treballin en va i, per tant..., home, per intentar resoldre i estar a l'alçada del que els ciutadans i les ciutadanes ens demanen de màxima transparència, de màxima bona gestió i, per tant, de bona utilització dels recursos públics.

Com ja s'ha dit, veníem d'un context econòmic complicat. S'ha demostrat que es van seguir unes polítiques públiques errònies i els números ho demostren, no només per la crisi econòmica, no només per l'enfonsament del PIB, no només per les retallades a tots nivells que feien que tinguéssim menys diners d'Europa, menys diners de l'Estat, menys diners, almenys al principi de la crisi econòmica, i també evidentment menys diners de la Generalitat perquè era el primer de rebre menys diners però també de creure que s'havia de retallar tot el que es pogués. Per tant, un model que s'ha demostrat ineficaç, que no lluita no només..., no recupera l'economia, sinó que, a més a més, augmenta les desigualtats i perjudica aquell que pitjor ho està passant –important dir-ho amb les dades que hi ha del pressupost del 2013.

En resum: bona anàlisi tècnica i detallada de l'informe, dèficit d'informacions importants de les entitats, de la intervenció, que no s'aporta..., informació important que no s'aporta i, per tant, que caldria resoldre; constata polítiques i gestió errònies dels darrers anys –polítiques, evidentment–, i, evidentment, constatar, recordar, que venim d'un pressupost del 2013, que era un pressupost prorrogat del prorrogat d'aquells que diuen a vegades que són tan dolents pactat amb el Partit Popular, si ho recorden, per tant, amb les prioritats també del Partit Popular; cal recordar-ho.

Sobre el compte general, no m'allargaré en aquells temes més tècnics, els quals ja s'han comentat tant pel síndic com també pel company de Ciutadans. Evidentment,

d'acord amb els principis i normes comptables –només faltaria– i amb la legalitat. Compte general de 37.000 milions d'euros; un document extens de moltes pàgines amb trenta recomanacions, que algunes es repeteixen, cosa que mirarem sobretot que aquelles al proper informe no es tornin a repetir, hi insistirem, i segurament que el que haurem de fer és impulsar en les diferents comissions veure com fem mecanismes de control, mecanismes de fiscalització, mecanismes d'interpel·lar el conseller d'Economia perquè resolgui, controli, resolgui les recomanacions que, any rere any, van sortint.

Ja s'ha dit: «No inclou totes les entitats del sector públic.» Com es pot analitzar, com es pot avaluar el sector públic, la seva eficiència, la seva gestió, el seu deute, el seu dèficit sense un pressupost consolidat, com toca, de totes les entitats del sector públic? Impossible. Com s'ha dit, sense les universitats no es pot. Impossible tenir una foto fidedigna, fidel a la realitat si no tenim evidentment un consolidat com toca, i més en el context que ens trobem.

No es presenta el balanç de situació del resultat patrimonial agregat. Discrepàncies sobre l'endeutament financer per molt que no siguin de molt volum, però també un tema molt rellevant. Uns dèficits, que es repeteixen des del 2010, alarmants i que provoquen unes tensions, com hem vist, de tresoreria insuportables per molt que hagin disminuït respecte al 2012 però que, evidentment, com dèiem abans, ni hem corregit l'endeutament, que s'ha multiplicat per dos des del 2010, ni corregim els dèficits, i llavors, evidentment, no podem fer sostenibles els recursos públics perquè no hi ha diners. Per tant, tot va en cascada i, al final, no podem fer, no podem desplegar, no podem impulsar les polítiques públiques que defensem.

Per tant, errors en l'enregistrament de diverses aplicacions pressupostàries –per cert, dèficit que evidentment alguns dels que aquí es queixen, allà també van votar a favor d'una llei excessivament estricta que marcava uns dèficits excessius–, no es compatibilitzen despeses del 2013 de l'ICS i del CatSalut, a part de dèficits en la informació de l'ICS, del CatSalut i de l'ICASS. En total, com ja s'ha dit, 2.300 milions d'euros de despesa realitzada, no comptabilitzada –2.300 milions d'euros de despesa realitzada, no comptabilitzada–, d'aquelles factures que llavors apareixen i es van arrossegant, que passen al 2014 i, evidentment, anem tirant la pilota endavant.

Un apunt: jo crec que el compte general del 2013 visualitza perfectament no només el fracàs d'una època i d'unes polítiques errònies, sinó també, evidentment, que ens interpel·la que, ja en aquell moment, havíem d'estar pensant en quin..., en un sistema de finançament esgotat, en un moment de crisi econòmica que segurament calia revisar-lo i evidentment cada any que passava era més necessari..., es feia més necessari revisar aquest model de finançament autonòmic, com avui també evidentment es fa palès.

Informació trimestral: no es publicava la informació trimestral per tal que hi hagi un seguiment de la morositat, que hi hagi més transparència; per tant, informació al dia sobre què està passant amb la tresoreria, amb els pagaments.

Els comptes no contempen el romanent de tresoreria afectat i no afectat, un tema no menor. El romanent de tresoreria de menys –menys– 4.234 milions d'euros, negatius; com hem dit, tensions de tresoreria, bestial.

La memòria justificativa de costos i rendiments no es presenta. Avui més que mai, com també alguns apunts que es fan en els vots particulars del final, que jo els inclouria com a propis, també ens cal avaluar els sistemes de finançament de les inversions que hem fet, reavaluar-les, pensar els que estan ara i els que havien estat abans evidentment com ho hem fet i si cal canviar la manera de..., o avaluar cas per cas, com també les memòries justificatives de costos i rendiment. No hi ha re car si no és que no ens aporta res. Per tant, no pot ser que ni es presentin les memòries.

Deficiències rellevants, com hem dit, del balanç de situació del CatSalut, de l'ICS i de l'ICASS, de l'immobilitzat material patrimoni, però també de la informació que aporten, del control. CatSalut, ICS i ICASS mouen, gestionen molts diners públics, sobretot en la sanitat. Per tant, més ens val de presentar la documentació en temps i forma quan toca perquè llavors els informes de la sindicatura durant l'any, doncs, home, ens puguem estalviar alguns maldecaps, algunes recomanacions, que algunes evidentment fan posar vermell. I alguna responsabilitat segurament que el nostre grup també la pot tenir però no des del 2010.

Manca informació detallada dels comptes. Litigis? El gran litigi, ATLL –el gran litigi, ATLL–, com també obres amb finançament afectat, com dèiem, operacions amb derivats financers, que també això mereix un capítol a part, interessos derivats, canvis dels..., augments i disminucions dels tipus d'interès. I, com hem dit evidentment, manca de memòries, informacions de les diferents entitats. Hi ha algunes millores que ja s'han comentat respecte a l'any anterior, que l'endeutament està tot autoritzat, les provisions per insolvència s'han adequat més... Per tant, en aquest sentit, cap problema.

Recordar, com hem dit, l'endeutament, que havíem passat de 28.000 milions actualment a 68, i el 2013 a 48, 48.000 –48.000– milions. Per tant, no només no retallem en dèficit, no només no retallem en deute, sinó que tot creix i creix –i creix i creix– i retallem –retallem, retallem– el 2013, eh? El 2013. (*L'orador riu.*) És que això de parlar quatre anys..., quatre anys ja és com si... (*Rialles.*) En tot cas, l'endeutament és de 68.000, s'ha multiplicat per dos des del 2010, això sí –això sí.

Grans necessitats de finançament, com hem dit: anàvem el 2011 a 6.700, ara estàvem el 2013 a 3.200, hem anat reduint. I, evidentment, coincidim –ho dèiem, ho diem i ho direm– que els objectius de dèficit i els límits d'endeutament que s'imposen a la Generalitat són insuficients, són intolerables i, evidentment, són injustos.

Fons de liquiditat. Va començar també amb uns interessos segurament més alts dels que tocaven, però al final el Fons de liquiditat autonòmic ha sigut un bon instrument que al final ha reestructurat tot el deute de la Generalitat amb uns interessos menors als del mercat. En aquell, el 2013, 13.000 milions, començàvem les operacions amb 13.000 milions, com s'ha dit. També un error que s'ha demostrat, greu error, la venda de patrimoni, les privatitzacions. Ens estem venent allò que ens dona diners, allò que és rendible. O sigui, fem..., venem la casa i ens anem de lloguer. I llavors resulta que apugen els lloguers i allò que havíem dit que vendríem per una quantitat, al final venem per molt menys perquè evidentment no fa falta ser un expert immobiliari per saber que hi havia la crisi econòmica i feia que les vendes d'immobles, evidentment, es paguessin menys.

Per tant, no complim amb la previsió inicial, hem de vendre per sota de preu de cost i llavors paguem més en lloguers i en les privatitzacions, a més a més tenim problemes per possibles indemnitzacions judicials. Evidentment, sense entrar en la guerra de recursos entre la Generalitat i l'Estat: per qualsevol impost que ficàvem aquí, recurs que ens presentaven allà, i ni ens donaven un nou finançament, ni ens deixaven posar impostos. Per tant, compartim això, però això és el que passa quan dos no parlen, és que al final ningú fa re.

Un altre tema mentre retallàvem als treballadors públics, s'ha dit el nombre de treballadors públics..., la despesa de treballadors públics baixava, perquè retallàvem la paga extra, apujàvem la despesa i el nombre d'alts càrrecs, poc o molt, però són d'aquelles coses que ens hi hauríem de fixar una mica més: retallem als treballadors públics, apugem als alts càrrecs, en un moment de crisi. Jo crec que això..., com el conseller en aquell moment també..., estaven, allò, a partir un pinyó amb Convergència, doncs, per això l'hi dic, eh? (*L'orador riu.*)

Què més? Caldria tenir en compte totes les irregularitats detectades en els procediments de contractació repetits en els diferents informes de la sindicatura. Ens fem nostres, com hem dit, els dos vots particulars. Compromisos. Cal analitzar els compromisos de despeses futures, les decisions d'avui que hipotequen el demà, doncs, cal analitzar-les; el context ha canviat, per tant, no podem seguir les mateixes pautes que fèiem abans. Avaluar la col·laboració publicoprivada –avaluar la col·laboració publicoprivada–: consorcis, entitats, privatitzacions, jo crec que és..., cas per cas, com deia aquell, *partido a partido*; un model que podia ser bo en un moment o en una determinada gestió, no té per què ser la norma, per tant, potser sí que tots plegats hauríem de revisar si no se n'ha fet un abús i si llavors es pot fiscalitzar com toca. Control en la remuneració del personal, i també l'anàlisi..., un altre vot particular, que deia que cal una anàlisi més detallada del compte general, perquè és tan gran, hi ha tants temes, que caldria aprofundir-hi més, i que a vegades no es pot afirmar que sigui una imatge fidel de la situació financera. Aquest era un vot particular també; cal tenir-lo en compte.

En resum, perquè em queden cinquanta-cinc segons, el nostre vot, tècnicament..., evidentment, donem tot el nostre suport a les indicacions de la sindicatura, però evidentment també hi ha alguns temes que no s'han resolt i sobre els quals tenim alguns

dubtes. Farem un vot d'abstenció, evidentment, per facilitar que s'aprovin, però tampoc hi podem donar suport; tampoc ens hi podem oposar.

El tancament, en resum, mostra un augment del deute i del dèficit; austeritat que no ha portat enlloc; la venda de patrimoni i privatitzacions, que ha augmentat els lloguers, s'ha demostrat errònia i inviable per al futur dels catalans; grans contenciosos pendents, com ATLL; cal avaluar –també ens ho fem nostre– la col·laboració publicoprivada i l'abús, segurament, que se n'hagi pogut fer en determinats casos; les retallades en serveis públics com la sanitat i l'educació, evidentment, han demostrat que genera un problema també (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) en poder tenir majors ingressos, i, evidentment, mentre retallàvem al personal públic, augmentàvem als alts càrrecs.

Ja acabo, presidenta...

La presidenta

Sí...

Òscar Ordeig i Molist

...només per dir, evidentment, que manca control de la Generalitat...

La presidenta

...ha d'acabar.

Òscar Ordeig i Molist

...de les entitats públiques, en el dia a dia, en la gestió, i evidentment en l'obligació..., i recursos els que facin falta per obligar que es compleixin les recomanacions.

Per tant, per tots aquests motius, presidenta, diputades, diputats, conseller, membres de la sindicatura, el vot del Grup Socialista serà d'abstenció.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Ordeig. A continuació té la paraula la senyora Àngels Martínez, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Àngels Martínez Castells

Moltes gràcies, presidenta. Senyor síndic major, senyors del síndic, públic que assisteix, diputades i diputats... Bé, avui estem revisant uns comptes generals de caire procíclic, en un context de retallades, com s'ha dit, i que, per tant, com tot el que és procíclic en aquesta situació, també té un contingut d'aprofitament privat que després intentarem demostrar. Tot i que d'entrada voldria dir..., i afegir-me a la petició que aquests informes haurien de tenir no només una visió social de cost-benefici públics, no només privats, sinó, a més a més, també un impacte de gènere, que no només ens hi obliga la llei sinó que crec que explicaria moltíssim els estralls que estan provocant aquestes polítiques, que es reflecteixen, després, quan es monetaritzen, quan les traduïm en diners, quan les traduïm en comptes dels pressupostos o de les empreses públiques, en les tensions que hi ha.

Jo crec que s'assenyalen, a més a més de les recomanacions, bàsicament quatre senyals d'alerta, en aquests pressupostos. I, clar, a mi no em sap tan greu que siguin de fa un temps –ja sabem la lentitud de l'Administració–, sinó el fet de que repetim any rere any, informe rere informe, les mateixes errades, és a dir, anem ensopgant a la mateixa pedra. I al mateix temps trobo que hi ha una certa desconexió entre aquests informes –tècnicament, segurament, doncs, molt ben fets– i les realitats que s'estaven donant, perquè quan s'estava elaborant precisament aquest informe que vostès estan presentant avui, o que s'està presentant avui, doncs, hi havia també un jove periodista de Girona que es preguntava..., li preguntava al president: «On són els meus diners?» I aquesta recerca per escatir on estan les coses estava basada, bàsicament, en una manca de transparència, però també en una manca d'allò que els anglosaxons en diuen *accountability*, és a dir, de cultura de rendiment de comptes i de realment portar els comptes públics..., en benefici de la immensa majoria de la població.

Jo, per tant, assenyalaria aquests quatre senyals d'alerta. El primer és –que això també és tradicional de tot l'Estat– la manca de comptes de patrimoni consolidat, que, per altra banda, són impossibles, és demanar un impossible, perquè amb la confusió publicoprivada que hi ha –que seria un altre dels senyals d'alerta, segurament el se-

gon més important–, com es pot fer, de veritat, aquest estat patrimonial consolidat dels comptes de les propietats públiques? Tindríem, doncs, la manca de consolidació.

El segon seria la manca de concreció dels compromisos de despesa que comprometen l'acció de govern, com sabem, com hem vist, dels governs futurs. Aquesta col·laboració publicoprivada que tergiversa no només l'acció de govern, sinó que tergiversa fins i tot les paraules, perquè de la col·laboració publicoprivada la primera cosa que jo faria seria posar en qüestió la paraula «col·laboració». I em recorda allò de Humpty Dumpty, no?, l'important no és el que volen dir les paraules, sinó qui és l'amo de les paraules; i és evident que en el moment en què es fa aquest informe, el propietari de les paraules era, entre altres, el senyor –quan es parla de sanitat– Boi Ruiz. I quedava molt clar que estàvem entrant en aquesta època de confusió lingüística, però també de fets alternatius que ara Trump ha posat de moda, però que va inaugurar, d'alguna manera, Boi Ruiz, quan en aquests anys d'aquest informe és el conseller de Salut, però al mateix temps recomana ja d'entrada que ens fem d'una mútua, un *alternative fact* que em sembla que d'entrada ja ens explica que aquesta col·laboració publicoprivada no és tal, és, de fet, la privada que està utilitzant el sector públic com vol.

I, finalment, l'altre era les remuneracions de personal, però les remuneracions de personal en dos sentits: per una banda, els sous elevats, increïblement desproporcionats en relació amb altres càrrecs i amb altres responsabilitats de l'Administració, i, per altra banda, les tibantors, les estreteses i les retallades que pateixen els sous de la gent de peu, la gent comuna, la gent que està fent l'atenció, la cura, etcètera.

Aleshores, jo aquí..., bé, ja s'ha parlat molt de l'informe. Jo crec que l'informe, doncs, diu el que diu, s'entrebanca allà on s'entrebanca, però també voldria ressaltar bàsicament una de les alegacions que es fan, per constant, per repetitiva, i perquè d'alguna manera caldria felicitar la tenacitat del síndic en assenyalar aquests senyals d'alerta. No són alegacions personals, encara que així es presentin, són senyals d'alerta de cap a on estem portant els comptes públics.

El senyor Pons Novell diu que són operacions, estem parlant de la «col·laboració» aquesta, entre cometes, publicoprivada, d'operacions d'elevada complexitat, que presenten una elevada subjectivitat en l'anàlisi de transferència dels riscos. Més que subjectivitat jo crec que també es podria objectivar bona part del sentit en què va aquesta transferència de riscos, que en alguns casos són de difícil control. Moltíssim!, perquè jo recordo haver parlat amb l'anterior síndic major, el senyor Colom, i li havia preguntat què passava amb els costos de construcció del Moisès Broggi i no sabien explicar-m'ho, i no sé si ara tindríem una explicació massa coherent del control que encara es pot portar d'hospitals, per exemple, emblemàtics, com aquest –malaguanyat el nom que se li va posar.

Són a llarg termini, evidentment, i són a llarg termini llarg perquè afecten vint-i-cinc, trenta anys o més, quan de fet les legislatures són de quatre anys i pot ser que hi hagi canvi de govern. Comprometen despesa, i més que despesa, comprometen inversió, que és molt més important; impliquen un trasllat intergeneracional dels costos; afecten el principi de transparència pressupostària –estic seguint les alegacions que vostè va fer–; hipotequen pressupostos de futur –això, suposo que el senyor Junqueras em donarà la raó–, i decideixen per un període de molts anys un determinat model de gestió d'infraestructures. D'infraestructures i més, perquè, miri, la darrera vegada que vam tenir Comissió de Salut i vam estar qüestionant el model de gestió de la sanitat, el seu grup no va voler qüestionar el model de gestió de la sanitat, i se li demanava senzillament que es qüestionés, que es revisés, que s'analitzés, que es veiés si era el millor model. I, no, es va donar per bo; es va donar per bo sabent que aquest model de gestió és el que fa que els informes tinguin els problemes que tinguin, tinguin els claroscurs que tinguin i tinguin any rere any, rere any, les alegacions que tenen.

I finalment està..., a les referències a la creativitat comptable, a l'enginyeria financera, és a dir, a totes aquestes translacions en «falsilla» del que són els *alternative facts*, també en comptabilitat i en comptes públics, en coses que són de tots i que acaben sent, passant per aquesta comptabilitat creativa, només d'alguns.

Quin avantatge té que ho veiem només..., bé, amb un cert retard? Tenim un avantatge, i és que podem recordar el moment històric en què això es donava. Posaré context, context històric, que crec que al conseller a vegades li agrada, i veure, per exemple, com en aquests pressupostos..., en aquests comptes generals estem parlant d'un transvasament,

d'una subvenció de 25 milions a les escoles de l'Opus, i aquí no hi ha hagut retallada, ara són de 30 milions a les escoles que segreguen per sexe.

Però n'hi ha més. Per exemple, l'any 2014, les marees, les marees defensores d'allò públic havien aconseguit ja estendre's a Catalunya. Hi havia la Marea Blanca –i en Boi Ruiz, en el cim d'una seva acció destructora de la sanitat pública–, entenent aquesta col·laboració publicoprivada com de fet és el que era, el que és, la rapinya d'allò públic per uns quants, havia aconseguit mobilitzacions increïbles. Per exemple, el que es coneixia com «la rebel·lió de les escales», a Bellvitge, però que a tot arreu era la lluita per les llistes d'espera, per retallar les llistes d'espera, i que va aconseguir ajuntar gent de Taulí, de..., en fi, de la Vall d'Hebron, del SAP Muntanya, de tot arreu, perquè les llistes d'espera eren també un mecanisme que enterbolia aquest..., o facilitador d'aquest mecanisme de col·laboració, entre moltes cometes, «publicoprivada».

I va aconseguir una cosa més, que jo crec que això és important: és que alguns malalts s'encadenessin al llit quan se'ls tancaven les plantes. Això és força inèdit en aquest país. Se n'adonen? Que la gent que té por, que està malalta, que no es troba bé, hagués plantat cara i hagués defensat el seu llit, perquè sabia que aquell llit públic que ell estava utilitzant com a pacient, quan deixés de ser-ho, passaria a ser un llit privat... Bé, el grau de ciutadania, de sentiment ciutadà, d'entendre el que és un dret humà per part d'aquest malalt, superava en molt el del conseller de Salut d'aquells moments.

I hi havia moltes més coses. Per exemple, en el moment de la gran discussió del transvasament dels traumatòlegs del Sagrat... –doctor Germà Bel, gràcies–, dels metges traumatòlegs del Sagrat Cor a l'Hospital Clínic, malgrat l'assemblea de metges, i sabent que el Sagrat Cor pertanyia en aquell moment a Capio, era un moment també que s'estava discutint el comportament –estic donant exemples del que és la col·laboració publicoprivada, eh?– del metge Maestro de León, que no va voler operar un malalt de l'esquena, el senyor Villarán, per la pública, perquè va dir que no li sortia d'allà on ell creia que era important, i, per tant, s'havia d'operar per la privada; en què la doctora Carmen Pérez, que va ser diputada en les llistes de Ciutadans, cridava els professionals a rebel·lar-se contra les retallades; en què una altra diputada, Isabel Vallet, de la CUP, feia unes jornades magnífiques on es decidia la sobirania, on es volia decidir la sobirania de la sanitat, i una altra diputada, la Marta Ribas, interpel·lava Boi Ruiz i feia una llista de preguntes que van aconseguir, entre altres moltes coses, frenar la primera jornada de participació a La Pedrera de Boi Ruiz, que es va suspendre, es va haver de suspendre, i que es qualificava de que participació no és privatització. I la van haver de suspendre, per què? Perquè en el fons bona part del que està passant amb aquesta confusió d'allò públic i d'allò privat, de la manca..., de les tensions en els sous, de tot el que està havent-hi, el que succeeix és que hi ha una participació que no és la que caldria o no és reconeguda com caldria. I és també l'any del VISC+ –recordem-ho– que ja era la venda claríssima de les dades privades a la pública.

I va ser també..., amb els nou segons que em queden, per recordar que va ser l'any que Marina Geli va traspasar les portes giratòries i va entrar a l'Abbott, i ara està de cofundadora d'aquest cercle de salut, que diuen que vol imitar el Cercle d'Economia i que tant de bo imités el Cercle d'Economia en el seu primer moment, no ara. No ara, quan el que vol el Centre d'Economia és manar sobre la política. El primer moment del Cercle d'Economia el que volia fer era obrir...

La presidenta

Senyora Martínez...

Àngels Martínez Castells

Sí, sí, acabo...

La presidenta

...em sap greu, però...

Àngels Martínez Castells

...acabo de seguida...

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Àngels Martínez Castells

...obrir portes i finestres cap a una Europa més democràtica.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Martínez. A continuació té la paraula la senyora Esperanza García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Esperanza García González

Bon dia. Gràcies, presidenta. Bon dia, president; bon dia, consellers, diputats, síndics, que estan a dalt. A veure, en primer lloc, tenim l'anàlisi d'aquest informe que ens ha presentat la Sindicatura de Comptes sobre el pressupost prorrogat del 2013. És justament el moment, el 2013, on comença una nova era. I vostès em preguntaran: «Quina era?» L'era de governar sense pressupost, l'era de prorrogar contínuament els pressupostos, l'era de les eleccions anticipades, l'era de deixar de banda els interessos i les prioritats essencials i quotidianes dels catalans per, al final, entomar un procés que no arribarà enlloc, que és el tema del procés.

Dit això, tots els pressupostos que venen després d'aquest 2013 tenen un element essencial, i l'element essencial és la transició nacional. Tant és, al final, que els catalans diguin que les coses que més els afecten la seva vida quotidiana –i ho diu no només el CEO, sinó també el CIS– siguin epígrafs que es repeteixen any rere any i que tenen molt a veure amb l'atur, la sanitat pública, la seguretat ciutadana i l'ensenyament públic; Això queda absolutament de banda. I queda de banda per sobre de la dissetena preocupació a la vida quotidiana dels catalans, que és això que vostès en diuen «el conflicte» entre Catalunya i la resta d'Espanya; conflicte, el que vostès tenen, sembla que els ciutadans no el veuen.

Dit això, i posant en el context històric aquests pressupostos que es fiscalitzen i de què avui analitzem l'informe, ens trobem amb una realitat, i és que amb aquesta fiscalització es posa de manifest que tant en l'execució total com en la parcial –en això no hi ha cap mena de distinció– aquests pressupostos, en termes generals, no s'adequaven a les necessitats econòmiques del moment, a les del 2013, i a les prioritats que es tenien a Catalunya el 2013, el que no és tampoc sorprenent, no?

Cal dir també que, com ja advertíem en el seu moment, en el moment de la pròrroga d'aquests pressupostos, eren uns pressupostos covards. I això és demostra també veient el que diu l'informe de fiscalització sobre la seva execució. En el seu moment hem pogut saber, mitjançant aquest informe, coses que creiem que són essencials respecte de com un govern no és respectuós i és irresponsable des del punt de vista polític amb la gestió del que és el present i el futur dels catalans.

Per què? En primer lloc assenyalarem una cosa que creiem que és importantíssima: els ciutadans catalans han de saber que tenim comptes pendents i pagaments pendents fins al –escoltin– 2041. Aquestes són les factures que queden pendents de pagament. I d'on surten aquestes dades? Surten de l'execució fiscalitzada d'aquest pressupost. Surt quan sumen i veuen que el finançament, allò que parlem del «finançament alternatiu», que apareix amb un vot particular, que és això de finançar a futur equipaments, edificis i determinats serveis, a més a més dels peatges a l'ombra..., ens deixen una factura i factures a pagar fins al 2041. Ho repeteixo, estem analitzant els pressupostos del 2013. Això què vol dir? Que, si cada cop que s'executa un pressupost li afegim pagaments a termini de futur de vint-i-vuit anys endavant, què aconseguirem, o què aconseguirà el govern de torn?: condicionar generacions senceres de catalans. Això no ho diu només el Partit Popular, això consta fins i tot en vot particular, el del senyor Jordi Pons.

Això no només és una irresponsabilitat política, sinó que això el que constata és que el Govern, al final, no només governa la legislatura en què surt escollit per la ciutadania, sinó a futur, durant generacions futures. A nosaltres ens preocupa; ens preocupen sobretot no només els peatges a l'ombra, sinó l'abús que han fet vostès del dret de superfície. Ha vingut aquí el representant del Partit Socialista, que sembla que no tenia res a veure amb això del dret de superfície, però jo els haig de dir que això vostès ho van institucionalitzar juntament amb els senyors d'Esquerra Republicana que ara formen part del Govern; vull dir que alguna responsabilitat dic jo que hi tindran.

És veritat que després, doncs, tot i que se'ns indica que no hi han nous pagaments a noves infraestructures i equipaments fins al 2009, la realitat és que ja veurem què és el que fa el Govern. Perquè fins i tot, fixin-se vostès que fins i tot amb aquest finançament i amb aquest finançament alternatiu i pagaments a futur ens apareix –sorpresa, sorpresa!– que hem de pagar fins a l'any 2108 –2108, ho repeteixo–, hem de pagar el centre i la construcció de preventius de la Zona Franca. Aquesta tarda en parlarem, a veure si es construeix o no; però de moment ja ho paguem.

En segon lloc, hem detectat una cosa que ens sembla essencial com a exemple de manca de responsabilitat política en l'exercici i el control del deute públic i dels diners de tots els catalans. La dada és històrica. Em sembla que el representant del Partit Socialista ha donat unes dades; jo crec que és important que vegin vostès quin és el quadre de deute públic que tenim. Quan va acabar el tripartit, el primer Govern de Convergència deia que el deute –el deute– era històric, no?, i que començàvem pràcticament una legislatura en una situació d'ofegament econòmic brutal per una mala gestió del deute públic. Però la realitat és que a Convergència, ara de la mà d'Esquerra Republicana, s'hi han esforçat i s'hi han esmerçat moltíssim, en superar aquestes xifres.

Què vol dir, això? Vol dir que tenim un deute de 74.757 milions d'euros i que, lluny del mantra típic i clàssic de l'independentisme, de que la culpa d'això és de Madrid, si ens hi fixem, no només en aquest informe, sinó en l'execució de pressupostos anteriors, ens trobarem amb una realitat: que la culpa és aquí, com es gestionen els diners del català, dels catalans? Mirin, quan es gestionen de manera irresponsable, i després, a l'informe, es detecten determinades irregularitats com amagar deute..., vostès amaguen deute amb crèdits de l'ICF i bestretes no reemborsables. Dos, comptabilitzen ingressos per alienacions, això que s'ha explicat aquí ja, sobre venda de patrimoni, que després no es compleix. Vostès decideixen que segurament part de la venda del patrimoni donarà uns 942 milions d'euros i topen amb la realitat, bany de realitat: la realitat és que no s'arriba ni tan sols als 300.

Això, juntament amb un problema estructural de despeses. On és més greu el problema estructural de despeses? Doncs, és més greu en les transferències corrents. Clar, és normal que apareguin notícies sobre l'estat dels hospitals públics catalans i que obrin notícies als informatius i també les planes dels diaris. I això, per què passa? Perquè la Generalitat no acostuma a pagar en termini, en temps ni en quantitat les transferències corrents: ni al CatSalut, ni a l'ICS, ni a l'ICASS. I això el que genera és que s'hagin d'endeutar a futur fins a la xifra tan escandalosa de 2.309 milions d'euros. Després s'escandalitzen per les notícies, però aquesta és la realitat. Quan es gestiona malament un servei públic tan essencial com és la sanitat, després passa el que passa.

Ens hem trobat amb un element també que considerem que és essencial de parlar-ne, i és el dèficit. Com que vostès recorreran un altre cop al mantra, els direm una cosa: al final, molt soroll per no res. La realitat és que mentre vostès van reclamant que s'abaixi aquest dèficit i la realitat és que el Govern d'Espanya fa un esforç, es finança millor i rebaixa aquest dèficit que és traslladable a les comunitats autònomes..., és igual, si vostès no l'acompleixen mai! En poso un exemple: 2013, el dèficit que demanava el senyor Collet era d'1 i mig per cent, el dèficit que finalment es va fixar va ser d'1,3 per cent; què es va fer?, 2,7 per cent. Vull dir, molt demanar per, al final, no complir igualment, no?

I, tot i això, s'ha de constatar que dins de l'informe –dades que nosaltres ja teníem, però que ens agrada que es constatin en aquest informe–..., és que hi havia possibilitats de finançament que alleugerien una mica la situació econòmica i de dèficit que patia la Generalitat. I és que mentre amb el finançament privat la Generalitat es finançava a un 5, pràcticament, coma 1 per cent, amb el FLA –aquell mecanisme que vostès diuen que és pervers– es feia l'1,14. Aquesta realitat, mitjançant, a més, l'ajut del pagament a proveïdors, finalment va suposar 13.000 en FLA, i una part també essencial amb aquest pagament a proveïdors, que ha fet que l'execució d'aquest pressupost no ens donés més dèficit i més deute futur del que ja ha donat.

Hem de constatar –hem de constatar– que els errors en la fixació de prioritats condicionen també molt l'execució dels pressupostos. Vostès decideixen destinar diners a una altra cosa, i després el que passa és que les transferències corrents comencen a fallar. Però també hem de dir una cosa: el que hem constatat amb aquest informe és el que pràcticament ja sabíem, i és que vostès, les generacions de futur dels catalans o, fins i

tot, les del present, no els interessin; vostès només pensen en cicles polítics. Van tirant la pilota cap endavant; ja vindrà un altre govern, vagi a saber vostè de quin color, ja s'ho trobarà, i d'aquí a dintre de vuitanta o noranta anys, potser tots morts, no? Aquesta és una manca de responsabilitat política molt greu –molt greu–, per després fer i utilitzar sempre el mantra de que la culpa no és pròpia sinó d'uns altres.

Nosaltres hem decidit que no aprovarem aquest informe. M'agradaria adreçar-me directament a la sindicatura i a tots els síndics, no és un retret a la seva feina, sinó que en realitat és la constatació de que en determinades observacions que fan vostès, dintre de les trenta i els dos vots particulars, com a partit nosaltres considerem que no és responsable aprovar aquest informe del compte general de la Generalitat. Per què? Hem trobat tres motius.

En primer lloc –crec que ja s'ha dit i és una mica reiteratiu–, fem nostres part dels vots particulars que estan emesos, tant pel senyor Pons com per la senyora Balseiro. En segon lloc, trobem un motiu que creiem que és essencial, ja ve a la primera plana, pràcticament, de l'informe, no?, i és: «No s'ha presentat la memòria justificativa dels costos i rendiments dels serveis públics ni tan sols el grau de compliment dels objectius programats.» Bé, si això és el que passa, si a més hi afegim que no es presenten les memòries, que és una dada que es reflecteix reiteradament en aquest informe de fiscalització, si a més hi afegim, doncs, que hi ha un vot particular del senyor Pons, que el que diu és que s'hauria de fer una anàlisi molt més profunda de tot aquest desplaçament de deute futur, del futur intergeneracional que vostè diu al vot particular, és molt difícil, com diu la senyora Balseiro, treure una conclusió clara i una imatge fidedigna de quina és la situació econòmica i de quina és la situació financera, l'execució i els resultats d'aquests pressupostos. Ja només amb aquestes raons, nosaltres considerem que és impossible aprovar un informe. I això no té res a veure amb la tasca que ha fet la sindicatura, que sé que els ho han posat molt difícil, però sí que és una realitat que nosaltres no podem obviar.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora García. A continuació té la paraula el senyor Benet Salellas, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Doncs, bon dia, presidenta. Diputats i diputades, vicepresident, a nosaltres ens agrada centrar la visió de l'informe o del compte general en dos aspectes que són rellevants i que, d'alguna manera, al nostre entendre estan relacionats, que serien l'apartat 4.6, és a dir, el compte general del deute públic, i, per altra banda, el vot particular del síndic Pons, que ja d'alguna manera s'ha exposat aquí, i que per nosaltres són dos elements que tot i que potser aparentment puguin tenir una certa independència, doncs, pensem que tenen al final un nexa en comú. És a dir, generació de deute públic i col·laboració publicoprivada, no?, el que estableix una mena de fil conductor que per nosaltres, doncs, té molt a veure amb les dificultats de gestió autonòmica i que té molt a veure també amb el règim del 78, que nosaltres tant insistim que volem combatre, en aquest model de gestió publicoprivada que han explotat molt, moltíssim els governs de Convergència, però també els governs del tripartit, d'una altra manera, però que no la van bandejar.

Reprenent el fil, d'alguna manera, del que ahir contestava Eulàlia Reguant sobre quina és la nostra posició sobre la qüestió del deute, del dèficit, nosaltres hem de repetir una vegada més que nosaltres no som contraris a la qüestió del deute o del dèficit, sinó que nosaltres el que reprovem és que hi hagi qui faci negoci amb relació a aquesta qüestió. I pensem que el que es posa de manifest amb informes com el que avui tenim aquí és com els recursos dels contribuents acaben servint, finalment, per..., acaben sempre a les mateixes butxaques, és a dir, a les butxaques de la banca, mitjançant, doncs, figures absolutament abusives o mitjançant..., o a les butxaques de les promotores, moltes vegades, per cert, participades per la banca o pels mateixos de sempre, no?

Fa només uns dies a la comissió de la sindicatura abordàvem un informe de l'ACA que comprenia els anys 2011, 2012 i 2013 i, per tant, part del que hi havia en aquell informe està també avui representat en aquest informe del compte general, no? En aquell informe, que ja vam tenir l'oportunitat de discutir i sobre el qual hem presentat una proposta de resolució que està pendent de votar, es posava de manifest que

l'ACA s'havia vist forçada a contraure uns determinats crèdits amb les entitats bancàries que havien establert un interès de vora el 5 per cent, no?, i en aquell moment el mateix síndic establí en l'informe de l'ACA que, efectivament, era un interès molt –molt, molt– per sobre dels interessos que en aquells moments s'establien amb relació a aquests crèdits. Crec, si no m'equivoco, parlant de memòria, que explicava que a nivell de mercat l'interès era d'un 1,30, 1,40 per cent i que en canvi a la Generalitat se li aplicava un interès del 5 per cent, no?

Llavors, a nosaltres això ens preocupa especialment. És a dir, sobre els abusos de la banca penso que n'hem parlat moltíssim, penso que la societat està molt mentalitzada, la qüestió de les clàusules abusives a les hipoteques, de les clàusules sòl, fins i tot un òrgan que pot ser tan poc titllat, d'alguna manera, de ser contrari a la qüestió del lliure mercat com és el Tribunal de Justícia de la Unió Europea, ha hagut de recriminar a l'Estat espanyol la seva condescendència amb les actituds abusives de la banca, no?, i jo penso que hi ha un cert consens, en aquest moment, de que les actituds abusives de la banca amb relació als particulars comencem a tenir una certa capacitat crítica i un cert consens. Però, en canvi, amb relació als abusos de la banca cap a les administracions públiques em sembla que aquí ningú no ha posat tampoc cap tipus de límit, no?

Nosaltres les properes setmanes, de fet, volem proposar una bateria d'iniciatives legislatives en aquesta direcció perquè pensem que no és lícit ni legítim ni correcte que la Generalitat de Catalunya estigui suportant avui un deute públic derivat d'uns interessos bancaris que tripliquen, quadrupliquen o quintupliquen els interessos de mercat, i que les entitats bancàries que estan mantenint aquests interessos són entitats usureres. Són interessos lleonins i són banca que estan lucrant-se amb els recursos dels contribuents per engrèixar els seus comptes anuals i, per tant, des d'aquesta perspectiva nosaltres combatrem aquesta qüestió. De fet, teòricament hi ha un cert consens en aquesta cambra. Quan vam aprovar la declaració del 9 de novembre recordo que hi havia un annex en què es plantejava, precisament, que havíem de renegociar amb la banca –no renegociar, com es va fer el cas de l'ACA per apujar l'interès del deute, sinó precisament per reduir-lo almenys amb relació a la banca resident– i, per tant, aquesta és una qüestió sobre la qual nosaltres volem treballar, sobre la qual el compte general que ara discutim, doncs, assenyala que estava en aquells moments en creixement, la qüestió del deute públic, comparant el 2012 amb el 2013 i, per tant, és una qüestió que ens alarma i ens preocupa especialment.

Dit això, per què dèiem que l'altre aspecte que ens interessava especialment del compte general era el vot particular del síndic Pons? Bé, el síndic Pons –jo crec que aquí ja s'ha dit i que a més s'ha dit altres vegades, no? – assenyala la qüestió de les dificultats o del perill amb relació a les formes de col·laboració públicoprivada. Nosaltres pensem que la qüestió de l'ACA, la qüestió de la línia 9, la qüestió del canal Segarra-Garrigues, la qüestió de tantíssimes coses que hem discutit aquí, de l'Hospital Moisès Broggi, per exemple, doncs, tenen molt a veure amb això, amb com la col·laboració públicoprivada, a través de la figura de l'endeutament, acaba triplicant, quadruplicant, quintuplicant el valor de les coses i això no es fa en pro d'un interès públic, en pro de la defensa dels interessos del ciutadà sinó que es fa únicament i exclusivament en funció d'enriquir els de sempre.

I per tant, nosaltres això també volem posar-ho sobre la taula per combatre-ho. I pensem que en aquest sentit l'informe de la sindicatura no és suficientment profund i suficientment explícit a l'hora de denunciar que aquest model de col·laboració públicoprivada, és a dir, estirant els arguments que planteja el síndic Pons, doncs, el que fa és posar en situació d'escac totalment el model de gestió pública que nosaltres tenim, que el fa inviable i que el fa precisament dependent i totalment debitocràtic.

I darrer element que volem posar sobre la taula. Què ens diu la fiscalia anticorrupció sobre la col·laboració públicoprivada? Ens diu que la col·laboració públicoprivada és un dels focus de corrupció més importants, perquè és precisament via les externalitzacions dels serveis públics que es produeix un dels grans camps abonats per a les conductes delictives vinculades a la corrupció. Per tant, debitocràcia, col·laboració públicoprivada, corrupció. Al final s'estableix una mena d'equació a tres bandes que nosaltres volem impugnar en la seva totalitat, volem combatre i que pensem en aquest sentit que l'informe del compte general, doncs, no aborda de manera suficient malgrat l'exhaustivitat i el treball de fons que assenyala.

En definitiva, nosaltres ens abstindrem en la votació d'avui precisament per això, perquè pensem que aquest informe és insuficient i perquè pensem que no arriba a explorar tots els límits de la necessitat de combatre la corrupció, la corrupció que hi ha darrere la col·laboració publicoprivada i la corrupció, en definitiva, del règim deuterocràtic.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Salellas. A continuació té la paraula el senyor Oriol Amat, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Oriol Amat i Salas

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia –anava a saludar el vicepresident; no el veig, ara–, diputades, diputats. Saludo també el síndic major, els síndics i la resta de persones de la sindicatura. Volia començar amb un agraïment a la sindicatura per la feina feta. Déu-n'hi-do la tasca que fa la sindicatura, i tant de bo ben aviat pugui tenir més recursos per anar més lluny encara amb la tasca de fiscalització.

Dividiré la intervenció en dos parts. A la primera em centraré en les recomanacions que fa la sindicatura. No repetiré temes que ja han dit anteriorment els diputats, per exemple, quan el diputat Espinosa parlava dels terminis amb què presentàvem avui aquest informe o parlava de les duplicitats que a vegades hi ha amb auditories, organismes que estan auditats o bé per auditories de comptes, diguem-ne, o bé per la intervenció, doncs, també tenen la fiscalització de la sindicatura. Per tant, estic molt d'acord també amb que cal evitar duplicitats i molt d'acord amb que han d'haver-hi més mitjans.

L'informe inclou moltes recomanacions, algunes són formals, altres són de fons. Cal destacar que hi ha millores respecte a 2012. Unes quantes s'han corregit posteriorment, per exemple, una que ha sortit, que era la del compliment de les dades de la Llei de morositat, doncs, ara actualment ja es compleix, aquesta recomanació, però encara en queden moltes. I és veritat el que han destacat la majoria de diputats, que moltes d'aquestes recomanacions, doncs, es repeteixen d'anys anteriors, eh?

Ara bé, aquí afegiria una anotació. Aquestes recomanacions que es repeteixen d'anys anteriors, per exemple, són recomanacions que hi eren quan alguns de vostès estaven en el Govern l'any 2007, 2008, o bé també el Grup Socialista, i hi eren, aquestes recomanacions. Vaig estar llegint què deien vostès mateixos aquells anys d'aquestes recomanacions i m'ha semblat que no deien el mateix. És a dir, avui els preocupaven molt aquestes recomanacions i aquells anys no els preocupaven tant.

Aleshores, per tant, en resum, diríem que si s'han millorat recomanacions en relació amb els anys anteriors, algunes s'han arreglat amb posterioritat, diríem que progressem, no sé si adequadament, en termes pedagògics. Crec que anem en la bona direcció, però segur que hem d'anar molt més ràpid en atendre aquestes recomanacions.

Sentint les intervencions dels diputats de la resta de grups parlamentaris, hi ha un tema que em produeix perplexitat, eh?, que és el següent: la majoria dels partits d'oposició s'escandalitzen per determinades o moltes recomanacions de la sindicatura. Però resulta que, si agafes els informes dels òrgans fiscalitzadors de comunitats autònomes on governen aquests mateixos partits, hi han les mateixes recomanacions o encara molt més. Doncs, allà quan les persones d'aquests partits parlen d'aquells informes, no els escandalitzen tant. Aleshores això, la veritat, trobo que és una mica (*l'orador riu*) hipòcrita, eh?, i, per tant, perdonin-me l'expressió, eh? (*Alguns aplaudiments.*) Aleshores...

Bé. Els comentaré una petita anècdota que vaig viure fa uns mesos: vaig agafar un dia un informe de fiscalització d'un ajuntament, vaig obrir-lo per una pàgina on hi havia una recomanació i vaig agafar un diputat de..., vaig parlar amb un diputat d'un altre partit, i li vaig dir: «Escolta, llegeix això. Què n'opines?» I el..., no diré si era home o dona, doncs, la persona es va quedar escandalitzada. I llavors li vaig ensenyar la primera pàgina. Era un ajuntament determinat on aquell partit governava. Li va canviar la cara. I aleshores ja va començar a donar excuses. Per tant, sembla que hi ha un doble raser de mesurar, i aquí no exclouria cap partit, amb aquest comentari –cap. Això de ser independent té alguns avantatges, eh? (*Rialles i aplaudiments.*) Bé.

Aleshores, un comentari sobre el que ha dit el diputat Espinosa d'uns acords amb la CUP que incrementaven el dèficit... Bé, estem parlant de 221 milions d'euros que surten de l'increment del sostre de dèficit del 0,10. És a dir, aquells 221 milions surten d'allà, és a dir, que no incrementen el dèficit previst.

Bé. Vull aprofitar també aquesta intervenció per posar en valor els òrgans de fiscalització. Crec que tots –i quan dic «tots» vol dir «tots»– ens els hauríem de prendre més «en sèrio», eh? Són informes públics, que estan penjats a les webs. A vegades, hi han escàndols que surten a la llum pública uns anys més tard que aquell informe estigués penjat a la web. I això passa a Catalunya, però també passa amb el Tribunal de Comptes, passa en altres comunitats autònomes. Per tant, crec que si tots féssim més cas a aquests informes de fiscalització ens aniria molt millor.

També, quan parlava de la hipocresia, un tema que a mi també em crea perplexitat..., i avui la diputada García, per exemple, deia que estava escandalitzada perquè... –i votarà que no–, perquè no es presenta la memòria justificativa dels costos i els rendiments dels serveis públics. Això ho han de fer totes les administracions públiques. Me'n podria dir algunes que ho facin? N'hi han *molt* poques que ho facin. I les poques que ho fan normalment és perquè hi han persones determinades que, més enllà dels partits en el que estan, són persones que els preocupa el tema de la fiscalització i dels costos i ho fan. La majoria d'administracions públiques això no ho fan. De la mateixa manera que no ho fan els partits, per exemple, quan presenten..., és un tema una mica diferent, però, si agafem les dues mil esmenes que han presentat els diferents grups de l'oposició i la resta de partits, doncs, de les dues mil esmenes, si les quantifiquem totes, la Generalitat hauria de duplicar el pressupost. Això, si em permeten el comentari, a mi em sembla una mica infantil, eh?, que una sèrie de grups presentin 2.000 esmenes, que signifiquen duplicar el pressupost, i no dir d'on sortiran els diners, em sembla infantil. El que passa, que els infants, jo crec que... (*aplaudiments*) els infants no tenen mala fe, per tant, no és infantil, és d'un altre tipus d'adjectiu. (*Rialles i aplaudiments.*)

Bé, per acabar la primera part, em referiré a una assignatura pendent que tenim tots: avaluem legalitat i principis comptables, és el que diu l'informe de la sindicatura, però falta l'eficiència. Tenim una assignatura pendent que és l'avaluació de l'eficiència. Què vol dir això? Doncs, que potser el que fem és legal, segur que sí, pràcticament, no? Però és el millor que es podria fer? «Eficiència» vol dir: gastem bé?, obtenim el màxim amb els recursos disponibles? Si em permeten una simplificació referint-me a la gestió pública –i és una simplificació molt «telegramàtica»–: les dretes normalment no posen diners per a la gestió pública, o en posen pocs, o no tots els que caldria; les esquerres, no els interessa en general la gestió pública, no els interessa l'eficiència, eh?, en general. (*Veus de fons.*) Per tant, hauríem de trobar un punt intermedi entre posar més diners i exigir una bona gestió pública: exigir eficiència dels diners, eh?

Passo a la segona part. Una conclusió rellevant de l'informe de la sindicatura constata la delicada situació financera de la Generalitat. L'any 2013 vam tindre un dèficit de 3.000 milions, amb un deute d'uns 40.000 milions; compromisos d'exercicis futurs molt importants per més de 97.000 milions d'euros... Bé. Recordem una mica el marc en el que es mou, en el que es va moure l'any 2013. Era un any en el que l'economia seguia en recessió, recordin que el PIB anava baixant. Això vol dir menys recaptació. El PIB no es va tornar a recuperar fins a l'any 2014, per tant, eren anys en els quals l'economia anava cap a baix. Això va fer augmentar l'endeutament en un 11 per cent; és veritat, va augmentar l'endeutament, però menys que en anys anteriors.

Un comentari sobre el que ha dit el diputat Espinosa sobre l'endeutament, deia: «Som la comunitat més endeutada.» En economia, normalment no són tan importants les dades absolutes com les relatives. Quan es parla d'endeutament és més rellevant..., crec, en comptes de parlar de la quantitat absoluta, parlar de la quantitat relativa, és a dir, comparar-ho amb el PIB. Si comparem el deute públic que tenim a Catalunya amb el PIB no som la comunitat més endeutada, en tenim dues altres comunitats que estan més endeutades que nosaltres.

Aquell any es va seguir ajustant la despesa. Es va reduir un 6 per cent la despesa de personal, un 9 per cent els lloguers..., i aquí estic d'acord que va ser una reducció de despesa injusta, però obligada; si no s'hagués fet, no s'haurien pogut pagar proveïdors o els

empleats públics. Era una reducció injusta però s'havia de fer, si no, no s'hauria pogut pagar els proveïdors i els empleats públics.

Això..., per entendre una mica per què va passar això, recordem –molts de vostès no hi estaran d'acord, molts d'altres, sí, eh?– el tracte injust que rep Catalunya per part de l'Estat. En realitat, aquest tracte injust en aquells anys no va ser solament Catalunya, va ser també la resta de regions. L'Estat va ser molt dur, especialment dur amb Catalunya. Recordin quan Catalunya intentava incrementar la recaptació incrementant alguns impostos, els dipòsits bancaris, per exemple, doncs, l'Estat ho recorria perquè no pogués recaptar. L'Estat va ser molt dur, especialment amb Catalunya i els ajuntaments, i, en canvi, va ser molt laxa amb ell mateixa, amb l'Estat mateix.

Per recordar-los-ho simplement, l'any 2013 l'Estat va augmentar els ingressos un 3 per cent i va augmentar les despeses un 1 per cent. En canvi, les comunitats autònomes van reduir ingressos... –l'Estat els va augmentar, les comunitats autònomes els van reduir–; l'Estat va seguir augmentant despesa i, en canvi, les comunitats autònomes van, en conjunt, haver de reduir la despesa un 3,7 per cent. Per tant, l'Estat va ser molt lax amb ell mateix i, en canvi, molt dur amb Catalunya i la resta de regions; especialment amb Catalunya, perquè li va prohibir, entre altres mesures, aquelles que li haurien permès recaptar més.

Les retallades van ser obligades. Tots critiquen les retallades. Val la pena recordar que alguns dels partits que critiquen les retallades, doncs, on ells governaven també retallaven. Per què allà no deien el mateix que diuen aquí? Espanya en aquells anys va augmentar els ingressos: l'IVA, l'IRPF, els impostos del tabac, els hidrocarburs, l'especial d'alcohol, i s'ho quedava pràcticament tot, eh? Recordem, per exemple, el tema de l'impost sobre els dipòsits bancaris, com he dit fa un moment, doncs, el Tribunal Constitucional, a instàncies del Partit Popular, va prohibir, va bloquejar aquesta mesura. El diputat Ordeig es queixava de la venda de patrimoni. Quina altra opció hi havia? Quina altra opció hi havia per poder mantindre la despesa social si no era vendre patrimoni amb un pressupost on més del 70 per cent era despesa social?

Del FLA se n'ha parlat una mica. Ahir mateix, un organisme que no té massa de sobiranista ni de catalanista, que és Moody's, recomanava canviar-lo. Per què recomana canviar..., fins Moody's recomana canviar el FLA? El FLA aquell any ens va costar 502 milions d'euros d'interessos. Aquí la pregunta que ens podríem fer també, n'hem parlat altres vegades, és per què Catalunya no pot acudir als mercats? Per què?

Catalunya té capacitat tributària de recaptació més que de sobres per no haver hagut de retallar..., les retallades en total van ser de 6.000 milions d'euros i aquell any vam tindre un dèficit de 3.000 milions. Per tant, si no s'hagués retallat, el dèficit d'aquells anys hauria sigut 9.000 milions, de l'any 2013, eh? Doncs, bé, vostès saben que Catalunya té un dèficit fiscal, segons la Generalitat, 16.000 milions, també coincideix amb 16.000 milions amb el mètode..., la comissió que es va nomenar..., es va crear al Govern del president Zapatero amb la metodologia del flux de caixa, coincideix amb els 15.000-16.000 milions per any. Aquest mateix any la comissió nomenada pel Ministeri d'Hisenda deia que aquest dèficit no és de 16.000, era de 8.000... Bé, suposem que fos de 8.000, que fos cert... Aquí hauríem de parlar de qui paga, doncs, les despeses comunes i moltes despeses que potser a Catalunya no ens vindria de gust que es paguessin, no? Doncs, si no hi hagués aquest dèficit, encara que només fos de 8.000, encara que fos veritat el de 8.000, si no hi hagués aquest dèficit, Catalunya tindria els mercats financers oberts, no tindria dèficit i no hauria hagut de retallar.

La diputada García s'escandalitza perquè tenim deute fins al 2040. I què opina del deute que pagarem fins d'aquí no sé quantes dècades del Castor, de les radials de Madrid, de les depeses de defensa que pagarem durant dècades? (*Aplaudiments.*) Què n'opina, d'això? Aleshores, a mi m'escandalitza tant una cosa com l'altra, però és molt diferent pagar deute relacionat amb el Castor que pagar deute relacionat amb escoles, amb edificis dels jutjats, etcètera. Em sembla que no estem parlant del mateix.

Un altre tema al que em volia referir parlant de l'ajustament que va haver-hi el 2013 són els comentaris que han fet també la diputada Àngels Martínez i el diputat Benet Salleras: per què tenen urticària al sector privat? Per què? (*Veus de fons.*) Mirin els països...

La presidenta

Si us plau... –si us plau, si us plau! Faci el favor.

Oriol Amat i Salas

Escullin un país que creguin que val la pena emmirallar-nos-hi. Jo triaria Dinamarca, per exemple. Dinamarca, una de les característiques que té és molta col·laboració publicoprivada. Els països que valen la pena..., no sé en quins països pensen vostès, jo els que m'imagino són països on hi ha molta col·laboració publicoprivada. Ara bé, és veritat que el sector privat potser està millor regulat, eh?. Però aquí el que diria és que segurament viurem millor si en el país tenim un millor sector privat, un millor sector públic, més i millor sector públic, i més i millor economia social. Però no sé per què tenen aquesta mania al sector privat, perquè si hi ha sector públic és perquè hi ha sector privat. Del sector privat surten els impostos (*alguns aplaudiments*) que serveixen perquè hi hagi sector públic: sense sector privat no hi ha sector públic, eh?

Bé, passo a les conclusions. Primera, instem el Govern a atendre les recomanacions de la sindicatura, incluiu els vots particulars; si podem millorar l'eficiència i la fiscalització, doncs, hi guanyarem tots. Segon, tenim una assignatura pendent molt important: avaluem legalitat i principis comptables, però no avaluem eficiència. Complir la llei no garanteix que la gestió pública és la millor que podem tindre i que sigui excellent. Tercer, els terminis... Discutir avui el 2013 no és acceptable, ho hem d'escurçar entre tots, i aquí el Parlament hi podem fer molt. I, quart, i acabo, en temes de gestió pública fa uns anys érem un país de tercera. Crec que avui, amb les millores que s'han fet en els últims anys, som un país de segona, però encara no som de primera. Per ser de primera hem de dotar de més recursos a la sindicatura i seguir tots, fil per randa, les seves recomanacions. No hem d'aplicar un doble raser de mesurar –no hem d'aplicar un doble raser de mesurar– els nostres i els altres, tots hem de ser més radicals amb la transparència i la bona gestió pública.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments i veus de fons.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Amat. Senyor Salellas, per què em demana la paraula? (*Veus de fons.*) Trenta segons, però que siguin trenta segons.

Benet Salellas i Vilar

Sí, sí..., seré molt ràpid. La veritat és que pel primer que volia contestar al senyor Amat era per la seva referència genèrica a l'esquerra, no?, per deixar clar que si quan parla de l'esquerra es refereix a nosaltres, no digui –no digui– que no ens interessa la gestió pública. Li demanem que ho retiri, perquè la nostra gent als ajuntaments treballa al màxim per donar a cada euro el màxim de resultat per servir els interessos públics, reduint salaris, eliminant privilegis i amb moltíssim voluntarisme i llarguíssimes jornades laborals. Per tant, per respecte a l'esforç i el compromís polític de tota aquesta gent que tenim als ajuntaments, li demanem que ho retiri.

I en segon lloc, i sobre models, jo li diria que compro el model Dinamarca, compro el model d'escola exclusivament pública de Dinamarca, i deixi de caricaturitzar-nos, senyor Amat. Nosaltres no tenim problemes amb el sector privat; tenim problemes amb el sector privat que es dedica a saquejar el sector públic...

La presidenta

Senyor Salellas...

Benet Salellas i Vilar

...i a enriquir-se...

La presidenta

Senyor Salellas!

Benet Salellas i Vilar

...amb el sector públic.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Salellas, em sembla que ja... Senyor Ordeig, per què em demana la paraula?

Òscar Ordeig i Molist

Per allusions, també, presidenta.

La presidenta

A veure si aconseguim que siguin trenta segons.

Òscar Ordeig i Molist

Trenta segons. Vejam, senyor Amat, amb l'estima que li tenim: u, estem aquí fiscalitzant la gestió de la Generalitat, no dels mil ajuntaments que tenim a Catalunya, que trobarem casos de tot, i evidentment..., ni de les altres comunitats. Per tant, també passa aquí per fer autocrítica, però també per ser més rigorosos en aquest aspecte. Esquerrers i la gestió progressista. És..., ens ha dit hipòcrites, per tant..., i ens ha dit que no ens importa la gestió. Això no només és fals, no només és demagog, no només és un perjudici cap a les idees, quan aquí estem per gestionar les accions. I el que és més hipòcrita és dir que els partits d'esquerra no sabem governar, no sabem gestionar quan té un conseller que és d'Esquerra Republicana i quan tenen uns pressupostos amb el suport de la CUP.

Per tant, una mica més de rigor, si no és que el que vulgui dir és que el conseller estigui fent polítiques d'esquerra i que el pressupost que hi dona suport la CUP, des del 2010 fins ara, doncs, és un pressupost de dretes i una gestió i un govern...

La presidenta

Això dels...

Òscar Ordeig i Molist

...de dretes. Llavors sí que tindria raó.

La presidenta

...dels trenta segons...

Òscar Ordeig i Molist

Moltes gràcies.

La presidenta

...em sembla que no són el mateix per vostès que per mi, eh?, això dels trenta segons. (*Antonio Espinosa Cerrato demana per parlar.*) A veure, senyor Espinosa.

Antonio Espinosa Cerrato

També, senyora presidenta, demano la paraula per allusions. A ver, señor Oriol Amat...

La presidenta

Trenta segons.

Antonio Espinosa Cerrato

...es verdad que el incremento del déficit de una décima supone 200 millones, que son los que van a ir al fondo, pero no deja de ser déficit, y, por tanto, deuda, que usted me decía que no iba a ser déficit y deuda. Claro que lo es; autorizado, pero déficit y deuda. Es eso.

Y después me decía: «Hombre, hay que hacer una comparativa de la deuda con relación al PIB.» Bueno, sí, pero también eso es una posible comparación. Pero otra es en valores absolutos, y otra es, por ejemplo, *per capita*, con lo cual también estamos a la cabeza, *per capita*, en deuda pública.

La presidenta

Senyora Martínez, per què em demana la paraula?

Àngels Martínez Castells

Per dues allusions.

La presidenta

Per allusions.

Àngels Martínez Castells

Però per dues. La primera és que, miri, jo, al·lèrgia, només en tinc a la penicil·lina. A tota la resta, si es comporta bé, cap al·lèrgia.

I la segona. A mi em sap greu com vostès, a vegades des d'això que en diuen «independència», qüestionen la credibilitat i la coherència dels polítics. La credibilitat i la coherència costen molt d'aconseguir, i vostè s'ha permès, molt alegrement, fins i tot parlar d'hipocresia. Escolti, si vostè vol veure si jo soc coherent i creïble i no soc hipòcrita, recordi que l'any 2008 vaig ser, amb altres persones, qui va crear Dempeus per la Salut Pública, una organització en la que també hi estava una persona que vostè i jo estimàvem molt, que era Fabià Estapé.

Moltes gràcies.

(Esperanza García González i Oriol Amat i Salas demanen per parlar.)

La presidenta

No, no; és que va la senyora Esperanza García. Senyora García, em demana la paraula per allusions?

Esperanza García González

Sí, allusions; també hi han contradiccions... *(Pausa.)* Senyor Amat, jo li haig de dir que l'Estat no és responsable que els mercats hagin tancat les portes a concedir crèdit a la Generalitat; és la morositat i la mala gestió de la Generalitat la que tanca les portes del mercat.

El segon element que li diré. A veure si s'assabenta vostè de que els senyors que van gestionar el tema Castor són els del Partit Socialista i no nosaltres.

I tres, contradiccions: com és possible que posin vostès com a exemple, i els senyors de la CUP, Dinamarca, que és una monarquia constitucional. Sorprenent! *(Aplaudiments.)*

La presidenta

Senyor Amat. Sí.

Oriol Amat i Salas

No, en fi, a part d'agrair tots els comentaris dels diputats... *(rialles i alguns aplaudiments)*, que era l'esperable, simplement, li volia dir al company Benet Salellas que aquests ajuntaments que diu que sí que es preocupen de l'eficiència, doncs, m'agradaria molt conèixer aquestes pràctiques. I si és així *(remor de veus)*, aleshores aquí, al Parlament, demanaré trenta segons per dir: «Tenia raó el diputat Benet Salellas.»

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general del 2013.

Si no hi ha cap objecció, farem la votació conjunta dels dos punts del dictamen.

Comença la votació.

El Compte general de la Generalitat corresponent al 2013 ha estat aprovat per 94 vots a favor, 9 en contra i 25 abstencions.

Interpel·lació al Govern sobre la política fiscal

300-00123/11

El desè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre la política fiscal, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula el senyor Fernando de Páramo.

(Remor de veus. Pausa.)

Gràcies per sortir de pressa i en silenci.

(Pausa.)

Senyor De Páramo, quan vulgui.

Fernando de Páramo Gómez

Bé; gràcies, presidenta. Senyor conseller, diputats, diputades..., señor Junqueras, usted ayer, perdone que se lo diga con esta contundencia, nos faltó al respeto; nos faltó al respeto a la cámara, nos faltó al respeto a toda la oposición, porque ustedes ayer consiguieron algo que no es fácil en política, que es poner de acuerdo a toda la oposición, porque fuimos todos los grupos de la oposición quienes aludimos al tema del señor Vi-

dal, y usted no nos respondió. Usted nos respondió con gestiones de su departamento, con las que..., con algunas de ellas estaremos de acuerdo, porque no todo se hace mal en política; yo estoy convencido de que ustedes algo harán bien. Pero, hombre, eso de no contestar, eso de no contestar y contestar con otras cosas, eso es muy viejo –eso es muy viejo–, eso es vieja política.

Y usted dijo además ayer que nosotros le dictábamos la respuesta. Mire, nosotros no le dictábamos la respuesta, nosotros le preguntábamos. ¿De qué sirve entonces controlar al Gobierno? ¿De qué sirve una sesión de control si usted no contesta? ¿De qué sirve si el presidente se niega a venir al Parlamento a dar explicaciones y usted no nos contesta?

Pero, bueno, yo creo que sus silencios hablan por sí mismos y hablan por sí solos. Ustedes están pretendiendo dejar el asunto del señor Vidal en una anécdota, dejarlo en alguien que pasaba por ahí y que un día se le ocurrió una brillante idea. Pero, mire, no es así; las afirmaciones del señor Vidal le han hecho daño; le han hecho daño a su proyecto, y lo saben; son esas patinadas que tiran por tierra todo el relato separatista que ustedes construyen y construyen cada día. Y le han hecho daño porque usted, que es un tipo listo, eso no se lo puedo negar, no contestó ayer, no contestó, no contestó ninguna de sus preguntas, ninguna.

Y, mire, el señor Vidal es un senador de Esquerra –bueno, ahora ya no lo es porque ustedes le han obligado a dimitir–, es un portavoz de Esquerra, era un portavoz. Era un juez, también, pero era el juez del *procés*, era el juez que ustedes promocionaban por todo el mundo. No era un don nadie en el *procés*; todo lo contrario, era una de las voces más autorizadas de todo su desafío separatista. Y ahora ustedes intentan que lo borremos de nuestras mentes, que borremos al señor Vidal como si nunca hubiese existido, como si nunca hubiese hablado en esos actos de Esquerra. Y es que esos actos fueron durante tres meses, once conferencias, redes sociales, tuits; no fue que un día alguien puede tener un desliz, sino que se tiró tres meses diciendo lo mismo.

Yo se lo pregunté ayer; lo voy a intentar otra vez, a ver si hay suerte hoy: pero ¿nadie levantó la mano en esos actos? ¿Usted estaba en alguno de esos actos del señor Vidal? ¿Alguien de su partido dijo: «Oiga, está mintiendo; él, ese de ahí, está mintiendo, que alguien se lo lleve, está diciendo mentiras»? ¿Nadie? ¿Nadie dijo nada? Si esas acusaciones las hubiese hecho... Por ejemplo, en vez de un acto de Esquerra, imagínese usted un acto de Ciutadans. Y yo mismo hago esas afirmaciones sobre su Gobierno. Yo creo que ustedes me denunciarían, yo creo que ustedes me denunciarían al día siguiente. Pero como las ha hecho alguien de su partido, pues entonces no hacen nada. Como ve, son muchas preguntas, muchísimas preguntas, y usted no contesta ninguna. Bueno, en realidad, las contesta todas con su silencio.

Y la verdad es que me preocupa la..., no solo las actuaciones y las afirmaciones del señor Vidal, sino que usted..., además, cuando ya el tema estaba calentito, sale en escena el señor Salvadó, que también tengo que decirle que tiene usted unos compañeros de partido que le hacen flacos favores. Porque el señor Salvadó, que tampoco pasaba por ahí, que es un miembro de su equipo, pues también se deleitó con frases como que..., bueno, que, como todo el mundo sospecha, no nos van a dar la base de datos en un *pen drive*, que tenemos que cruzar ciento treinta fuentes de información. Declaraciones, también, que usted entenderá que –ha estado en la oposición y lo sabe– despiertan nuestras dudas.

Y tenemos que preguntarle, tenemos que hacer nuestro trabajo; nuestro trabajo es controlar al Gobierno. Y ayer se lo dije y usted –usted– se ofendió –se ofendió. Hubo un momento que es que se ofendió conmigo porque le puse ejemplos de corrupción, le puse ejemplos de casos de corrupción. Y usted se ofendió, pero tiene que ir acostumbrándose, porque está gobernando con Convergencia. Y cuando uno gobierna con Convergencia, pues es normal que, de vez en cuando, le pregunten por la corrupción. No se ponga usted tan exquisito; cuando gobierna con uno de los partidos más corruptos de la historia de Cataluña es normal que, de vez en cuando, la oposición le diga: «Casos de corrupción de su Gobierno», porque usted está gobernando con ellos.

Yo ya sé que usted tiene una estrategia de ir de tapado, una estrategia inteligente, de ir de tapado, de intentar hacer un *sorpasso* a Convergencia, de llevarse todos esos votos, de decir unas cosas aquí y otras en Madrid, de ser el hombre bueno en Madrid. Pero usted ya tiene su propio escándalo. Usted ya tiene el caso Vidal, que es su propio escándalo.

lo en Esquerra. Y, mire, en la política catalana es difícil llegar virgen al Gobierno –no al matrimonio, sino al Gobierno–, y usted, con este escándalo del señor Vidal, no lo va a conseguir.

Pero, mire, el ejemplo de corrupción se lo ponía simplemente no para que se ofendiera, sino porque, al principio, cuando salta un escándalo en Cataluña, en la política catalana, siempre se niega al principio. Esto es una costumbre que hemos visto en muchos otros casos: el 3 *per cent* también se negó, el Palau también se negó; todos se ofendían mucho: «No, esto no existe, mienten.» Y, en cambio, después las verdades salen a la luz.

Entonces, que no le pase a usted y eso era..., por eso, yo ayer le hablaba de casos de corrupción, no porque usted los tenga, sino por sus compañeros de gobierno, de que tenga cuidado con negarlo todo porque después las verdades saltan. Y se lo repaso cronológicamente.

Mire, en octubre del 2013, ya había sospechas del Cescicat, que había hecho seguimientos a periodistas y elaboró perfiles de activistas en redes sociales; esas sospechas ya estaban.

Un poquito antes, en abril del 2013, nuestro grupo, también con el Partido Popular, hizo una propuesta de creación de una comisión de investigación sobre casos de espionaje. ¿Sabe qué pasó? Usted se acuerda porque estaba. Yo no estaba, yo no era diputado; pero usted sí. ¿Sabe qué pasó? Que ustedes votaron en contra, se negaron a que hubiese una comisión de investigación.

Después, en diciembre del 2013, Albert Rivera, cuando era presidente del grupo parlamentario aquí, en el Parlament, le advirtió al *president*, en este caso al *president* Artur Mas, de que había un informe para crear un CNI catalán. Usted se acordará también de eso, porque estaba presente. Pues, bien, lo negaron también. Siempre se niega todo, al principio; es una estrategia... Yo no he gobernado nunca, nosotros todavía no hemos gobernado nunca en Cataluña, pero imagino que cuando uno gobierna, pues tiene que negarlo todo, al principio, ¿no? Y luego ya, si es verdad, pues ya vemos qué hacemos. Pues, bien, también lo negaron. Y después Felip Puig, en enero de 2014, salió y admitió la existencia del informe sobre el CNI: «Pero, bueno, no ha sido encargado de manera oficial...» Ya empezamos..., después de la negación, ya empieza ese proceso de «vamos a intentar construir un relato comunicativo» para intentar explicar las cosas.

Y después, finalmente, llegamos hasta el señor Vidal, donde se vuelve a hablar de datos de dudosa..., y de dudoso origen.

Mire, esto parece una novela de espías, porque haciendo todo este repaso cronológico parece que ustedes llevan tiempo jugando a los espías. Y, además, usted, que está sentado en ese puesto de la oposición, de líder de la oposición, aunque ahora esté sentado al lado del Gobierno, póngase en nuestro lugar, haga ese ejercicio. ¿Usted no cree que algo huele mal?, ¿que es normal que nosotros le preguntemos sobre estos casos, haciendo ese repaso? Luego me pondrá contestar, y estaré encantado de escucharle. Pero ¿no cree que es normal que la oposición le pregunte sobre todo esto? ¿No cree que necesita una estrategia política mejor que la de decir que no a todo? Usted debe tener asesores y deben ser buenos. Yo creo que le deberían recomendar: «Señor Junqueras, conteste usted algo.» Algo. Denos un poco de *peixet*, denos algo. Porque es que, si no, vamos a estar preguntándole hasta el fin de los días. Yo me voy a tirar aquí preguntándole cada día, hasta que nos dé una respuesta, porque es mi trabajo; para eso nos pagan el sueldo.

Mire, ¿sabe qué pasa? Que yo creo que se les ha ido la mano espionando a los catalanes; es mi opinión. Y se lo digo con todos los hechos que le he puesto encima de la mesa, y no solo lo digo yo, lo dice además un compañero de su partido. Y, mire, espionar a la oposición y a otros partidos políticos es repugnante, es algo repugnante; pero espionar a todos los catalanes es inadmisible.

Mire, lo peor de todo esto no es solo lo que están haciendo, sino que además ustedes van de transparentes. Ustedes hablan de que son transparentes, y tienen la *conselleria* de Transparencia que es la menos transparente de la historia de las *conselleries* de Transparencia. Si hasta la Mesa ha tenido que amparar a una diputada nuestra porque el señor Romeva... Ya sé que esto no va con usted, ¿eh?, y es fácil ahora aprovechar que no esté, pero se lo diré también cuando esté aquí. El señor Romeva no le da información a

los diputados, y es el *conseller* de Transparencia. ¿Entiende que la oposición también le pregunte al señor Romeva? ¿Entiende que es algo habitual y normal?

Luego, además, ustedes han bloqueado comisiones, al estilo Rajoy en su época de mayorías absolutas, cuando no les da la gana de rendir cuentas. Bloqueaban las comisiones de investigación, Esquerra Republicana; no Convergencia, que ya sabemos que ellos, pues, lógicamente eso de que les investiguen no les gusta, pero ustedes también, Esquerra Republicana, bloqueaban comisiones de investigación. No responden a las preguntas que les hace toda la oposición en bloque, no solo Ciutadans, insisto, partidos que somos distintos pero que preguntan lo mismo.

Mire, yo creo que esto ya empieza a oler a fin de ciclo, no tienen mayoría absoluta, no tienen ni siquiera mayoría social –ustedes lo saben–, vuelven al 9-N, y usted además..., no hace falta que se lo recuerde, porque lo sabe perfectamente, porque seguro que se acuerda, pero usted dijo: «Una vez celebradas las elecciones plebiscitarias del 27 de septiembre, no tiene sentido un segundo referéndum.» Eso lo dijo usted en un ataque de lucidez... Pues bien, ahora mismo dice usted exactamente lo contrario. No pasa nada, ¿eh?, en política hay veces que uno dice una cosa y luego dice otra; pero tendrá que explicarlo.

¿Sabe qué pasa? Que, mire, ustedes perdieron, perdieron el 27 de septiembre. Ustedes perdieron las elecciones. Mire, yo llevo muy poco en esto de la política, pero he aprendido que es más importante saber perder en política que saber ganar. Y ustedes han perdido. Pero, por favor, no nos hagan perder más tiempo a todos los catalanes, no nos hagan perder más tiempo. Y no nos haga perder más tiempo tampoco a esta oposición y tenga la bondad, aunque sea por cordialidad política, de contestar a las preguntas que se les han hecho durante todo el día de hoy y durante la interpelación que después tendremos oportunidad...

La presidenta

Senyor De Páramo...

Fernando de Páramo Gómez

...de seguir hablando.

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Fernando de Páramo Gómez

Muchas gracias, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies. Respon el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

(Oriol Junqueras i Vies)

Bon dia a tothom. Senyora presidenta..., senyor diputat, em sembla que m'ha confós, m'ha confós en la meva persona i en les meves funcions. Vostè en teoria m'havia de fer una interpehlació sobre política fiscal; no m'ha preguntat re de política fiscal. *(Aplaudiments.)* Re, ni una pregunta de política fiscal, ni una –ni una. I després m'ha fet tot un relat, tota una història que..., què hi té a veure? És a dir, les declaracions d'una persona què tenen a veure amb el control al Govern?

El control al Govern..., escolti, si vostè vol saber què fa el Govern, jo l'hi explico, i ahir els hi vaig explicar, i els hi vaig explicar amb tota mena de detalls, i si vol l'hi torno a explicar. I jo encantat d'explicar-l'hi, perquè estem tan convençuts que allò que fem ho fem molt bé, que cada vegada que ens pregunten, per nosaltres, és una gran oportunitat per tornar a demostrar que ho fem molt bé. I fins i tot vostè ho reconeixia: «Hi han coses que vostès fan molt bé», etcètera. Per tant, si vol controlar el Govern, jo encantat de contestar-li sobre el que fem al Govern.

Ara, si després vostè em fa un relat, que avui no, però ahir començava per Banca Catalana, diguem-ne, llavors vostè m'ha confós, perquè jo soc el conseller d'Economia i Hisenda, no soc el cronista del Govern. No hi ha un càrrec, no hi ha una conselleria de cronista del Govern que escriu la història dels governs de Catalunya. I podria donar-li la

meva opinió sobre tots aquests aspectes, diguem-ne, però llavors estaria incomplint les meves funcions com a conseller d'Economia i Hisenda.

Vostè ahir també va fer una escudella barrejada, ho va barrejar tot. Vostè m'ho barreja tot i llavors em diu: «I ara contesti les preguntes»; que no en fa cap, de pregunta, perquè de fet vostè el que fa és fer un gran relat, ja està. On està, la pregunta? Quina és, la pregunta?

I després em pregunta sobre coses que no tenen res a veure amb les meves competències en el Govern actual, perquè em pregunta sobre coses d'altres governs, d'altres èpoques, o «pregunta»..., vaja, no em pregunta: explica la seva opinió sobre el que feia un altre govern, uns altres consellers, d'unes altres conselleries... Per tant, vaja, jo crec que aquesta no és la funció.

Ara si vostè... Llavors, a més a més, em raspalla, no?, i em diu: «Vostè és un *tipo listo* i...» el que sigui, no?, «i segur que té uns bons assessors.» Escolti, és igual si soc *listo* o no soc *listo*, no és gens rellevant –gens rellevant–, perquè no estic aquí en la meva condició ni de *tipo listo* ni de *tipo que tiene buenos asesores*. No. Jo estic aquí..., i si vol jo l'hi aclareixo amb molt de gust. Atès que vostè em fa un relat molt genèric, jo també li puc respondre en el mateix sentit, amb aquest relat genèric.

I una altra observació abans d'això –ja l'hi vaig dir ahir, eh?–: si vostè em vol dictar les respostes; si vostè vol... «No, no, jo li exigeixo que vostè em contesti que sí», jo li accepto aquest joc, jo l'hi accepto –l'hi accepto–, ja ho veurà, jo l'hi accepto. Només amb una condició: jo accepto que vostè em dicti les respostes si vostè accepta que jo decideixi les preguntes. Ja està, en igualtat de condicions. Per tant, cada vegada que jo pugui decidir la pregunta que vostè em fa a mi, li accepto que vostè... És que, si no, quin joc és, aquest?

Per tant... I ara, tornant al relat, que jo l'hi explico encantat, quina és la meva funció aquí?, què hi faig, jo, aquí? Doncs, l'única raó per la qual jo estic aquí és perquè estic convençut que la meva societat, el meu país, en aquesta societat, en la societat catalana, de la qual vostè també en forma part, estaria molt millor si disposés d'unes eines molt millors. I aquestes eines molt millors, jo estic convençut que són les eines d'un estat. I, per tant, perquè vull que la nostra societat, els nostres ciutadans, vostè el primer, i la gent que a vostè l'envolta, doncs, tinguin les millors oportunitats, tinguin garantida la igualtat d'oportunitats, tinguin garantits el desenvolupament econòmic, el creixement de la seva economia, etcètera, com que estic convençut que per fer això necessitem les eines d'un estat i, per tant, d'una nova república, jo estic aquí per fer això. Ja està.

Per fer això necessitem moltes eines, segur que sí, i necessitem majoria i etcètera; segur –segur, segur. I jo estic convençut que aquesta majoria ja la tenim, i estic disposat a posar-la a prova cada vegada que faci falta. Clar, perquè soc demòcrata, perquè abans de ser independentista soc un demòcrata convençut. Per tant, si vostè algun dia em diu: «Escolti, vostès» –qui sigui, eh?– «han fet un delicte», jo seré el primer en condemnar-lo. Fixi's una cosa: hi ha un senador que ha dimitit del seu càrrec no per haver comès cap delicte, sinó per haver-se explicat malament, per haver explicat una cosa que no era. (*Remor de veus.*) Quants de vostès...? (*Veus de fons.*) No, ni *vaya tela* ni re. Escolti, tan senzill com això: quants de vostès...? Ja sé que no els agrada sentir-ho, perquè això els posa davant d'un mirall en el qual vostès no es volen veure. Quants de vostès, per coses com aquestes, per les declaracions de qual-sevol tipus o per accions, han dimitit de les seves funcions? Quants? Cada dia surten notícies... Vostè diu: «Vostès governen amb Convergència.» I vostès investeixen el senyor Rajoy del Partit Popular. (*Aplaudiments.*)

Escolti, escolti una cosa –escolti una cosa. Oi que jo no l'he investit, al senyor Rajoy? No. I oi que cada dia surten notícies a la premsa sobre casos de corrupció que afecten el Partit Popular? Oi que sí? Doncs, escolti, cadascú... (*Veus de fons.*)

La presidenta

Si us plau...

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Vostè ha investit el senyor... Deixi'm contestar-li, jo no l'interrompo quan vostè parla.

La presidenta

...no facin diàleg, eh?, això no és un diàleg.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Per tant, escolti, vostè assumeixi les seves responsabilitats. Si vostè és capaç de dir-me: «Escolti, hi ha hagut tal delictes», jo el primer de condemnar-lo, i l'ajudaré, perquè abans que independentista soc demòcrata, i abans que demòcrata soc bona persona. Per tant, escolti, si hi ha un delictes, jo seré el primer que l'ajudaré a corregir-ho, a perseguir-ho, a castigar-ho. Ara, si no hi és, jo què vol que li digui, si no hi és? Doncs, que no hi és. És que si li digués qualsevol altra cosa li estaria mentint. Oi que vostè no vol que li menteixi? Doncs, ja està.

Per tant, què fa el Govern al voltant...?, si he entès bé la pregunta, perquè les seves referències al senyor Felip Puig, al senyor..., el que sigui, entenc que no és feina meva contestar-les, diguem-ne, eh? Si vostè pot demostrar que el senyor Felip Puig o qui sigui ha fet alguna cosa mal feta, hi insisteixo, jo seré el primer en ajudar-lo. Oi que jo he assumit unes responsabilitats a la conselleria d'Economia que inclouen algunes competències, per exemple, sobre algunes empreses públiques, i oi que en alguna d'aquestes empreses públiques s'ha procedit a la substitució d'alguns dels responsables? Oi que sí? Oi que jo faig la meua feina? Doncs, escolti, si la faig bé –està bé que vostè ho reconegui, entenc que ho ha reconegut, que la faig bé–, escolti, ajudem-nos. Si vostè sap que algú ha comès algun delictes, jo encantat d'ajudar-lo, encantat –encantat.

Si vol, ara li explico el que fa el Govern de Catalunya amb les dades fiscals, que entenc que era una de les preocupacions que vostè apuntava ahir. El que fa el Govern de Catalunya és gestionar des de fa molts anys, des de fa gairebé trenta anys, dades fiscals. I, tal com li vaig explicar ahir, al principi aquestes dades fiscals eren dades molt puntuals i generalment molt simples. Amb el pas del temps hem anat gestionant cada vegada dades més complexes i dades més nombroses. Fins fa poc, la majoria d'aquestes dades complexes eren dades que tenien una naturalesa de caràcter jurídic i que feien referència a impostos no periòdics, a impostos puntuals, com per exemple els que graven les donacions, les successions, els actes jurídics documentats o les transmissions patrimonials.

Ara estem en un nou context, en el qual comencem a gestionar impostos de caràcter periòdic, impostos que afecten grans censos, per tant, que són nombrosos, com per exemple l'impost que farà referència a les begudes ensucrades o l'impost que farà referència a la contaminació de vehicles. Això –no només això, però això també– exigeix canvis en la gestió i en els instruments de l'agència tributària. Sí, és clar. I estic convençut que vostè hi ha d'estar d'acord, en això. I, per tant, es procedeix a la substitució gradual del programa que estava vigent, del programa informàtic que estava vigent fins aquest moment, que és el programa G@udí, que ja té una quinzena d'anys i que, per tant, comença a estar tecnològicament obsolet, per un nou programa, que és l'e-SPRIU, un programa que sí que està capacitat per a la gestió d'aquests impostos que tenen un caràcter periòdic i que tenen un caràcter de gran cens. Això és el que fem.

I simultàniament a això fem moltes altres coses, com per exemple reforçar el personal que treballa en l'agència tributària per tal de fer-la més efectiva, o assegurar el desplegament de les oficines en les quals atendrem els ciutadans de Catalunya, entre les quals, quinze noves oficines, una ja inaugurada que dona cobertura a Badalona, a Santa Coloma de Gramenet, a Sant Adrià... (*Veus de fons.*) Estic segur que l'interessa, el que li explico jo, més que el que li explica la seva presidenta de grup parlamentari. Bé, espero; no ho sé. (*Rialles.*) Espero que acabin, eh? Feu –feu, feu. (*Rialles.*) Feu –feu, feu. Entenc que m'estava escoltant a mi, espero. Llavors, el desplegament d'aquestes oficines, quinze oficines, una de les quals ja desplegada, que dona cobertura, li deia, a Badalona, Santa Coloma de Gramenet, Sant Adrià, Barcelona nord; catorze més que es desplegaran abans de l'1 de setembre, més les oficines compartides amb d'altres administracions, que entenc que vostè també hi està d'acord, perquè això contribueix..., nosaltres ens convertim en proveïdors de les administracions públiques, o del Servei Català de Trànsit.

Per tant, despleguem totes aquestes mesures alhora. I jo crec que ho fem amb un enorme encert. I, si alguna d'aquestes mesures no li sembla bé, estic disposat, encantat de discutir-les amb vostè.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, vicepresident. A continuació té la paraula el senyor De Páramo.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Per cert, vostè també em sembla un *tipo listo*, eh? (*Rialles*.)

Fernando de Páramo Gómez

Gracias, presidenta. Bien, señor Junqueras, ¿usted se cree que somos tontos? (*Rialles*.) Sinceramente, ¿eh? Lo digo porque usted utiliza su estilo, su soberbia..., pero ¿se cree que somos tontos? De verdad se lo digo, ¿eh? No se lo estoy diciendo ahora de teatro, como ha hecho usted antes cuando yo comentaba con mi compañera un asunto. ¿Usted se cree de verdad que somos tontos? Hágase esa pregunta. Yo ayer le hice cinco preguntas; ¿se las tengo que volver a repetir hoy? ¿Usted no tiene memoria? Se las repito encantado de la vida de repetírselas.

¿Mintió el señor Vidal, sí o no? ¿Van a utilizar ustedes los datos obtenidos para sus fines independentistas, sí o no? Lo digo porque, como ha dicho que me va a ayudar, acaba de decir usted que me va a ayudar, entonces cuento con su apoyo para la comisión de investigación sobre el tema Vidal. Cuento con su apoyo. Usted lo acaba de decir ahora (*aplaudiments*), que nos va a ayudar. «Si hay un delito yo le ayudaré», ha dicho usted textualmente. Bien, para saber si hay un delito primero hay que investigar, no vamos a hacer nosotros de jueces, habrá que investigar primero. Pues bien, nosotros queremos investigar. Le agradezco el apoyo que nos va a dar, como ha dicho ahora mismo en sede parlamentaria, a esa comisión de investigación.

Le he hecho muchas preguntas. Le he dicho: «¿Por qué no denunciaron al señor Vidal?» Le he dicho, le he preguntado también... Sobre el caso de Felip Puig, sí, claro, ustedes apoyaron a Felip Puig. Ustedes, que hablan tanto de apoyo. Sí, nosotros hemos apoyado para que se ponga en marcha el Gobierno de España y yo no reniego de eso, todo lo contrario, faltaría más, si fuera por ustedes todavía estaríamos en elecciones y en elecciones, menos mal que nosotros hemos apoyado a un gobierno. Pero ustedes gobiernan con Convergencia, usted se sienta al lado de Convergencia, usted comparte con Convergencia gobierno. No se equivoque, nosotros no nos hemos vendido por una silla, señor Junqueras, nosotros no. (*Applaudiments*.)

Y luego el tema de las preguntas. Acostúmbrese a la democracia, señor Junqueras. Usted dice que es demócrata antes que independentista. Yo no sé si son al revés..., los términos, pero, en cualquier caso, acostúmbrese a la democracia. La oposición le va a hacer preguntas y no las elige usted, las preguntas, las elige la oposición. Y usted..., sería bueno –eso ya es un consejo, si usted me lo quiere tomar, y si no pues nada– que contestara de vez en cuando algo, ¿eh? No se estrese tampoco demasiado en las respuestas, pero contéstenos algo –algo–, una vez; de diez preguntas que le hice ayer..., conté ocho más las dos que le he hecho hoy..., contésteme una por lo menos. Porque ustedes se dedican a no contestar a la oposición y vienen aquí al atril..., hace un discurso de una soberbia parlamentaria tremenda. Yo he intentado tener un buen tono con usted a lo largo de mi intervención, pero todos sabemos jugar a ser malos, todos sabemos jugar a eso, y nosotros también.

Y después se dedica usted –en sus cinco minutos de réplica– a tomarnos el pelo literalmente, señor Junqueras, que es muy grave lo que ha pasado con el señor Vidal. Que usted acaba de decir que ha dimitido porque no se ha explicado bien..., perdón, porque se ha explicado mal y que en nuestro partido nunca ha dimitido un político porque se ha explicado mal. Es que los políticos no dimiten porque se explican mal. Los políticos dimiten porque mienten, o los políticos dimiten, en su caso, porque dicen la verdad; pero no porque se hayan explicado mal. Yo sé que usted está muy incómodo con estas preguntas. Está muy incómodo, porque, si no, me respondería; y no me ha respondido a ninguna pregunta, y cuando acaba mi interpelación me dice que no me responde porque no le he preguntado. Pero si hace menos de veinticuatro horas le he hecho todas las preguntas otra vez. Se las vuelvo a repetir, ¿quiere que se las vuelva a repetir otra vez? Porque quizás no las ha escuchado tampoco esta vez.

Insisto, si usted me quiere ayudar yo le doy las gracias en nombre de todo nuestro grupo parlamentario, porque es muy útil su ayuda, y, por tanto, estaré encantado de que nos apoyen en esa comisión de investigación. No bloqueen, como han hecho antes, por-

que yo antes hablaba de una cronología porque usted no es nuevo, usted lleva ya unos añitos ahí sentado, y por eso le he preguntado sobre otros años. Y ustedes han bloqueado siempre –bloqueado, bloqueado– comisiones de investigación. Me alegro que haya rectificado y que haya dicho que nos va a ayudar.

Y luego, ya, algo muy breve para terminar. Acostúmbrese, señor Junqueras, antes era muy fácil, porque usted estaba en la oposición y ahora está en el Gobierno; entonces Convergencia no tenía oposición. Usted es el chollo de todo gobierno. Pero ahora la oposición es Ciudadans de Catalunya, Ciudadanos. Entonces, con Ciudadanos se pregunta al Gobierno, se pregunta, se indaga, se investiga, porque eso es lo que hace una oposición. Usted no lo hacía, no pasa nada, ¿eh?, es su..., está en todo su derecho de no hacerlo, ya hemos visto que después ha acabado de vicepresidente del Gobierno, cada uno elige su estrategia y su carrera política. A nosotros, no nos verá de presidente del Gobierno del señor Puigdemont, pero lo que sí que le pedimos como líderes de la oposición y creo que también, si me lo permiten mis compañeros, como ayer le preguntaron otros partidos de la oposición, es que responda a las preguntas. No se escondan, den la cara, son ustedes muy valientes –muy valientes– para hablar del 9-N, de Brexits, de declarar la independencia, pero de dar la cara en el Parlamento y contestar las preguntas a ustedes se les deja..., y se les olvida la valentía en casa.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor De Pàramo. A continuació té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Bé. Tornaré a obviar les referències de caràcter personal respecte a la valentia, respecte..., perquè em sembla que no pertoquen, diguem-ne. Té tot el dret a jutjar-me com vostè cregui oportú i..., tot el dret, també, a obviar les seves consideracions de caràcter personal, perquè em sembla que no aporten res en el debat polític que hauríem de tenir, que és el debat polític sobre quina feina fa la conselleria d'Economia, l'Agència Tributària de Catalunya, etcètera.

Jo hi insisteixo, si vostè vol parlar de fets, si vol parlar de què fem, de la feina que estem fent, de com l'estem desenvolupant, jo estic encantat. Ara, no em posaré a debatre amb vostè –una altra vegada, eh?– si li sembla un *tipo listo*, si tinc bons assessors o no, si la... És que m'és igual, pot entendre que a mi m'és igual la seva opinió sobre si creu que soc valent o no soc valent? No, no..., és una mica irrellevant, diguem-ne. En tot cas, escolti, quan arribi el dia de demostrar..., no ho sé, doncs, cadascú es valorarà pels fets que té, no?, ja està. No, no..., no m'interessa la seva opinió personal. Ja està.

Molt bé. Si vostè el que vol, hi insisteixo, eh?, és saber el que fa l'agència tributària, jo crec que l'hi he explicat. I l'hi puc tornar a explicar, per enèsima vegada, diguem-ne. Vostè em pregunta... *(Alguns aplaudiments i veus de fons.)* Bé, i si no li interessa, llavors per què em fa una sessió de control al Govern, diguem-ne? Vostè em pregunta... *(Veus de fons.)* Escolti, aquests gestos se'ls pot...

La presidenta

Si us plau...

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

...se'ls pot estalviar? Senyor Castel, aquests gestos se'ls pot estalviar? I si jo fes el mateix, ara? Què hi guanyaríem tots plegats? No, no..., no poden ser una mica..., una mica més relaxats, tranquils? *(Veus de fons.)* Molt bé. *(Alguns aplaudiments.)*

El seu company m'ha preguntat... –jo he apuntat dues preguntes concretes–, m'ha dit si el senyor Vidal va mentir. Jo ja l'hi he explicat: el senyor Vidal va explicar coses que no es corresponien en absolut amb la realitat. Ja està. I després, vostè m'ha preguntat si farem servir les dades obtingudes. Les dades que obtenim en l'ús normal, en l'ús habitual de les nostres funcions, és evident que les fem servir. I per a què les fem servir? Per perseguir el frau. I, si no, l'any passat i l'any anterior no hauríem aixecat 170 milions d'euros de frau fiscal, per tant... Ara, si vostè vol ser el jutge, el fiscal, ja té decidida la pena, etcètera, jo crec que són funcions que no li corresponen a vostè. I entendre que jo l'hi hagi de dir: no és la seva funció. Vostè no és el fiscal, no és el jutge, etcètera.

A disposició, una altra vegada, d'explicar-li cada vegada que calgui la feina que fem a l'agència tributària. Si vol, el convido a venir perquè la pugui conèixer en persona. Si vol, anem a veure la primera oficina oberta en aquest nou desplegament. El que..., escolti, el que..., jo, encantat d'acompanyar-lo i de tenir la millor relació. Vostè m'ha dit que ha intentat ser cordial amb mi. Jo també. Escolti, des de tota la cordialitat del món, si vol, un dia, visitem la seu de l'agència tributària. Si vol anem a visitar la nova oficina. Tota la cordialitat del món –tota la cordialitat del món–, absolutament tota.

I tot el convenciment de que la feina que fem és tota la feina que hem de fer i de la manera que l'hem de fer. Ja està. I això és el que continuarem fent. I pot fer veure que s'escandalitza davant d'això, pot fer veure que s'irrita davant d'això, o el seu company Castel pot seguir fent gestos al darrere seu, però..., després d'haver fet tot això, tornem a estar al cap del carrer, que és que nosaltres fem la feina que ens pertoca i la fem bé. Ja està.

I si té qualsevol dubte, escolti, té la possibilitat... Si vostè té constància que hi ha un delictes..., en fi, denunciï-ho. Però el que no farà és que nosaltres li diguem que té raó en una cosa que no la té, perquè, hi insisteixo, l'estariem mentint i jo no el vull mentir, per respecte a vostè, a tot el seu grup, als ciutadans que el voten i al conjunt dels ciutadans de Catalunya. Com que no el vull mentir, no li puc donar la raó, de cap manera. Vostè està equivocat i planteja unes qüestions que no tenen res a veure amb el control de la feina del Govern.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, vicepresident.

Interpel·lació al Govern sobre els criteris d'avaluació de les baixes laborals

300-00124/11

L'onzè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre els criteris d'avaluació de les baixes laborals, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la té la paraula el senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Conseller, vicepresident... Conseller Comín, el desembre passat vostè va comparèixer per explicar-nos les mesures que havia començat a prendre amb relació a la posada en marxa del mecanisme per detectar casos de contingències laborals que podien passar pel nostre sistema de salut com a contingències comunes, amb els costos personals, econòmics que això suposa. I, en aquesta mateixa compareixença, vostè va anunciar que s'estava renegociant el conveni entre l'INSS i l'ICAM, i que no acceptaria que en el nou conveni prevalguessin els criteris economicistes a l'hora d'avaluar les baixes laborals.

Doncs, miri, aquesta interpel·lació i la posterior moció tenen la intenció d'ajudar-lo a complir la seva promesa, entenc. Interpreti, per tant, aquesta interpel·lació com una continuació d'aquella compareixença i la moció sobre salut laboral que la va originar, amb l'objectiu d'aprofundir en la millora de la prevenció de la salut en el treball, en l'assistència quan una persona treballadora emmalalteix i en els criteris estrictament mèdics que han de prevaldre a l'hora de decidir si pot continuar treballant, amb la seguretat de no perjudicar ni la seva salut ni la dels que l'envolten. En resum, de poder emmalaltir sense por, recuperar-se amb dignitat i retornar al treball en condicions segures.

I deixi'm fer-li una petita introducció parlant-li precisament d'això, de la por. Miri, si alguna conseqüència han tingut les darreres reformes laborals no ha estat reduir l'atur, com deien i com s'explicava, sinó aquell objectiu no confessat de produir una devaluació interna de l'economia que, com que no es podia fer sobre la moneda perquè no teníem control, s'ha fet incidint sobre els costos del mercat laboral. I la conseqüència directa, per tant, ha estat un abaratiment salarial enorme. I per poder produir aquest abaratiment del mercat laboral calia introduir mesures que produïssin un altre objectiu, no confessat, però evident, que era la por de perdre la feina.

Per què li explico tot això? Doncs, perquè la por..., la gent que té por a perdre la feina pot agafar qualsevol cosa a qualsevol preu, i la gent que té por a perdre la feina pot treballar en condicions impensables fa uns anys, quan ens havíem guanyat a pols la recuperació de les condicions que havien tingut anteriorment. I la por, a més a més, també ens obliga a treballar sense tenir la certesa que el treball ni emmalalteix, ni mata, i sense tenir el convenciment que si emmalalteixes tindràs el dret a sanar bé, ni tenir la certesa que les polítiques preventives funcionin per garantir que quan arribi el moment de tornar a la feina ho podràs fer en condicions segures.

Aquesta certesa, que hauríem de tenir en una societat avançada, ha saltat pels aires amb alguns elements d'allò que en diríem jurídicament «de col·laboració necessària» en aquesta estratègia de la por. Parlo de les reformes legals que han donat molt de poder sobre la salut laboral a les mútues col·laboradores, retraient allò de la gestió pública, o també dels criteris economicistes i no mèdics a l'hora de mantenir o retirar una incapacitat temporals pels organismes d'avaluació. Així ens trobem amb mesures com el Reial decret 625/2014, que atorga més poder a les mútues, donant-los un major control econòmic i mèdic en els processos de baixa, i la possibilitat que aquestes mútues puguin tenir això, criteris no mèdics a l'hora d'extingir la prestació amb la conseqüència que els treballadors puguin tornar a treballar encara malalts, incrementant allò que s'ha vingut a dir el «presentisme laboral» i posant sota sospita les persones treballadores a les que indirectament se'ls suposa una conducta fraudulenta a l'hora d'emmalaltir.

Potser em dirà que no tenim competències per modificar aquestes normatives, que són estatals, però sí que en tenim per analitzar, per exemple, les causes d'aquest «presentisme», i, en conseqüència, per poder controlar i exigir a les mútues la justa actuació amb criteris mèdics amb la salut de la persona treballadora com a centre de la seva activitat; d'això, en tenim. I amb les mateixes característiques, i pràcticament conseqüències, apareix aquell famós conveni entre la Seguretat Social, que és qui paga les prestacions per incapacitat temporal, i l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques, que és l'organisme en qui té delegades les funcions d'inspecció d'aquestes situacions i que té un contingut, vostè ho sap, altament pervers en tant que la Generalitat rep més diners en compensació per fer aquesta feina com més altes d'incapacitat temporal fa, perquè són diners de prestacions que s'estalvia de pagar a l'INSS. És a dir que amb aquest conveni la Generalitat cobra de l'Estat perquè els seus metges facin de policia de la salut, però per poder rebre més diners sovint cal fer-ho al marge o per damunt de la salut dels treballadors i les treballadores, enviant a treballar persones que estan malaltes o negant invalideses a persones que reuneixen les característiques per tenir-les.

Estic segur que no em negarà el criteri economicista del conveni, perquè va ser vostè mateix que ha reconegut públicament que una «part d'aquests ingressos contravenen les funcions assistencials amb criteris economicistes, i que vol deixar enrere les pràctiques» –ho deia vostè– «on als metges se'ls exigeixi per conveni que intentin fer menys baixes i més curtes sense tenir en compte només criteris mèdics, clínics i assistencials». Això ho he tret d'una entrevista publicada als mitjans el 15 de desembre, però també ho va dir d'alguna altra manera en la compareixença que li he fet esment.

Però vostè sap que són fets que han estat sistemàticament negats per anteriors càrrecs del mateix ICAM, malgrat la insistència de col·lectius com la PAICAM o sindicats de treballadors que han denunciat casos concrets.

I voldria que en aquesta interpel·lació vostè fes un aclariment clar i contundent. Si aquests són els fets i aquestes han estat les actuacions, però hi ha hagut negació i ocultació volguda, no només ho hem de canviar, sinó que s'han d'aclarir responsabilitats. I això, conseller, per les conseqüències que té sobre la salut de la població, si són conseqüències sabudes, estaria caminant perillosament sobre la ratlla d'una pràctica altament reprovable i d'una ètica gairebé inexistent.

Vostè ens haurà de garantir que serem absolutament estrictes amb la justesa mèdica de les incapacitats per malaltia, perquè darrere de cada alta injusta pot trobar-s'hi un veritable drama. O no ho és, el d'una persona que, tot i tenir una malaltia, es veu obligada a retornar a la seva feina sota amenaça de veure's acomiadada per una ineptitud sobrevinguda, perquè vigilància de la salut digui que no és apta per treballar? I en un context de crisi i d'atur com l'actual, quina altra alternativa tenen els treballadors i les treballadores com no sigui el retorn al lloc de treball, encara que els costi la salut, encara que

es pugui agreujar la seva patologia, evidentment, amb efectes psicològics posteriors? I, a més, quina conseqüència té per a les mateixes empreses, que veuen com des del tribunal mèdic se'ls retorna com a sanes persones que no estan recuperades.

I vostè sap que en els casos de baixa mèdica, allò que en diuen la curació o millora que permet dur a terme la feina habitual, emesa pels facultatius de l'ICAM, té l'efecte immediat de retorn al lloc de treball. I en cas de no reincorporar-se l'endemà mateix a la feina, el treballador portaria a terme el que s'anomena un incompliment greu del contracte, podent, fins i tot, acomiadar-lo sense dret a cap indemnització i ni tan sols a la prestació d'atur. I encara més, el seu metge de família no podrà prescriure una nova baixa mèdica ja que durant sis mesos els metges de capçalera tenen molts problemes per donar-ne de noves, perquè aquestes noves baixes mèdiques han de ser validades i controlades pel tribunal mèdic. I, en això, vostè sí que hi podria intervenir.

I ja no parlem d'una altra qüestió en la que vostè també hauria d'intervenir, que és la desconfiança cap al mateix personal mèdic del nostre sistema de salut. Tan diferent és el criteri dels metges que prèviament han considerat la necessitat d'atorgar una baixa a les 131.307 incapacitats temporals que l'ICAM va avaluar el 2015 amb el criteri d'aquest tribunal, que en el 67 per cent dels casos va considerar revocar la incapacitat? Sap que en el 2008 es van rebutjar només el 27,39 del total de sol·licituds enfront d'aquest 67? O en les incapacitats permanents, on el percentatge de casos en què l'ICAM va considerar revocar-les va ser pràcticament del 45 per cent?

I com hauríem d'interpretar que l'ICAM cada vegada doni altes mèdiques més ràpides: dels 12,7 dies de mitjana de baixa anual per empleat del 2007 als nou dies de mitjana actuals? Ens curem abans per un avenç sobtat de la medicina o per art de màgia o estem al servei de la producció anant abans a la feina pel bé del lliure mercat? Aquesta és una pregunta que també comporta una decisió política, conseller, perquè afectarà polítiques concretes amb relació als criteris amb els que actua l'ICAM.

És evident, conseller, que si no es canvia el criteri establert per a realitzar les avaluacions mèdiques, en el sistema sanitari però també en el productiu, hi ha repercussions. I repercussions a curt termini, que ja es comencen a veure: per exemple, per l'augment de l'absentisme mèdic degut a recaigudes, o l'augment d'accidents laborals que, lamentablement, s'està produint sistemàticament els darrers mesos. I un major cost sanitari i també un cost més alt per a les mateixes empreses.

Per tant, defensem que caldrien canvis acordats i canvis discutits amb els agents socials, participats per les plataformes d'usuaris. Per què? Doncs, per garantir un ICAM que sigui útil, que sigui social i que sigui sostenible. I això és el que li volem proposar, això i el control de les mútues –això, i el control de les mútues.

Sabem que hi ha elements que depenen de l'Estat, cap problema, però vostè sap que es poden fer coses amb relació a la salut dels treballadors i de les treballadores. I ho sap perquè vostè mateix n'ha començat a fer, i l'hi reconec. Li reconec que el Govern ha fet un gest de voluntat política amb l'ICAM a partir del canvi de dependència orgànica, o amb el cessament de la subdirectora anterior, o amb la voluntat expressada per introduir canvis en el control de la infradeclaració, i a modificar el conveni de l'ICAM, d'acord, però considerem que això no està consolidat i que encara queda molt per fer. I això és el que intentaré descriure-li en el torn de rèplica.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal. Respon el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Antoni Comín Oliveres)

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia a tots, diputats, diputades. Senyor Vidal, jo, d'entrada, li agraeixo l'afany de col·laboració, a mi em sembla que és indubtable, de manera totalment sincera, i, per tant, que siguem capaços de construir millores junts, en aquesta dialèctica entre Govern i oposició que no té per què buscar només el desgast recíproc, sinó que de vegades també pot buscar la construcció conjunta. Em sembla que fem un favor als ciutadans quan som capaços de plantejar la relació Govern-oposició en aquests termes, sincerament. I, amb vostès, doncs, sovint ens en sortim; a vegades no és fàcil.

I jo crec que, efectivament, amb l'ICAM hi ha hagut, des del principi d'aquesta legislatura, una voluntat d'abordar-ho com un camp en el qual calien reformes. Però jo crec que és bo, amb les reformes, precisament perquè es consolidin, fer-les amb la prudència necessària, amb la perseverança necessària. Les escales es pugen graó a graó, i jo crec que és la manera de que es faci el camí amb més seguretat.

I, per tant, efectivament, vam fer el canvi de dependència orgànica, primer canvi. Després hi ha hagut un canvi en l'equip directiu, en la subdirecció responsable de l'ICAM. I li he de dir que la meua confiança en les actuals responsables de l'ICAM, tant l'actual subdirectora responsable de l'ICAM, com la directora general, la doctora Neus Rams..., la confiança, dic, en la seva capacitat per construir l'ICAM des d'aquest diàleg amb els agents implicats és total –és total. Perquè un dels encàrrecs que jo els he fet i que elles estan assumint amb màxima energia és precisament aquesta capacitat per obrir l'ICAM al diàleg de totes les parts interessades, i millores organitzatives, i reflexionar a fons. Per tant, jo vull començar agraint la feina que estan fent, la doctora Rams i la doctora Lydia Padró i tot el seu equip en aquests moments.

I jo no he tingut inconvenient en admetre una crítica que s'ha fet històricament al conveni de l'ICAM amb l'Institut Nacional de la Seguretat Social procedent dels moviments socials. Perquè, escolti, procedirà d'on procedirà, però si la crítica és objectivament certa, doncs, és objectivament certa. I efectivament jo crec que hi ha una part dels objectius que estan definits a l'annex del conveni que es poden identificar com a objectius, el que se n'ha dit, economicistes. Crec que és així.

El que passa és que també és important que ho dimensionem en la seva justa mesura. De què estem parlant? Doncs, estem parlant d'aquell apartat 2.b de l'annex, en què en la part d'objectius de racionalització de la despesa, doncs, efectivament, es posen com a altres indicadors l'indicador sobre incidència, l'indicador sobre prevalença, l'indicador de dies d'IT per afiliat. Estem parlant d'això. Quan parlem de «criteris economicistes», segurament vostè ja ho sap, no cal que l'hi aclareixi, però vull que consti a què es refereix el conseller de Salut quan diu: «Hi han criteris economicistes en el conveni de l'ICAM.» Estem parlant d'això; estem parlant del 2.b.1, del 2.b.2 i del 2.b.3.

Per què ho dic, això? Perquè això és un total del 10 per cent del conjunt dels objectius en base al qual es basa la liquidació del conveni. En aquesta liquidació de 55 milions de l'any 15, per exemple, només un 10 per cent dels objectius tenen aquesta naturalesa economicista. És molt fàcil de revisar, l'annex, mirar tots els objectius, un per un, i dir: «Els objectius economicistes són aquests tres.» I cap d'altre. Els altres són objectius de millora del procés de gestió, que no incideixen en el criteri en base al qual el metge dona o deixa de donar la incapacitat temporal. Això, el primer.

Segona. Els hem complert, aquests objectius? Tot i ser-hi, en el conveni que es va signar entre les dues parts, els hem complert des de l'ICAM? La resposta és no. Pràcticament quasi absolut...; molt, no, diguem-ho així. No és un no absolut, si vol, però és un no quasi absolut.

Criteri d'incidència. Ingressos vinculats a aquest criteri l'any 14 –que és dels dos anys dels que tenim la liquidació feta, els dos més recents, el 14 i el 15–: 0 per cent; perquè no es va complir. Ingressos relacionats amb el criteri d'incidència l'any 15: 0 per cent. Ingressos relacionats amb el criteri 2.b.3, el de la mitjana de dies d'IT per afiliat, any 14: 0 per cent; grau de compliment: 0 per cent. Grau de compliment de l'any 15, d'aquest criteri: 0 per cent. Al de prevalença hi ha hagut un grau de compliment del 14 per cent. És a dir, es podria complir fins al 100 per cent l'objectiu, que era la reducció d'un 2 per cent sobre la mitjana espanyola; s'ha complert un 14 per cent d'aquest 2 per cent, i l'any 15, un 21 per cent. Per això és cert, i per això crec que ho hem d'aclarir, que no hi ha hagut negació d'una praxi per part dels equips anteriors... Nosaltres hem fet canvis: hem fet canvis d'adscripció funcional, hem fet canvis en l'equip..., en la direcció de l'ICAM. Però això no vol dir que quan s'ha dit que aquests criteris no hi eren s'estigués negant una realitat i una praxi. Era una manera, potser no prou precisa; com que no soc jo el que ho ha formulat en aquests termes, jo ara arribo i ho preciso. El que es vol dir és: «Escolti, aquests criteris que estan en el conveni escrits, l'ICAM, no els ha complert.» Si hi ha part..., aquesta part del conveni que en podríem dir de criteris economicistes, aquests criteris, els objectius marcats, l'ICAM no els ha complert. I per això la part de la liquidació que s'hauria derivat d'aquests criteris no ha arribat.

Per tant, s'ha estat treballant sota criteris economicistes a l'ICAM? Sembla que no, en la mesura que els criteris que marca l'objectiu han estat ignorats per l'ICAM, i per això la liquidació no proporciona ni un euro en base als criteris d'incidència o en base al criteri 2.b.3. Només per aclarir la reclamació que es fa, que jo també l'entenc, però crec que és una reclamació que no és correcta, de que es reconegui que hi havia una praxi que no es reconeixia, i que he estat jo el que, ara, al dir que hi ha criteris economicistes, d'alguna manera estic contradient les declaracions dels responsables anteriors. No es complien, aquests criteris. Ara, el que fem nosaltres quan arriba el moment de fer-ho, que és quan arriba el moment de la renovació del conveni, que per alguna cosa és un conveni pluriennal..., i quan arriba la renovació del conveni, fem el que crec que s'ha de fet, que és exigir que aquests criteris s'eliminïn.

I, miri, és un acte..., vostè deia «valentia». Miri, no ho sé. Però tampoc em sembla que sigui cap acte heroic; per una raó, perquè a mi em sembla que hi ha quasi, quasi, li diré..., no sé si jurídicament ara seré prou rigorós, però li diré que hi ha quasi una obligació legal d'exigir la retirada d'aquests criteris del proper conveni, perquè hi ha una sentència de l'Audiència Nacional, de la Sala del Contenciós Administratiu de l'any 13, que diu clarament que aquests criteris van contra la Constitució espanyola. La sentència diu que «la actuación del médico asistencial» –perdoneu que ho llegeixi en castellà– «se tiene que regir teniendo en cuenta el estado de salud del paciente, adoptando sus decisiones bajo criterios objetivos y científicos que, no obstante, se verían afectados si se establecen determinados índices cuantitativos, como en el presente caso» –es refereix a aquests criteris economicistes–, «lo cual afectaría al derecho a la salud, reconocido en el artículo 43 de la Constitución». Y considera: «Si bien resulta legítimo que se fijen unos objetivos estratégicos que determinaron la actuación durante un determinado ejercicio de los funcionarios a los cuales van dirigidos, en ningún caso se pueden configurar estos objetivos en función de las decisiones a adoptar por los inspectores médicos, en el sentido de mantener o no las situaciones de incapacidad temporal.»

Per tant, qualsevol govern que tingui un mínim de respecte –fixi's el que diré ara– per la Sala del Contenciós Administratiu de l'Audiència Nacional hauria immediatament de retirar aquests objectius de l'annex. I per això jo tinc la convicció absoluta..., jo no contemplo cap altre escenari que no sigui aquell d'acord amb el qual el Govern de l'Estat, l'Institut Nacional de la Seguretat Social, accepti el requeriment que se li ha fet des de la Generalitat de retirar aquests objectius, perquè no contemplo la possibilitat que l'Institut Nacional de la Seguretat Social s'enfronti a la jurisprudència de l'Audiència Nacional.

Per tant, tinc la tranquil·litat de saber que el Govern de l'Estat atindrà els nostres requeriments.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Sí; gràcies, presidenta. Amb relació precisament a això darrer que acaba de dir vostè, en els pressupostos d'aquest any estan previstos ingressos encara per aquest criteri economicista. Per tant, si és cert... –bé, si és cert..., el que acaba de llegir vostè és evident que és cert–, si l'autoritza una sentència, actuï demà –actuï demà–, en obediència a l'Audiència Nacional, i si no, denunciï, si us plau, el conveni; però sigui rigorós. Perquè, és clar, vostè demana prudència i perseverança, efectivament, i tant, en els canvis que s'han de fer. Però, escolti'm, energia; energia i canvis, i urgència, perquè és que la gent emmalalteix, segueix emmalaltint, segueix anant a treballar malalta, segueix perdent la feina per culpa d'una mala avaluació del seu estat de salut.

I jo entenc que vostè defensi l'ICAM; escolti'm, jo també el defenso, jo també defenso l'ICAM, però un altre ICAM, un ICAM que respecti millor els pacients, i un ICAM en què, al final, l'únic que ha de decidir és si la gent, per la seva salut, pot treballar o no pot treballar, però per la seva salut, no per altres qüestions. Per tant, en això jo crec que hem de ser absolutament contundents. Perquè el funcionament de l'ICAM deixa molt a desitjar. Escolti'm, manca d'informació, per exemple. Quan finalitza la visita mèdica, el pacient no pot obtenir cap informació perquè l'informe no està disponible i l'ha d'anar a sol·licitar al cap de vint-i-quatre hores; o la mútua col·laboradora s'encarrega de fer els tràmits de comunicació sense tenir competència legal per fer-ho quan ho havia de fer

l'ICAM; o l'ICAM no accepta la documentació que porta el treballador quan té l'obligació d'acceptar-la per incorporar-la al seu expedient; o no es permet, sistemàticament, accedir acompanyat a la consulta que es realitza a l'ICAM, incomplint els drets del pacient, i el que és més greu, el que ja hem explicat: l'expedició de l'alta mèdica sense que el treballador estigui recuperat del tot, provocant situacions, vostè ho sap, que de vegades són molt greus, amb el perill d'agreuja lesions. I com que no permeten el desenvolupament del treball habitual, han provocat, en casos concrets, acomiadaments de la persona del seu lloc de treball, per allò que li deia abans de la ineptitud sobrevinguda, que és un acomiadament, a més a més, objectiu amb la reforma laboral.

Tots aquests exemples i d'altres que podríem anar trobant és que suposen una greu vulneració dels drets dels usuaris de l'ICAM, que majoritàriament són treballadors i treballadores en situació d'especial feblesa, que els situa en un marc d'indefensió molt greu i que vostè no ho hauria de permetre. Miri, li proposarem canvis que vostè pot fer, i que no li dispararan el pressupost, però que millorarien la justícia en l'atenció sanitària. Per exemple, amb relació a les funcions d'avaluació, poso per exemple: s'hauria de reorientar la funció de l'avaluació de l'ICAM sobre l'aptitud per treballar. És a dir, s'hauria de garantir que l'ICAM avalua l'aptitud laboral tenint en compte dues coses, només: les condicions de treball i l'estat de salut. Només això. I aquesta orientació, què requeriria? Per exemple, que l'ICAM fes un treball coordinat amb els serveis de prevenció, l'autoritat laboral, les unitats de salut laboral, que haurien de facilitar informació sobre les condicions de treball a les quals s'ha d'incorporar aquella persona, i tenir més temps i millors mitjans, lògicament, els professionals que ho han de fer. O hauríem de contemplar la reincorporació laboral com un procés i no com un acte administratiu. Per tant, l'ICAM hauria de poder facilitar i establir recomanacions que permetessin el retorn al treball en les millors condicions amb propostes d'actuació, per exemple, a les empreses, perquè l'alta mèdica no és un concepte finalista, és un procés de recuperació progressiu.

I amb relació a la situació tan greu del subregistre de la patologia que parlàvem a la moció anterior, creiem que l'ICAM hauria de ser un dels dispositius que poguéssim activar per tal de vigilar i comprovar d'ofici, a totes les seves intervencions, l'origen del dany professional, i redreçar les contingències allà on toca, i un element de justícia per evitar la indefensió. Escolti'm, les validacions de les baixes mèdiques durant els cent vuitanta dies posteriors a que hi hagi hagut una alta per part de l'ICAM s'haurien d'eliminar; s'haurien d'eliminar perquè no tenen cap utilitat, primer, i suposen un abús cap als drets de les persones i una desconfiança clara cap als metges que la fan.

I per últim, ens sembla evident que com a aspecte molt important s'hauria de redefinir tot l'apartat de drets del pacient per situar les persones en el centre. Cal recordar que l'anterior Govern va canviar de manera unilateral aspectes d'aquesta carta de drets i deures, retallant drets de ciutadania i dels pacients que jo crec que s'haurien de restituir de manera immediata. Per exemple, el fet de limitar el dret a estar acompanyat, no donar l'informe mèdic de la visita del metge, no rebre les notificacions i citacions per part de l'ICAM. I és evident, conseller, que és necessari revisar els criteris que s'estan utilitzant per a realitzar les avaluacions mèdiques, perquè s'estan donant altes mèdiques a persones que no estan en condicions per a realitzar els seus treballs a causa del seu estat de salut. I això, això posa en joc la justícia equitativa del nostre sistema sanitari, conseller. De vostè depèn –de vostè depèn. Nosaltres reclamarem al Govern que faci una reorientació d'aquest organisme amb aquesta visió social, amb aquesta visió útil i amb aquesta visió sostenible i, a més a més, que ho faci amb la participació dels implicats, que estan lluitant des de fa temps perquè sigui així. Espero que, en aquest sentit, ens hi puguem posar d'acord.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Vidal. El dotzè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern... Perdó, perdó, conseller. Falta la rèplica. Té la paraula el conseller.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Senyor Vidal, jo li he de dir que estem d'acord en moltes coses, eh? No, escolti, jo espero que per vostè això no sigui una mala notícia, perquè la més im-

portant... (*Veus de fons.*) Sí, sí, les estem fent –les estem fent–, i a vostè li toca el paper de dir: «Vagin més ràpid! Facin més!» D'acord, si està bé –està bé–, em sembla bé –em sembla bé. Però és evident que la qüestió principal aquí és instituir les coses i garantir des del punt de vista normatiu les coses de tal manera que quedi clar que els criteris són estrictament mèdics. Però vostè també sap que la medicina és una ciència bastant exacta però no és una ciència exacta del tot –la medicina és una ciència bastant exacta però no exacta del tot, eh? Per tant, seguirà havent-hi gent disconforme amb algunes de les resolucions que faran els metges de l'ICAM, hi seran, i per això la facultat de resoldre la tenen ells i no un altre, són els metges a qui els toca, dins de la diversitat d'opcions que sempre hi ha davant d'un cas, per molt que sigui un cas d'una patologia, segueix havent-hi una diversitat d'opcions, a qui li toca de, utilitzant estrictament criteris mèdics, resoldre.

Ara, dit això, vam fer una moció i ens vam posar d'acord, si malament no ho recorde, en la Comissió de Salut del Parlament, i on em sembla que es va votar, fins i tot, no sé si va ser ara –ho dic de memòria– per unanimitat de tots els grups parlamentaris o per una àmplia majoria dels grups parlamentaris. Ara vostès han treballat molt més a fons, i ara venen amb una bateria de propostes molt més concreta, molt més específica. Magnífic –magnífic– perquè jo crec que el que s'ha de fer és obrir... Nosaltres hem anat treballant, érem els que teníem la responsabilitat de fer-ho; ara es mostra aquest interès per part de grups parlamentaris d'entrar a fons en qüestions ja més concretes: obrim un espai de diàleg en el marc del Parlament. Aquesta moció subsegüent a la interpellació serà una magnífica ocasió per discutir. No tenim per què tancar tota la feina en una moció; obrim ara un procés de diàleg sobre això, igual que hem d'obrir totes les taules que ja estan obertes i es poden consolidar tant com vulguem, totes les taules que convinguin amb la societat civil per discutir sobre aquestes mateixes qüestions. I ho farem, d'acord, crec que el pas que fem avui és assumir l'interès del Govern de ser molt actiu en aquestes taules de diàleg, ja sigui amb els grups parlamentaris, ja sigui amb les entitats sobre totes aquestes qüestions.

Però també deixi'm que li faci alguns aclariments amb relació al que deia vostè: «Falta voluntat política.» No, escolti, la voluntat política hi és tota, els que hem decidit perquè hem volgut proposar la retirada d'aquestes clàusules per primera vegada és aquest Govern, no ho van demanar vostès, això; això ho hem fet nosaltres perquè hem pensat que ho havíem de fer. El canvi d'adscripció funcional l'hem fet nosaltres, el canvi en la direcció l'hem fet nosaltres. Portem un any, i els canvis s'han de fer bé, i el dia que vostès governin segur que vostè estarà d'acord amb que els canvis s'han de fer bé, perquè, si no, no es consoliden.

Vostè diu: «Denunciï, posi més energia, denunciï el conveni.» Però quin conveni vol que denunciï, si el conveni s'ha acabat, si el conveni ha finalitzat, si precisament en el que estem és en la negociació del nou conveni i, per tant, no hi ha res a denunciar? Demana coses que no es poden fer. Vostè em diu: «I el pressupost de l'any 17?» Al pressupost de l'any 17 hi figura la previsió de liquidació en nom del nou conveni de l'ICAM. En el pressupost de l'any 17 no diu d'aquesta liquidació a quins objectius es correspondrà cada pesseta..., euro. No, no, senyor Coscubiela, és que veure sempre voluntat d'enredar els altres és inquietant. No pateixi, que no tinc cap voluntat d'enredar-lo ni a vostè ni a ningú amb aquest tema, cap ni una –cap ni una. L'únic que dic és que es preveu la liquidació del conveni per l'any 17 perquè estem convençuts que podrem firmar el conveni, perquè estem convençuts que el Govern central acceptarà la nostra proposta. És simplement això. Per aquesta raó encara no tenim la bestreta de l'any 17, cosa que els altres anys no era així, els altres anys la bestreta de l'any 17 ja havia arribat, però aquesta vegada no. Nosaltres estem assumint uns costos. Vostè diu: «Voluntat política, energia.» Nosaltres estem assumint uns costos, que en aquests moments l'ICAM s'està pagant amb els diners de la Generalitat sense que hi hagi arribat ni una pesseta... –avui em surten les pessetes–, no hagi arribat ni un euro per part del Govern central, perquè, com que no hem signat el conveni, no hi ha l'avançament. Per tant, nosaltres estem assumint els costos de les nostres decisions.

I finalment, vostè diu: «Tota aquesta gent que és objecte de resolucions de l'ICAM» –vostè diu– «injustes.» Poden anar als tribunals; de fet, hi van –hi van–, als tribunals, i els tribunals resolen. I el que farem en aquestes taules de diàleg és analitzar totes les sentències que hi ha hagut, que n'hi ha moltes d'interessants, i veure en quins casos es

convalida la decisió de l'ICAM i en quins casos aquesta decisió es contradita. Però els drets dels ciutadans en tant que pacients estan perfectament garantits per un sistema judicial al qual es poden adreçar els ciutadans que no hi estan conformes, i vostè això ho sap. Per tant, fem els canvis...

La presidenta

Conseller, conseller, ha exhaurit el temps.

El conseller de Salut

...però fem-los des de la prudència, des del seny i des de les garanties.
Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Ara sí.

Interpel·lació al Govern sobre el col·lapse dels serveis d'urgències

300-00125/11

El dotzè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre el col·lapse dels serveis d'urgències, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller, em sembla que té un matí una mica atapeït. Recuperant el fil d'un article que em sembla vostè va llegir detingudament i que coneix: «Diu Bauman que, si la capacitat de càrrega dels ponts es mesura per la força dels seus pilars més febles, la solidaritat d'una comunitat s'ha de mesurar pel benestar i la dignitat dels seus membres més febles. Bauman potser diria, també, que a la sanitat catalana, més que un pla de xoc de la senyoreta Pepis, li calia un electroxoc per reiniciar-se.» Aquest article és de Montse Santolino publicat a *La Directa*, i narra o intenta fer una anàlisi de seixanta-cinc hores a les urgències d'un hospital català; un article de fa pràcticament un any, no és d'ara.

Volíem començar per aquí per explicar una mica que aquesta interpel·lació que fem avui no va de quin model sanitari ens agradaria bastir a nosaltres o crear o construir, i no dic que ens agradaria per caprici, sinó model sanitari que creiem que seria el sistema sanitari que realment respondria a les necessitats de la població, però avui no hi entrarem o no hi entrarem de manera directa. També dir que entenem que això que volem exposar avui i que en el fons presentarem i que s'ha de convertir i es convertirà en una moció posterior són actuacions de mínims, actuacions d'urgència, actuacions que el moment creiem que reclama.

Com deia, avui no abordarem de ple el model sanitari, però és evident que haver optat per un model sanitari en detriment d'un altre ha generat i genera un seguit de conseqüències que entenem i creiem que hauríem de començar a atendre i a «finiquitar» les pràctiques. I és que agafant dades de tot just fa un mes, i de fet podríem actualitzar-les a data d'ahir o d'avui i poca cosa canviaria, tenim a l'Hospital del Mar, 5 de gener, 103 pacients a urgències, 22 d'ells amb més de vint-i-quatre hores allà; d'aquests, 10, més de quaranta-vuit, i d'aquests, 2, més de setanta-dues hores. Al Parc Taulí, el mateix 5 de gener, 115 pacients a urgències, 19 pacients amb més de vint-i-quatre hores al servei. A la Vall d'Hebron, el mateix dia, 82 pacients pendents d'hospitalització. A Can Ruti, una mitjana de 20 pacients pendents d'ingrés, d'aquests, 8 amb més de vint-i-quatre hores al servei. A Bellvitge, el dimecres 4 de gener, 24 ingressats sense llit i 25 pacients amb més de vint-i-quatre hores pendents d'ingrés en totes les urgències.

I és que d'aquesta radiografia, a més a més, podem trobar que des de l'inici de les retallades hi ha menys, o sigui, hi ha 1.064 treballadores menys; hi ha aproximadament uns 1.200 llits menys, xifres que oscil·len però que podríem trobar que oscil·len en funció del moment concret, però que podrien ser uns 114 llits tancats a Bellvitge, 130 llits a la Vall d'Hebron, 115 a Can Ruti, 30 a l'Hospital de Viladecans, tots ells hospitals de l'Institut Català de Salut, tots ells hospitals de gestió, titularitat i provisió públiques.

Però tornem a les seixanta-cinc hores, tornem a l'article a què em referia abans, literal, de l'article: «Hi ha massa Mines més discretes que la Mina; massa CAP on els

metges “flipen” amb la sobrecàrrega i la inequitat i un dia, superats, t’ho diuen. Però és l’últim dia que els veus, perquè després fugen. Dels pitjors CAP, com de les pitjors escoles, tothom en fuig, tothom que pot. S’hi queden els migrants i la gent gran; milers de persones que reben una atenció de contenció, de professionals que sovint hi són de pas i que de reclamacions no en fan perquè fins i tot per a això els caldria suport.»

Aquest article..., o sigui, segueix sent de l’article. Però és que aquesta situació, no?, diem nosaltres, no només ve de les retallades dels darrers anys del conseller de la patronal o del model sanitari de la «sociovergència» que ha regnat durant anys a la sanitat pública d’aquest país, sinó que també ve de la situació socioeconòmica, que és el que retrata aquest article, de la gent; també prové, el sistema, o el col·lapse del sistema sanitari, de la situació d’on ve aquesta gent.

La legislatura passada, l’aleshores conseller de Salut, deia: «Si més persones paguen una pòlissa privada, més persones podran participar dels diners públics. És necessari vigilar que el sector públic no faci competència deslleial al sector privat.» I també deia: «La salut és un bé privat, depèn de cadascú; no, per tant, de l’Estat.» I això respon al model generat, no només de la legislatura passada i no només d’aquest conseller, i és que aquest model el que ha fet és generar que any rere any els afiliats de les mútues privades creixin: el 2014 ja teníem un 27 per cent de la població catalana que havia optat per la sanitat privada –estudi de la mateixa conselleria.

Per tant, aquest model que promou que la gent acabi pagant mútues és un model que també facilita que la mútua privada s’anuncii en centres d’atenció primària o a les sales d’urgències dels hospitals, perquè hi ha anuncis de mútues en aquests espais. Per tant, urgències de centres públics col·lapsades i sanitat privada en augment. Què passa? Passa que si la salut, el dret fonamental de la salut queda condicionat a l’aportació del diner via el beneficiari, passa que, si a més a més una administració pública acaba indirectament promocionant la prestació de serveis sanitaris de manera privada, es lamina el dret a la salut i s’eixamplen les desigualtats. I aquí coincidirem. I és que no és una especulació, que s’eixamplin les desigualtats, que acaben tenint un biaix de classe evident. L’esperança de vida d’una persona de Sarrià és onze anys superior a l’esperança de vida d’una persona de Torre Baró; onze anys de diferència entre una classe i una altra. I això és el que acaba provocant també el sistema sanitari que tenim. Perquè, si el mercat ha de garantir la correcta distribució de la salut en funció del que tinguem, el que acaba passant és que la salut queda en mans del que la població pot o no pot pagar; i entenem que els deures de salut que té la conselleria i que té el Govern van molt més enllà de que el mercat sigui el distribuïdor de la salut.

Però tornem a les urgències i al col·lapse. Ara fan una campanya publicitària i de sensibilització per explicar a la gent què pot fer quan vol anar a urgències i per intentar que no vagin a les urgències hospitalàries o que s’ho pensin abans. Perquè vostès mateixos expliquen que el 52 per cent de les urgències hospitalàries, el 2014, es podien haver resolt anant al CUAP o el 12 per cent anant al CAP. I malgrat això, i malgrat que coincidim en això, els darrers anys l’atenció primària i comunitària ha patit conjuntament en tota l’atenció sanitària pública importants retallades i ha afectat de manera clara el servei prestat. I és que l’atenció primària continua estant i ha estat sempre infrafinançada, però és que ara encara més. O sigui, en definitiva, del 2010 al 2015, les retallades en atenció primària han significat més de 800 milions d’euros, que és evident que, per més que anunciem que aquests són els pressupostos de la reversió de les retallades i que hem revertit un 37 per cent de les retallades en salut, això no queda reflectit en l’atenció primària.

De fet, la situació del col·lapse d’urgències ve de lluny, i ens podríem traslladar al 1994. És evident que no ve només de les retallades dels darrers set anys, de les polítiques neoliberals. Ens podríem traslladar a l’any 1994 i a l’Hospital de la Vall d’Hebron, per exemple. I mirem, ens posem allà, i veiem que en aquell moment es van començar a numerar els racons dels passadissos per ubicar-hi pacients –1994, reportatge a TV3, i ho tenim documentat. I això ha continuat durant vint anys, un dia i un altre, sense sortir a les notícies, exceptuant moments puntuals, per certificar la seva existència, i ha estat una tortura per als pacients.

Però no podem negar, més enllà d’això, no?..., i ho dèiem: 1994; per tant, estem parlant de fa vint anys; per tant, l’atenció primària o el col·lapse a les urgències no és res nou. És un problema d’infrafinançament, sí, però que podem començar a solucionar o

no. No podem negar que des de l'inici de les retallades, com a expressió de la consolidació d'un model molt concret d'apoderament de recursos col·lectius en molt poques mans, l'estat del benestar en el seu conjunt i de la sanitat pública en concret ha vist reduït el pressupost que s'hi destinava. I malgrat grans declaracions de *tots* els responsables de la sanitat pública catalana, on s'ha afirmat i reconegut la importància de l'atenció primària i comunitària, en els darrers anys de retallades generals en tots els serveis –hospitalaris, ambulàncies, residències, sociosanitaris, salut mental...–, la inversió en l'atenció primària ha passat a estar encara més infrafinançada i infravalorada. I en aquest sentit no es poden traslladar tampoc la pressió i la responsabilitat als i les professionals, que són qui sempre ha salvat la qualitat del sistema sanitari.

I tornem a les «Seixanta-cinc hores», i acabo. Potser el que calen són noves estructures mentals per tenir estructures d'estat. Potser no és «la fi o els mitjans», sinó que és «la fi...

La presidenta

Senyora Reguant, ha exhaurit el temps.

Eulàlia Reguant i Cura

...i els mitjans».

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies. Respon el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, vostè fa una interpellació sobre urgències amb un to molt respectuós, i jo l'hi agraeixo molt, com si no hagués passat re. I ara podem fer allò de l'elefant blanc, que tots sabem que en aquesta sala hi ha un elefant blanc, però podem fer com si no el veiéssim i podem continuar parlant. Jo estic d'acord amb que, escolti, passem pàgina; però jo, si em permet, sí que faré alguna reflexió sobre l'elefant blanc. Perquè jo crec que si vostès són valents, i em sembla bé, per responsabilitzar el Govern d'alguns dels problemes que hi han en aquests moments a la sanitat catalana, crec que vostè hauria de ser igual de valenta per reconèixer que aquell cartell va ser un error, perquè la valentia ha de ser en les dues direccions a la vida: la valentia ha de ser per denunciar els errors dels altres, les responsabilitats dels altres, i la valentia hi ha de ser també per assumir els errors propis.

Tothom s'equivoca en aquesta vida, escolti, no passa re. Tothom; ningú és perfecte, la CUP tampoc. I els seus grups polítics, tothom. Aquest conseller s'ha equivocat, ho ha reconegut en algunes ocasions, fins i tot no ha tingut inconvenient a citar les infermeres, parlar amb elles, aclarir el sentit d'aquella entrevista, disculpar-se, posar-ho per escrit, fer un comunicat... Vostès també es podrien... No passa res, eh?, per ser valent a la vida en aquest altre sentit. Potser és més difícil ser valent en aquest altre sentit que en el sentit en què vostès ho són habitualment; jo no els nego que és en la lògica de la crítica. Perquè, sincerament, és que quan un s'equivoca a la vida té dues opcions: rectificar, que és el que es fa quan hi ha valentia, i no rectificar, que és el que hi ha quan hi ha el contrari de la valentia, que vostès ja saben què és, eh? I, per cert, li agraeixo molt a la diputada Boya que tingués la valentia de desmarcar-se públicament d'aquell cartell, no?

Jo aquests dies he aprofitat per recordar que vostès han fet diverses intervencions des d'aquest mateix faristol en què han mostrat una certa coincidència, un cert, diguem-ne, acord, ni que sigui puntual, parcial, amb relació a algunes de les polítiques que ha estat fent el Departament de Salut. Després, a les manifestacions criden..., demanen la dimissió del conseller... Jo necessito aclarir-me, perquè en la meva lògica normal, la lògica clàssica, diguem-ne, que potser no és la de vostès, no tinc exactament clar quin és el seu posicionament amb relació a la conselleria de Salut, i a mi m'aniria molt bé tenir-lo clar, per saber quina estratègia política hem de tirar endavant nosaltres. Simplement, aclarir-ho: si avalen les paraules del faristol –que estan publicades al diari de sessions, les podem recuperar– o si el que avalen són les paraules del carrer... O potser vostè em dirà que les dues són compatibles; llavors m'haurà de fer entendre en quina mesura són compatibles, el que diuen al faristol i el que diuen al carrer.

Jo els convido que en aquesta guerra que vostès volen donar a favor d'una sanitat pública de qualitat, que sigui un factor real de justícia social a Catalunya, jo els convido

que no s'equivoquin d'enemic; de veritat, jo els convido que no s'equivoquin d'enemic. Perquè des dels moviments socials –i vostès han estat participant en aquestes mobilitzacions– vostès han estat molts anys dient: «Prou privatitzacions, revertim les retallades», i trobaríem centenars i centenars de pancartes i de mobilitzacions en què el lema era: «Prou mobilitzacions, revertim les retallades», i aquest era el crit –aquest era el crit–, un crit que jo saben que comparteixo en bona mesura, diguem-ne. I és que això és el que està fent aquest Govern –això és el que està fent aquest Govern.

Aquest Govern està transferint activitat que fins ara feien operadors privats amb afany de lucre a hospitals públics i està recuperant el pressupost. I vostès ho saben, i això és el que estan fent la conselleria que jo tinc el privilegi d'encapçalar i la gent que m'acompanya. I estem fent la desprivatització de la gestió –ho subratllo: de la gestió, la desprivatització *de la gestió*, perquè aquest aclariment crec que és molt necessari, que, si no, després es generen debats–, la desprivatització de la gestió més gran que s'ha fet mai en el Departament de Salut des de l'any 80. I estem recuperant el pressupost. Les retallades, 1.500 milions, i s'ha dit, i s'ha dit i s'ha repetit, 1.500 milions, les retallades, entre l'any 10 i l'any 14, i entre l'any 15 i l'any 17 n'hem recuperat 500. I jo he dit que, quan s'han de pujar deu pisos i només en pugues tres, només pots estar un terç satisfet; d'acord, però hem revertit un terç de les retallades, és així. I no tot ha pogut anar a massa salarial, ni a inversió, ni a dotació de plantilles de primària, certament, perquè la indicació ha crescut, i, per tant, creixement vegetatiu pel que fa a les necessitats terapèutiques, i una gran part se'n va, efectivament, doncs, a farmàcia hospitalària, perquè no deixarem de donar quimioteràpia als nous casos de càncer que tenim cada any a Catalunya, i no es poden curar a primària! La prevalença creixent del càncer a Catalunya no la podem resoldre a primària, perquè la gent se'ns moriria; l'hem de resoldre als hospitals i amb uns tractaments que valen molts diners.

Per tant, estem treballant per enfortir la primària absolutament, estem treballant en una clau nova –vostès ho saben, ho he explicat moltes vegades–, en un nou paradigma per intentar donar aquesta batalla per veure si som capaços de resoldre el problema d'urgències a Catalunya, amb aquest Pla nacional d'urgències, problema que tenen totes les comunitats autònomes d'Espanya, problema que tenen tots els sistemes públics de salut d'Europa avui! Si ens en sortíssim, si d'aquí a tres anys poguéssim dir –que no ho sabem avui– que hem fet un salt important en la resolució del problema de les urgències col·lapsades a Catalunya, seríem pioners a Europa probablement; també seríem capaços de posar les coses en la seva justa dimensió. Però que sigui un problema de tothom no vol dir que nosaltres no estiguem fent tot i més per intentar resoldre això.

Però, escolti, nosaltres estem fent el que vostès ens deien que féssim. I vostès, a vegades, dona la sensació que segueixen a la contra. Perquè el tema és estar a la contra. I quan el Govern no fa el que tu demanes estàs a la contra. I quan ve un govern nou i fa el que tu demanaves abans-d'ahir, doncs, tornes a estar a la contra. Jo no sé si aquesta manera de treballar accelera la revolució o més aviat la fa anar més a poc a poc, sincerament –sincerament.

Miri, vostès ara em pregunten per urgències, hi tenen tot el dret del món –tot el dret del món–, però si jo li explico les dades d'urgències del Taulí de l'any 15, doncs, aquest any han crescut un 4 per cent amb relació a l'any 15 –després li donaré la dada exacta–, la qual cosa vol dir que la situació de les urgències del Taulí durant tota la legislatura passada va ser molt dura. L'any 13, l'any 14, l'any 15..., les urgències del Taulí estaven molt col·lapsades també, pràcticament com ara, eh?, i els professionals estaven molt cremats, també, en plenes retallades salarials, pràcticament com ara. I ara vostès descobreixen les urgències. Com que ara no podem criticar les privatitzacions, i amb la reversió de les retallades les dades canten... Hi tenen tot el dret del món. Però, ara, vostès, ara, que les urgències estan igual de malament, una mica pitjor, si volen, però no molt pitjor, que fa dos anys, que fa tres anys, que fa quatre anys, descobreixen les urgències. Perquè iniciatives del Grup Mixt la passada legislatura: preguntes escrites al Govern sobre urgències, zero; preguntes orals al Govern sobre urgències, zero; mocions subsegüents a interpellacions sobre urgències, zero; interpellacions sobre urgències, zero; propostes de resolució en Comissió de Salut sobre urgències, zero. Zero. Escolti, després ho repassem junts. Jo m'ho he mirat, a veure si en trobava alguna. Ni una. No passa res, de veritat. Ara vostè tindrà temps de replicar-me. Jo li he volgut explicar això amb

un joc net a la meua primera intervenció per no deixar-ho per al final de la segona i que vostè no tingués temps d'explicar-se i de replicar. Jo l'hi dic ara –jo l'hi dic ara–, i vostè, per tant, podrà replicar com consideri.

Però jo sí que crec que la revolució va més ràpid si quan els governs la fan els grups que volen fer la revolució en comptes d'anar a la contra com a mínim s'hi posen al costat.

Gràcies, senyora presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. A continuació té la paraula la senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, cap decepció en la intervenció. Miri, nosaltres veníem a parlar d'urgències i seguirem parlant d'urgències. I no és que hàgim descobert ara les urgències. Fa molts anys, que les coneixem, les urgències, perquè, més enllà de l'activitat parlamentària, hi ha vida fora d'aquestes parets, i per tant el treball també va més enllà. I no es tracta de fer o no fer la revolució. Es tracta de parlar d'allò que creiem que cal parlar aquí quan ho considerem nosaltres convenient. Vostè pot considerar que no és el moment. D'acord, però aquest és el punt.

El que nosaltres plantejàvem era, i el que nosaltres diem és: hi ha un col·lapse a urgències perquè hi ha un infrafinançament del sistema sanitari històric; perquè, i això no ho nega ningú, i per tant és evident, hi ha alhora un model que nosaltres creiem que ho ha propiciat, que molta gent creu que no, però aquest no era el tema de debat i no el volíem posar avui a debat. Però sí que volíem posar sobre la taula que el col·lapse d'urgències i l'infrafinançament de l'atenció primària tenen relació, i que, més enllà de campanyes informatives a la ciutadania per explicar que truquin per saber exactament on s'han de dirigir, el que també cal és que dotem dels recursos necessaris l'atenció primària d'aquest país, els CUAP i els CAP, que són els que hauran d'acollir aquesta gent que intentem que no es dirigeixi als serveis d'urgències hospitalàries, per evitar aquests col·lapses i aquestes situacions que es reproduïxen any rere any.

És a dir, ara és el moment. Si ara és el moment on, com vostè deia, es comencen a revertir retallades, fem-ho de manera que aquells serveis que són els primers, la porta d'entrada del sistema sanitari de molta població, estiguin dotats tal com toca i evitem altres situacions. Perquè és evident que si hi ha zones de Catalunya on no hi ha cap CUAP obert, doncs la gent no s'hi podrà dirigir, quan truqui al telèfon per saber on ha d'anar, i per tant acabarà anant a les urgències hospitalàries. És evident que si ara mateix no hi ha les dotacions necessàries ni fan tots els serveis necessaris per atendre part de la població, la gent preferirà anar a les urgències hospitalàries, malgrat que s'hi passi més de vint-i-quatre hores esperant, perquè li facin les proves mèdiques que els centres d'atenció primària ara no poden fer. Aquest és el plantejament: com solucionem això i com generem que les esperes no siguin les que són, i com donem l'atenció sanitària que totes volem que la població rebi en aquests moments, i que ens agradaria que l'hagués rebut també fa vint anys, en fa dos, com a vostè mateix. Aquest és el punt de debat i això és el que nosaltres veníem a parlar avui.

Que en diferents ocasions hàgim felicitat iniciatives concretes del departament no invalida ni que siguem crítiques, ni que fem propostes, ni que en d'altres temes diguem que no estem d'acord amb el que la conselleria fa. Per tant, no barregem coses, tampoc. Nosaltres ho hem dit en diferents ocasions a la Comissió de Salut, i avui, per primer cop, sortim aquí i fem una interpell·lació en matèria sanitària, perquè entenem que ara és el moment de posar això sobre la taula i ara és el moment on podem posar-hi solucions i començar a abordar el tema, més enllà del que de moment sabem que la conselleria fa.

Perquè el problema va més enllà de campanyes o d'atendre per telèfon. El problema va més enllà, perquè no podem responsabilitzar la població d'això, de la mateixa manera que no podem responsabilitzar els professionals i les professionals de moltes coses. Els problemes són educatius, però també de recursos i de solucions materials en un determinat moment perquè en matèria de salut, realment, l'atenció que rebi la gent tingui en compte també tots els elements, i per tant tingui en compte el que són els determinants socials de salut, i per tant tingui en compte també aquest biaix de classe que existeix actualment a tot arreu, però també, per tant, en el sistema sanitari. I aquesta és

la qüestió concreta que posàvem sobre la taula i és el que creiem que cal posar sobre la taula ara mateix.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Reguant. Té la paraula el conseller.

El conseller de Salut

Gràcies, senyora presidenta. Parlem d'urgències –parlem d'urgències. Nosaltres hem donat unes primeres dades, perquè la població no té per què tenir un diagnòstic acurat, precís, però sí que està bé que la població tingui una foto bàsica de quina és la demanda a urgències. I hem explicat que un 12 –un 12– per cent de la demanda és MAT V, és nivell de gravetat V, que és la gent que podria ser atesa a l'atenció primària. Per tant, hem de ser conscients que el reforç de l'atenció primària –parlo d'atenció primària ordinària, no parlo dels CUAP– només ens permetria gestionar un 12 per cent de la demanda d'urgències hospitalàries, i el problema el seguiríem tenint igual. Per tant, tampoc... No vol dir que això no s'hagi de fer, i ara li explicaré com ho farem, però tampoc no inventem solucions màgiques que no resolrien el problema. No dic que vostè ho faci, dic que no caiguem en aquest risc.

Dos: CUAP. Els CUAP..., és molt diferent, perquè hem identificat que un 52 per cent és MAT IV, nivell de gravetat IV. Al MAT V el que necessita la persona és esperar fins a l'endemà al matí, perquè no hi ha cap risc vital, i anar l'endemà al metge de capçalera, i al MAT IV necessita una atenció. No hi ha risc vital, però necessita una atenció en aquell mateix moment, i per tant necessita anar a algun lloc. I és aquest 52 per cent, el que pot anar als CUAP.

I aprofito per explicar en seu parlamentària, ho he explicat en altres ocasions, que jo vaig donar instruccions ja fa bastantes setmanes, de fet jo crec que ja fa alguns mesos, perquè es fes un pas molt important amb relació als CUAP que fins ara no s'havia fet, que és que fos reconeguda com a xarxa específica dintre de la xarxa d'atenció primària, que vol dir que la Subdirecció General de Mapa Sanitari en aquests moments té un encàrrec del conseller que és fer la cartera de serveis dels CUAP, definir-la de manera oficial. Això no s'havia fet. Per això hi han CUAP que tenen unes capacitats, d'altres que en tenen unes altres. Per tant, a vegades hi ha una certa confusió sobre què és CUAP, què no és CUAP. Quin horari, quins professionals, quina tecnologia, quina analítica, quina radiologia i el mapa territorial de CUAP. Un cop tinguem definit... Aquests són els dos encàrrecs que té la Subdirecció General de Mapa Sanitari: la cartera de serveis, el mapa territorial, i per tant l'estandardització i la creació d'una autèntica xarxa catalana de CUAP, que en aquests moments, com a tal, no hi és, en la mesura que no està subjecta a una definició estricta de cartera, com sí que estan definits els hospitals en funció dels seus diferents nivells o com sí que estan definits els CAP en funció dels seus diferents nivells. Per tant, aquí, d'acord.

Però, l'hi dic: qui col·lapsa les urgències és el MAT III, sobretot, que són els que estan a dins i s'han de quedar en observació. Perquè un MAT IV no es queda en observació. Els que podrien anar al CUAP no es queden en observació. Si de cas, per dir-ho de manera molt simple i col·loquial, estan a la sala d'espera esperant ser atesos, però un cop són atesos, en general, ja se'n poden anar. Els que es queden hores i hores i hores és aquest MAT III, i en algun cas un MAT II, nivells de gravetat III i nivells de gravetat II.

I és aquí on hem de fer una feina molt complicada, que és l'anàlisi de les causes, del tipus de demanda, i entendre que és una problemàtica multifactorial que no es resol només posant-hi més diners, que és el que jo vull intentar fer entendre, la qual cosa no vol dir que no s'hi hagin de posar més diners. Però no es resol només posant-hi més diners.

Perquè, probablement, el que fan les urgències és de mirall d'un canvi demogràfic. Tenim més esperança de vida, les societats envelleixen i tenim més malalt crònic. I les urgències no es van inventar per a aquest tipus de malalt. I avui, en canvi, fan d'única porta d'entrada possible per a aquell malalt crònic que es desestabilitza: aquell malalt oncològic que es desestabilitza, aquell pacient crònic complex que es desestabilitza, aquell pacient amb patologia respiratòria que es desestabilitza. I hauríem de ser capaços de construir capacitats de resolució –CUAP, primària, etcètera– que ens permetin gestionar preventivament aquests pacients. Perquè si evitem que es desestabilitzin, la seva

qualitat serà molt més alta. Per tant, no es tracta només de descollapsar les urgències. Es tracta de donar al ciutadà allò que mereix, que és una capacitat de prevenció a aquest malalt complex. I, per tant, el Pla nacional d'urgències ha de ser capaç d'entendre bé aquesta multifactorialitat de la demanda de l'atenció urgent hospitalària i posar sobre la taula els recursos alternatius.

El 061. Miri, en una setmana han crescut un 7 per cent –en una setmana han crescut un 7 per cent– les trucades. I sap per què està bé, això? Perquè el ciutadà no pot ni li hem de demanar que sàpiga quin és el grau de gravetat d'allò que li passa. I, per tant, és bàsic que al ciutadà, en comptes d'explicar-li si hi ha un CUAP o si hi ha un hospital, li diguem: «Truqui a un lloc on tenen el coneixement que vostè no té per què saber, i allà, quan vostè expliqui el que li passa, que és l'únic que ha de saber vostè, li diran què és el que necessita.» I per això la campanya s'ha focalitzat en el 061, perquè és exactament la porta d'entrada que farà la vida més fàcil al pacient que té un problema de salut.

Espero que seguim treballant junts en aquest tema i que d'aquí a uns anys puguem dir que Catalunya va ser pionera pel que fa a la solució d'un problema que en aquests moments és un problema molt important a tots els sistemes públics europeus.

Gràcies, senyora presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre l'estat del litoral

300-00126/11

El tercer punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre l'estat del litoral, presentada per la senyora Montserrat Candini, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Montserrat Candini i Puig

Gràcies, presidenta. Consellers..., permeti'm que abans de fer la introducció de la interpel·lació al conseller Rull..., tot i que hi ha hagut un relat previ en aquesta interpel·lació que tenia a veure amb uns cartells, jo, com a portaveu de Salut, vull dir al conseller Comín, ja ho vaig manifestar en aquell moment, que, evidentment, la violència no és cap argument ni cap element per poder defensar les pròpies idees. I en aquest sentit més d'una vegada que jo també m'he sentit, i altra gent que conec..., d'alguna manera o altra ens hem sentit una miqueta violentats per determinades accions, sempre recorro a una frase de George Orwell, que deia que «l'important no és mantenir-se viu, sinó mantenir-se humà». Jo crec que aquesta referència de George Orwell de segur que ens ajudaria tots plegats a l'hora de prendre les decisions. Una abraçada, conseller Comín.

Bé, conseller Rull, li vull traslladar, en tot cas, una interpel·lació arran del temporal del litoral, que, com molt bé sap vostè, va patir el conjunt de Catalunya del 20 al 23, i que va ser un temporal de gregal molt important que va afectar la Costa Brava i la costa central i que al llarg de dissabte i de diumenge es va estendre a la resta de tot el litoral, tot afectant la Costa Daurada i el delta de l'Ebre. L'excepcionalitat del temporal, amb onades entre quatre i sis metres, el divendres, i entre sis i vuit, dissabte i diumenge, amb pics de fins a gairebé onze metres davant del cap de Begur, juntament amb la força del vent, va provocar un onatge molt energètic que, d'alguna manera o altra, va tenir un impacte molt –molt, molt– important, doncs, pel que fa a tot el territori.

Ha afectat, com ja sabem, i n'hem vist moltíssimes imatges..., ha afectat platges, passeigs marítims, infraestructures de primera línia de mar, amb inundacions que també, doncs, han afectat dins d'habitatges i locals situats a primera línia de mar, i que concretament els efectes han estat, lògicament, la pèrdua de platja i desplaçament de sorres, trencament de passeigs marítims, afectació a serveis i infraestructures, com ara col·lectors, pantanans, obres de protecció dels ports...

Tot aquest temporal ha afectat moltíssims llocs del conjunt del nostre país. Jo ara desgranaré..., perquè, òbviament, tot i que després aprofundiré molt més en dos àmbits territorials, que la seva afectació ha sigut molt més gran, doncs, lògicament, perquè no pugui semblar que només poso el focus en allò que hi ha hagut, certament, doncs, una petjada molt més dura i amb moltes més conseqüències, sí que vull fer el repàs de tot

un seguit de poblacions, no?, però que una part, diguem-ne, del Maresme, i una part del Maresme i també del delta de l'Ebre són especialment sensibles, diguem-ne, amb aquest temporal per l'impacte que ha tingut.

Però ara voldria fer un repàs ràpid i lleuger: Sant Vicenç de Montalt, a la zona del llevant, de la platja; a Mataró, la platja Sant Simó; a Cabrera de Mar, una regressió forta des del club nàutic fins al final del passeig marítim; al Masnou, una forta regressió en algunes platges, especialment a la platja d'Ocata; a Sitges, una afectació general a totes les platges, i molt concretament a la platja del Garraf; al Port de la Selva, la platja d'en Robert, completament ocupada per aportació de vegetació i deixalles; a Sant Pere Pescador, les platges absolutament inaccessibles perquè tots els accessos estaven inundats; Sant Feliu de Guíxols, una lleugera regressió d'algunes platges del municipi; Santa Cristina d'Aro, afectació de la part de ponent de la platja de Canyeretes; a Tossa de Mar, també a les platges del municipi, concretament a la cala Salions i a la platja Gran; a Lloret de Mar, la platja amb més afectació és la platja de Lloret, on s'ha produït una regressió moderada, important, que deixa al descobert la roca sota la sorra en algunes zones del sector llevant, on ha desaparegut pràcticament tota la platja; a Blanes, la cala de Sant Francesc, amb una regressió de la sorra fins i tot envaint el passeig en alguns trams; Vilanova i la Geltrú, inundació de les platges d'Adarró i de la República; Cubelles, bàsicament el temporal ha portat moltes algues a les platges; Cunit, a la platja de Ponent, etcètera. Hi ha tot un seguit de municipis: Altafulla, Tarragona, Vila-seca, Amposta, Sant Carles de la Ràpita, Sant Jaume d'Enveja, etcètera.

Però ara sí que em concretaré molt més, conseller, en aquells àmbits territorials en els quals l'impacte ha estat molt i molt dur. Malgrat de Mar ha estat afectat de manera destacada tot el que representa el vial públic existent en les zones de càmping a prop de la desembocadura de la Tordera, que discorre en paral·lel a la línia de costa. La despesa necessària per reparar el vial ha de quedar condicionada a l'execució de les obres de protecció suficients per part de l'organisme competent per tal que no es tornin a produir danys de consideració en cas de futurs temporals.

Pel que fa a Pineda de Mar, el passeig marítim està pràcticament desaparegut i un munt de desperfectes vinculats a serveis públics. Pel que fa al delta de l'Ebre, els efectes del temporal són la zona de la platja de la Bassa de l'Arena, la platja de Marquesa i el camí d'accés al Fangar, concretament la zona en la qual no s'havia actuat en l'anterior temporal, així com el camí final de la platja de Riumar. El cost total que s'ha valorat, de només aquest àmbit, d'aquí, del delta de l'Ebre, puja fins a 3.300.000 euros.

Conseller, fa molt de temps que els municipis reclamem de manera molt especial al Govern espanyol que actuï en tot allò en què encara tenen competències, i que alguns exemples de desídia i, tot i molts avançaments de compromisos, a l'hora de la veritat és que el grau de compliment és pràcticament nul. I és aquí on em permeto fer el repàs de dos elements, de dues qüestions que en el seu moment, doncs, es varen comprometre i que a dia d'avui no en sabem pràcticament res, no?

Hi ha tot allò que s'anomena, i que jo mateixa vaig formar part d'una de les reunions quan, tantes vegades, doncs, ens han visitat per part dels representants estatals, d'allò que s'anomena l'«estratègia del Maresme». L'any 2014, l'Estat, amb un document que és això, Estratègia d'actuació al Maresme, es proposava tot un seguit d'obres i actuacions prioritàries que calia portar a terme en aquest punt del litoral. En essència, l'estratègia plantejava tot un seguit d'aportacions en el qual, fins i tot, tot i que el cost global era a l'entorn de 48 milions d'euros, fins i tot es varen comprometre amb una primera, diguem-ne, declaració de fer unes aportacions de fins a 32 milions d'euros.

La veritat és que ha passat molt de temps, ara sembla que hi han uns projectes corresponents al que ells anomenen «la fase 1», estem al 2017, parlo del 2014, de..., respecte a un tema de que està vinculat amb el Masnou i Premià de Mar, eh?, però la veritat és que, des del 2014, el retard en la planificació i execució és considerable. I jo, que a més a més soc de la comarca aquesta, si se'm permet aquesta petita llicència, l'hi puc dir, conseller, que l'absència quant a resultats és una constant, no? Per tant, cal realitzar un seguit d'inversions i cal, en aquest sentit, també, que, per part del Govern espanyol, doncs, puguin respondre d'una manera molt més clara i molt més, diguem-ne, evident. I no únicament això, sinó com que la realitat és dinàmica i evidentment el territori és dinàmic, i encara molt més amb aquestes afectacions de vulnerabilitat perquè representa

el que representa i el que comporten les tempestes, el que a més a més demanem és que facin, diguem-ne, una actualització d'aquells compromisos del 2014 perquè a més a més de que arriben tard, ara lògicament tres anys després de ben segur que el document ja no és igual de vàlid.

I el mateix parlaré respecte al delta de l'Ebre, que tots plegats sabem que és una zona especialment vulnerable, que és una zona del litoral català que està sotmesa a una forta regressió, a dia d'avui s'impulsa un programa Life, també es va prometre per part del ministeri una estratègia per al delta de l'Ebre i, fins i tot, sembla ser que es va dir de constituir una taula de treball perquè també una vegada més allò, aquelles promeses que es varen fer, des d'un punt de vista dels resultats de la..., diguem-ne, i de l'evolució sobre estar amatents a allò que està passant, doncs, la veritat, res de res, no?

Tant és així que fins i tot l'eurodiputat Ramon Tremosa va denunciar a la Comissió Europea la inacció, no?, tenint en compte que estem parlant d'una zona tan vulnerable que la regressió del delta és absolutament en aquest sentit molt i molt preocupant, no?, i, per tant, l'eurodiputat Ramon Tremosa denuncia davant de la Comissió Europea la inacció en un zona tan, tan –tan, tan– sensible i tan delicada.

Conseller, amb aquesta primera intervenció, en tot cas, dir-li que jo, si se'm permet també la meva condició d'alcalde, ara més enllà de que sigui de diputada, vostè sap perfectament i vostè és una persona que ha estat durant molt de temps vinculat a la política municipal, de que tenim un principi, els alcaldes, alcaldesses, els regidors i les regidores, que és «res per al territori sense el territori». No és únicament això, que «res per al territori sense el territori», sinó que a més a més, doncs, en aquest sentit del que és la primera línia de mar ens sentim molt orfes. Vostè ràpidament va anar a les zones on hi havia hagut el temporal, vostè ràpidament es va reunir amb els alcaldes, i en la mesura de les nostres possibilitats, de les competències que té el Govern de la Generalitat, doncs, s'està actuant, i demanem, en tot cas, que ens expliqui quin nivell d'actuació vostès faran, però òbviament el que cal és que tots plegats, Catalunya, tinguem majors instruments per poder treballar i poder actuar en el territori. Hi insisteixo: «Res per al territori sense el territori.»

Gràcies, conseller.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Candini. Respon el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Josep Rull i Andreu)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputada, diputats, diputades, li agraeixo que hagi formulat aquesta interpellació amb un tema, diguem-ne, que té dues aproximacions: una de caràcter immediat amb relació a tots els danys que es van produir arran d'aquest temporal que va tenir uns efectes molt contundents, i també una aproximació més de caràcter estratègic, de llarg abast, a partir d'allò que en diem «canvi climàtic». Vostè explicava que parlàvem d'un temporal excepcional i explicava quina era la dimensió de les onades que van afectar el litoral, van afectar el litoral de Catalunya i van afectar el litoral del País Valencià d'una manera molt clara, amb onades de quasi onze metres.

Però aquest temporal excepcional hem de tenir clar que pot deixar de ser extraordinari pels canvis que hi ha en aquests moments a la natura i al clima, provinents del canvi climàtic. Aquest és un element nou que tenim i que tenim sobre la taula. Per tant, aquest tipus d'incidències, d'afectacions en el nostre litoral poden, malauradament, deixar de ser excepcionals per formar part d'una rutina contra la qual nosaltres hem de ser capaços de rebel·lar-nos-hi. Per tant, si volem afrontar aquest debat en termes clàssics, que és el que entenem que està plantejant l'Estat espanyol, jo crec que ens equivoquem. I ens equivoquem molt. Aquí ho hem d'incorporar d'una manera molt –molt– nítida en allò que diem «l'estratègia de mitigació i, sobretot, d'adaptació als efectes del canvi climàtic».

I vostè ho suggeria amb relació a l'estratègia del Maresme, que és una estratègia concebuda en molts aspectes avui en termes antics. Nosaltres hem de parlar d'una nova concepció de fer les coses. De fet, amb l'estratègia que nosaltres i juntament amb el territori, en aquest cas, amb l'Ajuntament de Deltebre, estem plantejant per al Delta, incorporem uns nous paràmetres de funcionament, que és aquesta estratègia vinculada al programa Life, demanant fer un canvi molt substancial de plantejament.

Faig parèntesi. Si algú avui encara dubta del canvi climàtic, de l'existència d'aquesta realitat, que vagi al delta de l'Ebre, que vagi a la platja de la Marquesa, que miri exactament quin és el nivell de subsidència que hi ha i el nivell de retrocés justament, diguem-ne, de la zona deltaica. Això és una realitat i és una realitat clara i contundent.

I, per tal de poder afrontar aquests nous reptes, nosaltres necessitem tenir més capacitat de decidir sobre allò que ens afecta i sobre la gestió del litoral. La Constitució és molt rotunda en el sentit que li dona a l'Estat espanyol la competència pràcticament exclusiva i amb molts aspectes excloent de l'àmbit del domini públic maritimoterrestre del litoral. Tots els béns de domini públic són de titularitat de l'Estat i no de la Generalitat i no municipal.

Aquí, tanmateix, l'any 2007 i l'any 2008 es van fer uns decrets de traspàs de funcions i serveis a la Generalitat de Catalunya. Amb molt bona mesura –i això ho explica molt bé el director general d'Urbanisme, al qual vull agrair la presència avui en aquest debat–, s'assembla a un traspàs que ens està fent patir molt en d'altres aspectes que és el traspàs de rodalies. O sigui, a nosaltres, de fet, se'ns traspassen alguns serveis amb unes limitacions que són molt evidents.

El mateix director general utilitzava una expressió, que potser és poc sofisticada en termes parlamentaris però és molt gràfica. De fet, la Generalitat de Catalunya en l'àmbit, diguem-ne, de l'actuació del litoral maritimoterrestre fem una mica d'API, d'agents de la propietat immobiliària. La competència la té un altre; qui, de fet, recapta els cànonns és un altre i, a nosaltres, el que ens toca és bàsicament fer la gestió de les autoritzacions de les activitats que es desenvolupen al litoral. Les concessions les hem de fer nosaltres, les hem de gestionar nosaltres, però en aquests moments això ens limita extraordinàriament la possibilitat de fer aquesta visió estratègica.

Per tant, una primera idea que volem compartir amb el seu grup parlamentari i volem compartir amb el Parlament és que Catalunya necessita poder polític, capacitat de prendre decisions en aquest marc concret. Perquè –i ara entrem en els efectes del temporal que es va esdevenir entre els dies 6 i 8 d'aquest mes de febrer– l'Estat espanyol ha reaccionat tard i ha reaccionat malament, i amb una dotació de recursos que nosaltres considerem insuficient per fer front als desperfectes que es van produir.

Aquí és veritat que hi ha una diversitat de competències, eh? La Generalitat de Catalunya assumeix directament la reparació d'aquells serveis que gestionem nosaltres. Amb relació als col·lectors ho fem nosaltres o ho fa l'Àrea Metropolitana de Barcelona, amb relació al col·lector de llevant, aquí, a Badalona, per exemple, o amb d'altres afectacions que les assumim nosaltres. Però la part més important l'ha d'assumir l'Administració general de l'Estat, amb uns recursos que són limitats i amb uns recursos que són insuficients.

Però, més enllà, vostè parlava de l'«estratègia del Maresme». Expliquem... Vostè ho ha començat a plantejar, però aprofundim amb relació a què volia dir l'«estratègia del Maresme». El que es tractava era de fer un seguit d'aportacions de sorra, ja sigui de dipòsits o d'aprofitament i recirculació de sediments dipositats en llocs on hi hagi acumulació, i també de construcció d'infraestructura de contenció i de protecció per poder estabilitzar al màxim aquestes aportacions. Vostè ho explicava molt bé: 48 milions d'euros. L'Administració general de l'Estat estava disposada a aportar-ne 32. La resta, ho havia de fer el sector turístic i els ajuntaments, el territori. En aquests moments, anem tard. Ara ens han explicat, en una reunió que va tenir el director general d'Urbanisme de Catalunya amb la directora general de Costes de l'Estat, que ara s'aprovaran els projectes corresponents a la fase 1 que afecten els municipis del Masnou i Premià de Mar. Seguidament, es continuarà amb les actuacions previstes a les següents fases de l'estratègia.

L'estratègia, com deia vostè, es va aprovar l'any 2014. El retard en la planificació i l'execució és molt considerable. I a més a més, dels temporals que hi ha hagut n'hem après. Jo vaig poder visitar la zona, vaig poder visitar Pineda i vaig poder visitar Margat. Fixin-se que, en el cas de Pineda, els desperfectes van ser menors perquè es va ser capaç de construir, en el seu moment, sota la sorra, un dic que va permetre aguantar la posició. D'això n'hem d'aprendre, i això també s'ha de poder incorporar. Per tant, no es tracta només que han d'arribar els recursos a què es van comprometre, sinó que hem de ser capaços d'allò que li deia al principi: de dibuixar aquesta estratègia en uns termes que siguin actuals i que incorporin el paràmetre canvi climàtic. És fonamental, és bàsic.

I això és el que vam demanar a l'Administració general de l'Estat. Vam demanar capacitat real perquè nosaltres poguéssim prendre les decisions, vam demanar que, en allò que tenim traspasat, hi hagi un mínim de lleialtat institucional a l'hora de donar la informació, a l'hora d'explicar el que està passant, i vam demanar la proximitat amb el territori, que és aquesta frase final que vostè deia: no té sentit que es faci un plantejament amb una visió, en moltes ocasions, jacobina, que és molt ineficaç i molt ineficient. Aquest és el tema. No només demanem poder decidir des del territori, des del terreny, per un tema de legítima reivindicació de poder polític amb relació a una nació que és Catalunya, sinó per raons molt pràctiques, molt pragmàtiques, molt evidents. Si nosaltres gestionem pràcticament tot allò que passa en el litoral des d'un punt de vista de les activitats, dels serveis, té tot el sentit del món que nosaltres també puguem liderar a l'hora de dibuixar aquesta estratègia.

Ara sembla..., i la petita bona notícia és que amb relació al programa LIFE que volem desplegar a l'àmbit de l'Ebre, sembla que hi pot haver una participació de l'Administració general de l'Estat, però qui ha decidit impulsar això ha sigut l'Ajuntament de Deltebre i la Generalitat de Catalunya. Per tant, la idea bàsica és que ara poden arribar uns recursos però que al final acabaran sent pedaços que no respondran a una visió més general, més estratègica, d'un àmbit que és fonamental per a l'activitat econòmica i, sobretot per, diguem-ne, l'equilibri territorial i el manteniment de la biodiversitat en el nostre país.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula la senyora Candini.

Montserrat Candini i Puig

Gràcies, presidenta. Efectivament, conseller, vostè ha incorporat un element absolutament cabdal per entendre i per saber interpretar, doncs, els moments actuals, que és, efectivament, tot allò que té a veure amb el canvi climàtic. I el canvi climàtic, evidentment, ens està donant moltes senyals des de fa molt de temps i, per tant, la interpretació del que passa en el territori a partir d'aquest efecte, lògicament, requereix, doncs, nous indicadors, requereix nova anàlisi i, per tant, requereix noves solucions.

També és veritat que crec que tots plegats hem d'aprendre una miqueta dels errors de..., durant molt de temps. És a dir, a vegades, ens sembla que podem lluitar contra la natura. És a dir, la natura, al cap i a la fi, té molta fortalesa, més enllà que després, amb el canvi climàtic, la mateixa natura va evolucionant i va canviant. Què vull dir amb això? Que possiblement, moltes vegades, hem acabat tots plegats en la planificació, durant molts anys, doncs, moltes vegades hem anat, diguem-ne, incorporant elements de permanència en territoris que són molt vulnerables. Per tant, les tempestes i les riuades ja s'imposen claríssimament per dir «per aquí passa la natura», i hem de ser capaços de trobar l'equilibri entre la interpretació real del que és la natura; a més a més, afegir tot el que representa el factor del canvi climàtic, doncs, realment, per saber interpretar i poder donar una bona resposta que duri anys i que sigui una resposta, en tot cas, que sí que demanaria –ho he dit abans–, però que demanaria que hi hagi la màxima complicitat entre el món local i la Generalitat, aquesta màxima complicitat entre el món local i la Generalitat.

Vostè comentava, conseller, doncs, que realment –i a més, ho conec jo també molt de primera mà en la meva condició d'alcalde, també–, que certament per part de Costes tenen pràcticament moltes, moltes, competències, no? Moltes vegades, quan en l'exercici, doncs, diguem-ne, de tirar endavant el mateix municipi –aquí veig molts alcaldes–, el mateix municipi, de planificar-lo amb rigor, amb el màxim consens per part de totes les forces polítiques amb una visió de vint, vint-i-cinc, trenta anys com a mínim, per poder fer el planejament que toca en el mateix municipi, et trobes que moltes competències, és allò de terra, mar i aire. I el terra, mar i aire, en el segle XXI, doncs, costa pair una miqueta, no? Per tant, perquè crec, per damunt de tot, que no és en absolut de rebut.

En aquest sentit, conseller, crec que és molt necessària la creació de nous instruments d'ordenació i de gestió del litoral; vostè em parlava d'això de que, en tot cas, el que cal són uns nous instruments però una nova estratègia del territori, crec que aquesta definició. Aquesta nova estratègia del territori, el que demanem és que s'hi inclogui sobretot –sobretot– és, doncs, diguem-ne, la complicitat per part dels municipis. Una

estratègia del territori que ha de passar sens falta –sens falta– per aquesta tossuderia constant de què és; evidentment, nosaltres estem en un procés diferent, en el qual pretenem, en breu, no demanar permís per poder gestionar el nostre propi territori, però mentrestant de que no hàgim de demanar permís en gestionar el nostre propi territori, evidentment, hi ha d'haver com a mínim això que vostè deia, el màxim respecte institucional, aquest camí de doble direcció, una màxima informació perquè, a vegades, no és únicament –i això també ho hem viscut nosaltres, no és únicament–, doncs, que a la Generalitat de Catalunya no se la respecta en tant que institució primera del nostre país, sinó, quant a la presa de decisions, des d'un punt de vista de la corresponsabilitat, si del que passa, a més a més, moltes vegades, se li omet un munt d'informació que, és clar, això no és únicament no ajudar sinó que ometre informació, realment, el que vol dir és anar en direcció contrària.

En tot cas, per acabar, conseller, dir-li, això sí, en nom de pràcticament gairebé tots els alcaldes del litoral de Catalunya, al seu costat en la defensa que la Generalitat pugui liderar tota la gestió del litoral.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Candini. Té la paraula el conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, en aquest segon torn, molt ràpid, perquè vostè ha plantejat quina és la via de treball, per tant, fer un resum respecte al que dèiem al principi. En aquella visió estratègica –d'estratègia del Maresme, estratègia de l'Ebre, del delta de l'Ebre, però del conjunt del litoral–, qui l'ha de liderar i qui l'ha de dirigir és el Govern de Catalunya, és la Generalitat de Catalunya. Aquest és un primer concepte i una primera idea. Fixi's que, amb relació a l'estratègia del Maresme, qui va elaborar els informes previs, justament, va ser el món científic, el món universitari, des del lideratge de la Generalitat de Catalunya, i es va posar sobre la taula del Ministeri de Medi Ambient, a Madrid. En el moment que es va aprovar inicialment aquella estratègia, fixin-se, eh?, es va ignorar que la base científica i la base de recerca sobre la qual es fonamentava havia estat elaborada des d'aquí, des d'aquí mateix.

Segona cosa: amb relació a la gestió de totes les activitats que es duen a terme en el nostre litoral, la gestió per part de la Generalitat d'aproximadament 2.500 concessions demaniales, d'usos especialment intensos, rendibles o perillosos, restaurants, clubs nàutics, etcètera, l'Estat es va reservar la funció d'emetre preceptivament un informe en el termini de dos mesos. L'Administració general de l'Estat normalment no emet cap informe dins de termini. En els darrers dos anys, de quaranta-quatre expedients de concessions, només ha emès sis informes abans de termini; però n'emet molts fora de termini i genera una situació d'inseguretat jurídica de primer ordre, de primer nivell. Tot i que arriba fora de termini, quan arriba posa en una situació de provisionalitat i de precarietat allò que ja ha fet la Generalitat de Catalunya. Vostè ho coneix i ho coneix perfectament, amb relació a aquest àmbit. Per tant, hem de ser capaços de decidir nosaltres.

I tercer element: què estem fent? Perquè nosaltres no ens quedem en el lament, i aquesta podria ser una interpel·lació que, amb relació a la resposta del conseller, quedés simplement en la denúncia i el lament. Nosaltres volem tenir una actuació proactiva, i per això en els propers mesos aquest Parlament veurà la nova llei del litoral, que estem elaborant. En aquests moments s'està fent la tramitació, la informació pública. Aquesta llei del litoral el que pretén és no només desplegar les competències que té la Generalitat de Catalunya, sinó anar més enllà. Quines són les principals novetats? Primer: la creació de nous instruments d'ordenació i gestió del litoral que permetin, mitjançant objectius territorialitzats, l'establiment de criteris per a l'atorgament de títols i autoritzacions. També volem incorporar aquest element de visió estratègica sobre la gestió del litoral. Tercer: distribuir les competències entre el món local i la Generalitat. Per tant, és una llei que té com a objectiu, un dels objectius, apoderar els ajuntaments per poder prendre decisions.

Nosaltres sí que confiem en el poder local. Creiem que quan es gestiona des de la proximitat i es gestiona amb un profund sentit de servei públic les coses van i van bé, i, per tant, volem fer aquesta nova distribució de competències. La Generalitat serà la

competent en l'aprovació dels instruments de planificació i en l'atorgament dels títols concessionals, i els ajuntaments donaran les autoritzacions d'acord amb aquest plantejament. Establirem un nou regim econòmic i financer fins que no puguem assumir plenament la gestió del cànon de domini i, en darrera instància, articularem els mecanismes per afavorir la gestió integrada en la participació de tots els agents, dels agents públics i els agents privats.

Per tant, la conclusió final seria: visió estratègica de país pensant en gran, fer una gestió del litoral no basada en paràmetres del segle XX, sinó del segle XXI, incorporant els nous elements de context, que hi són malauradament molts d'ells per quedar-s'hi. Parèntesi, faig una falca: mirin-se, si tenen temps –hauran de tenir molt temps–, el tercer informe del canvi climàtic que s'ha elaborat des de la Generalitat de Catalunya amb el lideratge del Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible i veuran exactament de què estem parlant amb les polítiques d'adaptació i mitigació. I segon: establir un marc, ja no només pensat per a la Catalunya autònoma, sinó sobretot pensat en una Catalunya que sigui capaç d'assumir totes les competències en allò que interpel·la directament els ciutadans. No només perquè hi ha un dret legítim a fer-ho, sinó perquè fent-ho des de Catalunya mateix serem capaços de proveir un millor servei, en darrera instància, als ciutadans i les ciutadanes d'aquest país.

Moltíssimes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la situació de la sanitat

300-00127/11

El catorzè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre la situació de la sanitat, presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, diputades, diputats, em perme-tran dues consideracions prèvies. Una primera és que expressi el condol a família, amics i companys del Partit Popular de Tarragona per la sobtada mort de la tinent d'alcalde de Tarragona, la María Isabel Negueruela. La segona consideració, ja més relacionada amb el conseller, és expressar també el rebuig del nostre del nostre grup parlamentari, ho hem fet en comissió, ho vam fer ahir en ple –el diputat Juan Milián–, ho faig jo avui directament també, amb la presència del conseller, per aquestes expressions publicitàries que d'alguna manera entenem que inciten a la violència amb la imatge del conseller. Per tant, el rebuig del nostre grup i la solidaritat en aquest sentit.

I anem a la matèria de la interpellació; no és nova, ja n'hi ha hagut una altra amb la mateixa..., en un sentit semblant, és què els passa a les urgències dels nostres hospitals, conseller? Jo sé que a vostè no li agrada que s'utilitzi la paraula «collapse». Jo ja li vaig explicar en comissió que aquesta expressió és la que utilitzen els mateixos professionals sanitaris per definir la situació que viuen a les urgències hospitalàries dia rere dia. I també m'ha sorprès positivament –perquè, si vostè reconeix que la situació és greu, doncs, ja hem avançat alguna cosa– que vostè avui mateix ha fet servir també aquesta expressió per referir-se a la situació que viuen les urgències dels nostres hospitals.

Hi ha un tema de debat, que és amb relació a si el problema ve originat per l'epidèmia de la grip. I, sincerament, jo crec que no és..., segurament, segur que l'epidèmia de la grip contribueix a incrementar el nombre d'afluències a les urgències hospitalàries. Però també estem convençuts de que no és el principal problema. Hi han altres problemes, segurament més estructurals, i, per tant, la grip, l'epidèmia de grip, no és el principal problema. I la prova la tenim en el fet de que el punt àlgid de l'epidèmia de grip va ser aproximadament el 12, la setmana del 12 de gener i en aquests moments, doncs, l'epidèmia ha minvat, no el suficient encara, encara continua tenint la denominació d'«epidèmia», però ha minvat d'una forma bastant notable i en aquest moment, doncs, hi han urgències hospitalàries que continuen col·lapsades. La tensió es manté; la tensió a les urgències es manté.

S'ha citat alguna dada amb relació al gener, però en els darrers cinc dies veiem com al Vall d'Hebron hi han entre vuitanta i noranta pacients pendents de que se'ls assigni llit, amb pacients que porten *cinc* dies a urgències. Aquesta és una situació del tot intolerable: cinc dies pendents a urgències. En el Parc Taulí, que s'ha esmentat també, entre quaranta i cinquanta pacients pendents de llit; a Hospital del Mar, entre cent quinze i cent vint pacients.

Però això es va reproduint en altres hospitals de la xarxa pública; es va reproduint al Broggi, es va reproduint a Martorell, es reproduceix a Viladecans, es reproduceix a Bellvitge, es va reproduint en un grapat d'hospitals de la xarxa pública, hospitals, alguns d'ells, també s'ha dit, que mantenen encara llits tancats mentre en els passadissos de les urgències, i no per decisió de les infermeres, conseller, no per decisió de les infermeres, hi continuen havent pacients esperant que se'ls assigni un llit, una habitació.

Vostè, a finals de desembre, la darrera setmana pràcticament abans de les festes de Nadal, va presentar el Pla integral d'urgències per a la temporada d'hivern, eh?, 2016-2017, que comporta una assignació de 17 milions d'euros, 1 milió més que l'exercici anterior, per tal d'atendre les necessitats que durant aquesta època es puguin presentar a urgències.

I, per tant, jo sí que li demanaria, conseller, que ens fes una valoració, a la vista dels resultats que tenim ara en aquest moment, de quin ha estat el grau de satisfacció del conseller i del departament amb aquest Pla integral d'urgències, vistos els resultats que tenim, i que ens donen la impressió de que no són gaire encoratjadors, perquè si dediquem més recursos que anys anteriors i, en canvi, l'afluència a les urgències és també superior que la d'anys anteriors, vol dir que hi ha alguna cosa que no acaba d'anar bé.

I després vostè fa, també presenta, la setmana passada, aquesta campanya, «Creus que has d'anar a urgències?», d'alguna manera intentant pràcticament dissuadir els ciutadans que vagin a urgències o que com a mínim es plantegin –com a mínim es plantegin– si la patologia que pateixen en aquell moment requereix una atenció en un centre d'urgències o pot tenir altres vies de solució.

I en relació amb això, com, a més a més, avui surten notícies amb relació a que s'anuncia el pla però que no es dota ni de personal ni de recursos suficients per atendre les necessitats sobrevingudes que aquesta campanya publicitària pot comportar, també voldríem preguntar-li què ha comportat aquesta campanya, més enllà de la publicitat, quant a recursos humans al Servei d'Emergències Mèdiques per poder atendre aquest 7 per cent que vostè deia que hi han més de trucades en el 061 fent consultes de caràcter mèdic.

Mirin, nosaltres sabem..., una cosa són els recursos disponibles però l'altra jo crec que no és tant..., segurament no és tant de recursos... També, eh?, segur. És de recursos, hi ha un problema de recursos, però també hi ha un problema segurament d'organització, no? I, en aquest sentit, s'esmentava abans..., veient les anàlisis que fa el mateix departament, en les que efectivament el 52 per cent de les urgències hospitalàries es podrien haver resolt en els centres d'urgències d'atenció primària; el 12 per cent es podrien haver resolt en un centre d'atenció primària.

Obviament no és aquesta la solució al problema que pateixen les urgències, ho entenem perfectament, perquè aquests no són els pacients que després es queden esperant llit en els passadissos o acumulats en els departaments d'urgències, sinó que això contribueix, en tot cas, a alleugerar la tasca dels professionals que han d'atendre els malalts. Però jo crec que tenim ja un element important, que s'ha repetit al llarg del temps, i és el fet de que amb una atenció primària ben dotada evitaríem que la porta d'entrada al sistema sanitari fos directament els centres d'urgències hospitalaris..., i poguessin ser, en una part important de la ciutadania, aquests centres d'atenció primària. Per tant, primer element, el reforç de l'atenció primària, i, per tant, també, jo diria, la recuperació, perquè ja n'hi havia hagut, la recuperació d'amplis horaris d'atenció d'urgències en centres d'atenció primària.

Permeti'm que l'hi recordi, perquè a vegades nosaltres mateixos hem fet en alguna ocasió crides a que el departament pensi en el paper que les farmàcies han de jugar en el sistema sanitari públic. I, home, jo crec que ara també val la pena recordar que disposem de tres mil oficines de farmàcia, ateses per professionals de la sanitat, que hi ha un compromís del Parlament i del Govern per tal de dissenyar quin és el paper que poden

jugar en el sistema sanitari públic, i, per tant, conseller, també ens agradaria saber si s'ha avançat en aquest sentit i com s'ha avançat.

I, bàsicament, aquest era, aquest és l'objecte de la interpellació, no?, intentar analitzar què és el que passa, intentar avaluar aquelles mesures que pugui estar adoptant el Govern o que està adoptant el Govern per tal d'intentar paliar aquesta situació, que veiem, a partir de les dades, que aquesta situació no està millorant, no s'està corregint, i per això ens preocupa, i estic convençut de que li preocupa... Miri, en les dades de la darrera enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió, els ciutadans, doncs, expressaven que aquell servei públic el funcionament del qual li preocupava més que li donés resposta era precisament el servei de salut, no? Per tant, volem avaluar el que està passant; volem saber quin diagnòstic fa el conseller i el Departament de Salut amb relació a tot allò que està passant, i és per això que li hem plantejat aquesta interpellació.

I permeti'm que acabi aquesta primera part demanant-li, conseller, un favor: no em parli ni de revertir retallades ni d'infrafinançament de la salut.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rodríguez. Respon el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats... Gràcies, senyor Rodríguez, pel to. L'hi dic sempre que ho mereix, i ho mereix sovint, i avui també ho mereix; per tant, l'hi agraeixo.

Intento anar contestant totes les coses que vostè m'ha comentat, i després centrar-me en l'important, que és entendre la complexitat –perquè aquí és on ens juguem l'èxit en aquesta guerra que tots estem d'acord a donar, que és la guerra per fer que les nostres urgències atenguin els pacients de manera adequada–, doncs, la complexitat molt alta d'aquesta demanda que tenen avui les urgències al nostre país. I, per tant, aquí ens hem d'entretenir un moment.

Però primer li contesto les coses que vostè ha anat dient. A mi no m'agrada parlar de col·lapse, o a l'equip no ens agrada parlar de col·lapse, perquè precisament els professionals que estan a les urgències, amb el seu sobre esforç, infermeria molt particularment, estan evitant el col·lapse. El que estan, si vols, és desbordades, les urgències; però els professionals estan evitant el col·lapse. Ara, escolta, jo abans ho he fet servir, perquè tampoc ens entretindrem amb una batalla semàntica.

Pel que fa a la grip, vostè ho deia, és cert, estem entrant a un nivell epidèmic baix; tampoc no podem donar la qüestió per resolta, eh?, per tant, la vigilància epidemiològica es manté, es manté activada, però sí que la previsió és que en dues setmanes en algunes comarques de Catalunya ja estarem en fase postepidèmia. Molt bé, perfecte.

Vostè em deia: «Són moltes les urgències del nostre sistema públic que aquest any...», aquest gener, sobretot el mes de gener, sobretot la primera setmana de gener, la setmana que va entre Cap d'Any i Reis, que ha estat la setmana més dura per als serveis d'urgències dels nostres hospitals públics; doncs, aquests serveis, que van estar desbordats. Sí, sí.

Hem sentit a parlar, i amb raó, del Mar, del Taulí, de la Vall d'Hebron. Però vostè no haurà sentit a parlar de Sant Pau, oi que no? I poquet, poquet del Clínic. I Bellvitge va tenir algun moment complicat, però –jo he tingut l'ocasió de repassar-ho amb els meus propis ulls personalment– a partir del moment que van activar la nova unitat que han activat, de drenatge, ells són els primers que diuen que a Bellvitge en aquests moments no hi ha saturació.

Què vull dir amb això? Que si anem a l'anàlisi de l'oferta –que hem d'analitzar la demanda en la seva complexitat i l'oferta amb la que responem a aquesta demanda–, si mirem en el cas de les urgències hospitalàries, que ha de ser una part de la resposta, no l'única, amb la qual responem a aquesta demanda, ens adonarem que aquí hi ha molts factors rellevants.

Un factor, que és d'estructura. Escolti, el Clínic té la pitjor estructura, la pitjor estructura per a unes urgències –unes urgències en vertical, mai vist; limitacions arquitectòniques–, i no ha anat especialment malament. Han patit molt. Clar, l'estructura és rellevant, però potser no tant a partir del moment que el Clínic han fet el que...

Hi ha un tema de dotació, no ho discutim, hi ha un tema de dotació; els comitès d'empresa insisteixen en això, perquè és una part del problema: de dotació, de plantilles –d'acord–, de ràtios.

I hi ha un tema molt important de model organitzatiu. I són tres factors diferents que s'han de poder analitzar de manera específica cadascun d'ells. Hi ha un problema de model organitzatiu. I Sant Pau és un hospital que mira les urgències. I per això les dades d'urgències de Sant Pau... Tot ell, mira les urgències. I per això les dades d'urgències de Sant Pau d'aquest any..., escolti, té una població assignada com la pot tenir el Mar i com el Vall d'Hebron i com els altres, eh?, no és que en tingui menys de la que li toca, però les dades d'urgències de Sant Pau són més bones. Per tant, treballem també, quan donem resposta, sobre aquest factor organitzatiu que és molt important.

La infermeria no és la responsable dels passadissos. Mai de mai he pretès dir això. I, per tant, això és un tema que ja està aclarit.

I vostè em centrava la interpellació dient: «Facin balanç del PIUC, ara que ja tenim...», no ha acabat, el PIUC, eh?, però ara que ja tenim una primera fase del PIUC superada, i, per tant, podríem fer un primer balanç. I precisament quan vam presentar el PIUC al desembre, el primer que vam explicar és que enteníem que la multifactorialitat, la complexitat de la demanda d'urgències avui era tal que no es resolía amb el PIUC. I per això vam dir: «Reforçarem el PIUC.» Preveiem un creixement del 3 per cent de la demanda d'urgències i, en canvi, al PIUC aquest milió d'euros al que vostè ha fet referència suposa un increment del 6 per cent; per tant, preventivament fèiem un increment que doblava en termes de recursos l'increment esperat en termes de pacients. Però, ja ho vam dir, el PIUC és l'instrument que heretem de les administracions anteriors, és una part de la solució, però és una part insuficient de la solució, i, per tant, anem a plantejar un pla nacional d'urgències que intenti pensar el problema en la seva complexitat. Per què? Per això que he explicat també repetidament, perquè des de l'any 14 tenim registre, tenim CMBD d'urgències amb el registre concret específic que ens permet analitzar amb més detall les dades. I això és molt important per fer un diagnòstic correcte.

I amb el Pla nacional d'urgències què volem fer entendre? I ho he parlat amb molts altres actors que s'han adreçat a mi durant aquests dies per parlar d'això. Recordo una reunió, fa pocs dies, a l'anterior Ple, amb la Marea Blanca, aquí mateix, en una sala del Parlament. Jo intentava fer-los veure, i jo crec que amb això va haver-hi una comprensió important per part d'ells, que els canvis que necessiten les urgències són estructurals i, per tant, són canvis de fons i, per tant, no són canvis ràpids. I si volem canvis imminents, no seran canvis de fons. I si volem canvis de fons, no seran imminents. I tots aquells canvis de fons que es puguin anar fent ja des del primer moment, els estem fent: reforcem el PIUC, el 061 –ara parlarem un moment de la campanya–, però hi ha una part dels canvis que té a veure amb les noves capacitats que li volem donar a la xarxa de primària, entre d'altres coses, que no es fan en dos dies. I amb això hem de ser honestos, i jo he de dir la veritat. Jo crec que estaríem..., faríem bé d'admetre-ho tots: els canvis en les urgències estructurals no són imminents i els canvis imminents són superficials. I si algú avui diu: «Vull solucions de veritat i les vull per demà passat», se li ha de dir que això, per desgràcia, no va així. No va així. I qui digui el contrari, s'enganya –s'enganya.

Perquè, per exemple, vostè deia: «Qui col·lapsa?» No col·lapsa les urgències el 12 per cent que podria anar a l'atenció primària; aquest 12 per cent s'ha d'esperar i l'endemà al matí anar a veure el metge de capçalera. No col·lapsa la part assistencial de les urgències, el 52 per cent, que podria anar als CUAP –i amb relació a això no repeteixo el que ja he explicat en la interpellació anterior, perquè així crec que aprofitem millor temps–, però en tot cas ja ho he explicat: amb els CUAP, efectivament, aquest 52 per cent de MAT IV ha de tenir una xarxa de CUAP a disposició i això vol dir que hem de fer cartera i planificació territorial. I és en el que s'està treballant en aquests moments. Hi ha, a dins dels passadissos, a dins dels boxos d'urgències, hi ha les persones pendents d'ingrés, que són l'altre 36 per cent. I sobre el que hem de treballar més a fons, el que és més difícil, és aquest 36 per cent.

Quantes persones ingressen cada any? Del total de l'atenció d'urgències, quantes persones necessiten ingrés? Doncs, la mitjana és... –dades d'entre el 14, el 15 i el 16–, entre el 9 i el 12 per cent de les consultes urgents acaben necessitant ingrés. Doncs, aquí

s'ha de treballar molt especialment. Facilitant el drenatge, però potser, per exemple..., li posaré un exemple: i si articulem el circuit de tal manera que els CUAP puguin ser la porta d'entrada al sociosanitari? I una part dels pacients que necessiten ingrés s'estalvien el pas per la urgència hospitalària, perquè si els donem més capacitat d'assumir aquest tipus de pacient als CUAP, i els donem als CUAP el dret a anar directament al sociosanitari, podrem fer aquest procés de derivació, donant més confort i donant més facilitat als pacients? Un exemple, del tipus de canvis en els que estem pensant en aquests moments.

En qualsevol cas, l'objectiu no és dissuadir el ciutadà –ara vaig al tema del 061– de que no faci un mal ús de les urgències; si no estem parlant d'això, de cap de les maneres; si el ciutadà fa el que pot. Del que es tracta és de donar-li al ciutadà més comoditat, més proximitat i més rapidesa. Quan diem el 52 per cent de MAT IV podria anar al CUAP no ho fem per descollapsar les urgències hospitalàries, que també, però ho fem principalment per oferir-li al ciutadà una alternativa, a aquest ciutadà que té una necessitat d'atenció no..., sense risc vital, una alternativa més ràpida, més propera, on ho resoldran amb menys temps d'espera i probablement amb més comoditat. Estem parlant d'això.

Però després, on hem d'anar, i ho deixo per a la segona part de la meva intervenció, és a l'estudi d'aquest pacient que necessita ingrés, i molt particularment del pacient hiperfreqüentador. Perquè un 5 per cent dels pacients que entren per urgències cada any, només aquest 5 per cent requereix el 18 per cent dels recursos de les urgències. Per tant, és aquí on també tenim un repte molt específic, al qual em referiré a la segona part.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Bé; gràcies, conseller, per les seves respostes. Un parell de consideracions, no? Una primera és que segurament el terme «collapse», que a vostè, doncs, li fa potser una mica de fressa..., jo crec que no hem de caure en el concepte anglosaxó de «collapse», que és bastant més radical, eh?, que el terme llatí, la concepció llatina que tenim de «collapse», no?, més proper o més sinònim de «saturació» que no pas de «caiguda total del sistema», que és el que significaria en termes anglosaxons.

Segona qüestió. I vostè ja sap el que penso de vostè i els seus plans, perquè vostè va començar la legislatura anunciant plans i és que a aquest pas acabarà la legislatura anunciant cada vegada més plans i poques mesures concretes –poques mesures concretes. Pla nacional d'urgències. I, com li deia, som reticents als plans.

Miri, jo li deia..., acabava la primera part de la meva intervenció dient-li: «No em parli ni de reversió de retallades ni d'infrafinançament», perquè sabia que al final acabaríem en aquest tema, perquè, necessàriament, vostè, en el final de la seva intervenció, també... (*Veus de fons.*) No, jo sí que li vull parlar de la reversió de les retallades, que anuncia vostè, i de l'infrafinançament, que també denuncia vostè, perquè, al final, el problema de fons que tenim és un problema també de recursos, perquè si tenim usuaris repetitius a les urgències i usuaris..., que és el que realment satura o col·lapsa les urgències, aquells que esperen llits, doncs, segurament s'ha de fer un esforç de recursos humans i materials, per tal d'adequar aquests hospitals, aquestes centres en els que hi han llits i que no s'estan usant, doncs, potser haurem de fer un esforç per poder-los utilitzar, sobretot quan es donin aquestes circumstàncies.

Però, miri, conseller, permeti'm que li simbolitzi quin és certament el seu problema. Miri, el seu problema és aquest mapa. (*L'orador el mostra.*) El seu problema és aquest mapa. No, no són ni els centres d'urgències d'atenció primària, ni són els centres d'atenció primària, ni són els centres d'urgències dels hospitals catalans: són les oficines de les agències tributàries. Aquest és el seu problema. I efectivament és un problema d'infrafinançament, conseller –és un problema d'infrafinançament. Però de l'infrafinançament que el seu Govern decideix amb relació al Departament de Salut. I vostè sap perfectament que això és així, perquè vostè ens anuncia –i ho fa cada vegada que pot–: «Revertim les retallades en un 37 per cent». Compte. Compte, conseller –compte. En aquest pressupost del 2017 vostè tindrà 400 milions d'euros més de pressupost del seu departament, insuficients per cobrir els més de 1.000 milions d'euros de més que s'ha gastat el 2016, insuficients per cobrir la desviació del 2016. Per tant, no és que vostè tin-

gui molts més recursos l'any 2017 per satisfer les necessitats de la sanitat, té una mica més de recursos per pagar els deutes pendents que queden de l'any passat, però nous recursos, em fa la impressió que no en té.

Però és que a més a més es dona una altra circumstància, que jo li deia durant la seva compareixença a la comissió: el pes del Departament de Salut sobre el conjunt del Govern baixa, el Departament de Salut perd pes específic en el Govern de la Generalitat, del 38,5 per cent al 37 per cent. N'hi han d'altres que en guanyen. Com obriríem oficines tributàries si no fos perquè hi ha altres departaments que guanyen pes? Per tant, l'infrafinançament és degut a que la salut no ha estat prioritzada en els pressupostos del Govern de la Generalitat. I aquesta és una responsabilitat del conjunt del Govern; seva, però del conjunt del Govern.

Però, miri, permeti encara que li digui més coses: el seu Govern..., els grups parlamentaris arriben a acords amb la CUP, que els dona suport en aquests pressupostos. Em diu quants recursos més dediquen a Salut, d'aquests recursos addicionals? Ja l'hi dic jo: zero. Sí, zero. D'aquest 0,1 per cent de dèficit addicional que vostès poden fer, que són 220 milions d'euros, a Salut vostès en destinen absolutament zero.

Miri, conseller, hi pot haver qui faci oposició al carrer amb cartells, i després li voti els seus pressupostos. Nosaltres preferim mostrar la nostra disconformitat amb el funcionament del Departament de Salut, amb els pressupostos de la Generalitat, amb el nostre vot en contra. I estem convençuts, conseller, que, si vostè pogués, vostè votaria també en contra dels pressupostos del Departament de Salut.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Rodríguez. Té la paraula el conseller.

El conseller de Salut

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rodríguez, en estricte ordre, diguem-ne, dels comentaris que vostè ha anat fent jo li intento respondre tot el que...

Molts plans i poques mesures. Escolti, diguem-li el nom que vulgui, però és que un pla justament és un conjunt de mesures, de mesures concretes, operatives, amb calendari, avaluable. Per tant, nosaltres, quan parlem de plans, parlem de mesures concretes.

Pressupost. Deixi que em centri. I vostè això ja m'ho va dir en comissió, va ser, diguem-ne, enginyós per part seva i jo li vaig contestar que votava aquests pressupostos molt convençut, perquè entre d'altres coses van acompanyats d'un compromís polític per part del Departament d'Economia que és el següent, que és..., amb la consciència que el pressupost del Departament de Salut –li dic el mateix que li vaig dir en comissió– sempre, sempre, sempre té una desviació, que per això té un compte específic, el que es coneix com les PPI.

I, per tant, el que importa en el cas del Departament de Salut no és el pressupost inicial, que també és molt important, sinó el pressupost meritat. I sobre el que hem de fer balanç quan avaluem el pressupost del Departament de Salut dels anys anteriors és sobre el pressupost meritat, que al cap i a la fi és el que s'ha gastat la Generalitat. Hi ha el compromís que el pes relatiu –escolti'm–, el pes relatiu del pressupost del Departament de Salut pel que fa al pressupost meritat del total dels departaments de la Generalitat es mantindrà idèntic a l'any anterior.

Per tant, no pateixi, el pes del Departament de Salut no disminuirà. El pes del Departament de Salut no caurà. Ja li podré demostrar quan tinguem les dades de la liquidació del pressupost de l'any 17, quan sapiguem quin ha estat el pressupost meritat i quin part d'aquell pressupost meritat ha anat al Departament de Salut.

Amb relació als recursos. Sí, falten recursos. Però quan jo dic: «No és només un problema de recursos», ho dic en el sentit que no es tracta d'incrementar els recursos en el sentit clàssic del PIUC, i posar més al PIUC, que potser també, sinó que hem de mirar quin nous tipus de recursos necessitem, que demanaran una dotació pressupostària, evidentment, i són els que probablement ens permetran resoldre els problemes que avui no resolem bé.

Per exemple –per exemple–, els circuits assistencials específics per al pacient oncològic, per al pacient amb insuficiència cardíaca, per al pacient amb malaltia respiratòria, aquí hem de posar recursos per fer coses noves, diferents de les que hem fet fins ara.

Per exemple, quines coses? Els equips de suport integral a la complexitat dels CUAP. Els vam explicar en el seu moment, recordarà vostè, al desembre, quan vam presentar el PIUC. I deia: «Escolti, i en aquest CUAP de Casernes, a Sant Andreu, hem creat un pilot, que és l'ESIC, que té la voluntat d'estabilitzar un tipus de pacient que fins ara el CUAP no assumia i que anava directament a urgències.»

I després hi han qüestions molt importants. Els comitès operatius d'urgències i emergències en alguns territoris funcionen molt bé; doncs, els hem d'estendre al conjunt del país, i això és un tema de coordinació. I després què hem de fer? Residències, hem de treballar les residències. Hem de construir dispositius a les residències que evitin ingressos que avui venen directament de les residències. Per cert, amb un patró setmanal realment inquietant, eh?, perquè van més a urgències quan el metge està menys estona a la residència, que potser és el cap de setmana. És a dir, totes aquestes dades les tenim identificades i sobre això s'ha de treballar.

Hem de treballar, com deia abans, els pacients hiperfreqüentadors. Hem de treballar què farà la primària per aquesta gent, perquè a mi no m'interessa tant que..., no –no–, perdó, ens interessa tot màximament, però no ens interessa *només* que farà la primària amb el 12 per cent de MAT V, o com portarem, gràcies al 061, cap als CUAP aquest 52 per cent de MAT IV. M'interessa què podem fer-los fer als CUAP i a la primària per l'altre 36 per cent, que és el que en aquests moments està patint aquests temps d'espera que a tots ens tenen desesperats. I és aquí on hem d'intentar de donar un paper a la primària, però és una nova primària, si l'hem de capacitar per fer això.

Per cert, vostè abans m'ha preguntat, i m'he oblidat de contestar-li, quin increment de recursos ha tingut el SEM pel que fa al servei d'atenció telefònica del 061. Ja ho vam explicar, a la roda de premsa de presentació de la campanya vam explicar: com que era difícil de fer una previsió sobre quin seria l'increment de trucades que rebria el SEM, hi ha un acord que és que el SEM anirà demanant els recursos que necessita per anar assumint l'increment de demanda telefònica que va rebent amb motiu de la campanya. El SEM ens diu: «De moment, aquest 7 per cent que hem tingut d'increment el podem assumir amb els efectius previstos fins ara.» Doncs, fantàstic; quan el SEM necessiti més recursos, els tindrà.

Jo li he de dir que li agraeixo molt –i amb això acabo–, senyor Rodríguez, que m'hagi citat el CEO, perquè el CEO ens ha donat una alegria al Departament de Salut, i és que el Departament de Salut, aquest any, a diferència del que va passar en el primer any de la legislatura anterior, aprova. Per primera vegada en molt temps, no passava. El Departament de Salut, en valoració dels ciutadans de Catalunya, aprova. El primer any de la legislatura anterior suspenia. Jo crec que la confiança dels ciutadans en el nostre sistema de salut està tornant. I això és bo per a tots, perquè és un estímul per seguir treballant.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Moltes gràcies a totes i tots.

Es suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i un minut i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Pere Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, d'Ensenyament, de Territori i Sostenibilitat i de Treball, Afers Socials i Famílies.

La presidenta

Es reprèn la sessió. Molt bona tarda a totes i tots.

En primer lloc, els faig avinent que, d'acord amb l'article 93 del Reglament, el diputat Gerard Gómez del Moral, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, ha delegat el seu vot en el president del seu grup, el senyor Jordi Turull, amb motiu d'hospitalització urgent.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la protecció dels treballadors públics

302-00104/11

El quinzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la protecció dels treballadors públics, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula el senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Buenas tardes. Presidenta, gracias. Diputados, diputadas, Gobierno de Cataluña ausente..., gracias por estar aquí, no sé si nos ven por la televisión, desde sus despachos, pero, bueno, en cualquier caso, ya teníamos constancia de que el Parlamento les importa poco. Es una demostración.

Miren, la moción que presentamos aquí hoy es muy simple. De hecho, estaba hablando ahora mismo con un diputado y me decía: «Es que, la verdad..., sí, sí, te votaremos a favor..., pero es que el problema es qué decir, porque es que es tan obvio...» Y yo le decía: «Sí, tienes toda la razón, pero es que en este Parlamento a veces se tienen que presentar mociones con un contenido obvio», porque es que la realidad en Cataluña está a veces llegando a unas cotas de locura que son impresionantes.

La moción, como les digo, es muy simple. Es una moción que pretende garantizar, por un lado, que no se va a poner a los empleados públicos de Cataluña entre la espada y la pared, y, por otro lado, evitar que el Gobierno de Cataluña actúe, como hasta ahora, como el Gobierno de una democracia enferma –como el Gobierno de una democracia enferma; cito a personas ilustres que han dicho las mismas palabras en este mismo *faristol*.

Creo que pocas dudas quedan de que en el primer punto de esta moción pues seguramente –no lo sé, ahora nos lo aclarará su portavoz– los valerosos diputados del Grupo de Junts pel Sí votaran en contra. No lo sé, ojalá me esté equivocando –ojalá me esté equivocando. Porque ellos no se someten a los tribunales ni a las leyes españolas. Luego ya, si van al juzgado, dicen: «Señoría –señoría–, yo no era consciente de que desobedecía. Soy inocente. Lo siento –lo siento. No tenía constancia.» Insisto: yo, y digo lo mismo que el otro día, desde la más absoluta discrepancia, por supuesto, tengo que valorar de nuevo la coherencia de la CUP, que cuando desobedecen desobedecen de verdad. El separatista cuando desobedece es que desobedece de verdad. (*Alguns aplaudiments.*) Y yo no lo comparto, y lo critico, por supuesto. Pero es coherente –es coherente. Aquí hubiera estado bien que hicieran en su caso lo mismo los señores de Junts pel Sí, pero parece que ustedes no, que desobedecen solo un poquito, no vaya a ser que les inhabiliten y se queden, como algunos miembros del Gobierno, sin su coche oficial, sin sus cien mil euros al año, etcétera.

Lo curioso es que ustedes no estén dispuestos a ir de cara y luego pretendan obligar a los funcionarios a incumplir la ley y a arriesgar su situación personal, a gente normal con sueldos modestos..., esa que no quieren ustedes perder defendiéndose de una manera, a mi juicio, vergonzosa.

Y luego, como decía, lo propio de una democracia enferma –lo propio de una democracia enferma: que el Gobierno inste a los funcionarios a manifestarse contra la justicia para defender a un político del partido del Gobierno –a un político del partido del Gobierno. Miren, los funcionarios pueden ser independentistas o no, pueden votar a Junts pel Sí, pueden votar al Partido Popular, pueden votar al Partido Socialista, pueden votar a Ciudadanos, o no votar, o hacer exactamente lo que les dé la gana, y sobre todo hacer con su vida privada y con sus días de fiesta lo que quieran sin que el Govern de la Generalitat sea nadie... Gracias, *consellera*, por venir, un poquito tarde, pero en todo caso podrá escuchar la última parte de mi intervención. Decía, en este caso concreto, que usted no es nadie para decir a los funcionarios lo que han de hacer. Porque, miren, les ha dicho, a los funcionarios, que considera necesario que..., tienen que ir a una manifestación frente a los juzgados en favor de un político de su partido, el mismo partido del juicio del 3 por ciento, que yo no sé..., el juicio del 3 por ciento, de la corrupción institucionalizada del 3 por ciento. Entonces, yo no sé si usted también considerará necesario indicar a los funcionarios que tienen que ir a ese juicio..., a decirles..., no sé en su caso lo que les diría..., si que condenen a los corruptos o que les defiendan. En todo caso, yo creo que no les tiene que decir usted nada –nada. (*Aplaudiments.*) Lo que tiene

que hacer es no decir nada a los funcionarios y que estos hagan lo que les dé la gana con su vida, que es lo que usted no ha respetado: su vida privada.

Esta moción es una moción que cualquier partido, salvo la CUP, y lo entiendo, aunque no lo comparto, porque es coherente, la puede votar. Y creo que la deberían votar, porque solo pide no incumplir la ley ni meterse en la vida de los funcionarios.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Espejo. Per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. «Són l'atzar i els matisos el que distingeixen l'heroi del dolent. Sempre ha sigut així. Sense infractors i desobedients encara viuríem en una societat feudal.» Ja em perdonaran, eh?, aquesta cita és molt poc culta i molt poc ortodoxa. És d'una novel·la negra nòrdica que llegia –em vaig acostumar a llegir novel·la negra després del meu pas per la comissió Pujol–, i ho llegia justament abans de llegir la transcripció de la interpel·lació que vostè va fer fa quinze dies, i em va semblar que esqueia a la discussió que va tenir vostè amb la consellera, que van protagonitzar vostès dos. Perquè entenc que són l'atzar i els matisos que els col·loquen a cadascú defensant el paper d'heroi o el paper de dolent, perquè amb uns altres matisos serien perfectament intercanviables.

En aquell debat, un i altre es van retroalimentar mútuament el propi relat que defensen davant de la seva audiència. I ho fan, entenc jo, amagant la raó completa i utilitzant només una part de la raó. Rellegeixin, si us plau, la seva intervenció, i veuran, per exemple, quan s'atribueixen cadascú l'exercici de la democràcia... Vostè, consellera, considera que la democràcia és la suma de vots i ja està. No sé si ho creu de veritat –no sé si ho creu de veritat. De veritat creu que pel fet de tenir una majoria escassa es pot prescindir en nom de la democràcia del que pensen les minories? Vol dir que això no és només un dels instruments democràtics per resoldre conflictes, com és el fet de votar, i no el concepte en si? I vostè, senyor Espejo, afirma amb rotunditat que la democràcia són les lleis de manera inamovible. També n'està convençut, d'això? L'hi pregunto, eh? No creu que això es refereix a l'estat de dret, que és una conseqüència dels règims democràtics, i no al concepte de democràcia, que no pot ser un altre que el govern del poble per al poble, en totes les seves diferents formes de fer-ho possible? I recordi la cita: «Sense infractors i desobedients encara viuríem en una societat feudal.» Cert que les lleis configuren un estat de dret, però si són murs infranquejables poden configurar un estat de pèrdua de drets. I per això han de ser més líquides que sòlides, per adaptar-se a les característiques de la societat de cada moment, com també interpretava Bauman. Mirin, és evident que tots dos tenen part de raó, però suposo –suposo– que m'acceptaran que cap dels dos la té completa.

I fins aquí no passaríem d'una entretinguda tertúlia filosòfica si no fos que per demostrar la raó democràtica de cadascú ho fan tirant-se permanentment els funcionaris pel cap. Miri, vostè, consellera –ho sento, eh?–, amb les desafortunades afirmacions en aquella entrevista que li han recordat, que no només no ha matisat, sinó que les ha reafirmat. M'imagino que s'adona del que significa des d'una perspectiva de subordinació laboral que el teu cap t'insinuï que hauries d'agafar-te festa per defensar un determinat posicionament polític, per lícit que sigui aquest posicionament. I si se n'adona, jo no sé si ens convé gaire que estigui al capdavant de la funció pública, sincerament. Per això, donarem suport al punt segon d'aquesta moció. Com que vostè no va dir, com un conegut caçador d'elefants, «ho sento, m'he equivocat, no tornarà a passar», que sigui el Parlament el que demani que no torni a passar. Però vostè, senyor Espejo, que va plantejar precisament això que acabo d'esmentar a la consellera, fet en el que podríem coincidir, en el que coincidim, des de la nostra perspectiva entenem que ho espatlla una mica quan acaba convertint la moció en un text trampa, en un text trampa en el que vol deixar clar que a Catalunya els funcionaris respectaran i faran respectar en exclusiva la Constitució i els textos estatutaris espanyols, que és el relat habitual que venen i que, sota l'aparença de normalitat democràtica, indica un immobilisme preocupant i una posició que és tan sectària com l'altra.

Miri, no desmereixi tant la seva pròpia feina. Aquí també fem lleis, suposo que ho recorda, que també s'han d'obeir, senyor Espejo, i que quan entren en contradicció interpretativa amb altres lleis, per exemple les que vostè esmenta, no som nosaltres que hem de dir quina és la interpretació correcta, ni tampoc el Govern, i molt menys els funcionaris. Ja se n'ocuparà la justícia, amb millor o pitjor encert.

I en aquest sentit, la nostra esmena. És evident que no s'ha de dictar cap tipus d'instrucció que contravingui l'ordenament jurídic vigent. Sigui el que sigui, no només el que vostè diu. I, és clar, vostè no ens accepta aquesta esmena, perquè en el fons el que hi ha és un cert ànim de confrontació per aconseguir la seva clientela. Per això ha d'entendre que no l'hi votem a favor, perquè és un text exclouent que el converteix en sectari.

I per això també hem presentat una tercera esmena, que sembla que ens ha acceptat, que crec que fa més justícia al tema de la moció, que és la protecció dels treballadors públics, perquè demana la recuperació de les condicions laborals que se'ls ha «birlat» mentre uns i altres els fa servir d'escut protector o d'arma llancívola. Mirin, la millor protecció per al col·lectiu de funcionaris és que els deixin en pau i que els garanteixin les condicions de la seva feina. Cadascú té les idees polítiques que té, segur que les sap defensar sense que els seus caps a la feina els orientin i sense que l'oposició els salvaguardi de caure en pecat. Creguin-me, són prou grans, i la funció pública es va crear precisament per evitar coses com aquestes: per garantir el funcionament de l'Administració de manera independent de la ideologia que puguis tenir. No ho espatlléssim ara, si us plau.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Vidal. Per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya, té la paraula la senyora María José García.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Consellera*, señoras y señores diputados, para cualquier sociedad democrática avanzada, la neutralidad política y partidista de la función pública es un principio indiscutible, como cualquier demócrata del mundo entiende que los funcionarios, los servicios públicos, los edificios y los espacios públicos no son del Gobierno, no están al servicio del Gobierno. Son y están al servicio de la gente, de los ciudadanos, porque los pagamos entre todos con nuestros impuestos. Y, como todos no somos iguales, no pensamos igual, ni votamos al mismo partido, y es que estamos en democracia, todo lo público debe ser neutral, objetivo, imparcial, en términos políticos y partidistas, y lo tienen en el artículo 103 de la Constitución y 71 del Estatut. Lo contrario, servicios públicos al servicio de la causa del poder, funcionarios coaccionados y clasificados en adeptos y disidentes, espacios públicos politizados con banderas partidistas, es lo que pasa en regímenes totalitarios, que anulan y no respetan la libertad y la pluralidad política de la sociedad.

Y es muy lamentable, pero todo esto nos suena. Servicios públicos ideologizados, como la educación, que se inventa coronas medievales y agravios, que ninguna y excluye el castellano y todo lo que suene a cohesión con el resto de España; funcionarios coaccionados, separados en adeptos y disidentes, como las presiones a directores de instituto el 9-N; las listas de jueces que Vidal dice que ya tiene elaboradas; espacios públicos politizados con banderas partidistas, lo tenemos en colegios, centros cívicos, rotondas, parques infantiles, ayuntamientos, parques de bomberos, con su *estelada*, mostrando un abuso de poder por parte del alcalde, el director o el jefe de bomberos de turno. Como ven, tics totalitarios que se permiten, que se fomentan, por responsables públicos que gobiernan Cataluña al servicio del *procés*.

Y es que todo este *procés* no sigue una vía democrática. Todo lo contrario. Los abusos de poder, la deslealtad institucional, las deficiencias democráticas, la utilización fraudulenta en las instituciones, el engaño, la trampa, ¿se acuerdan de la «astucia»? son los ingredientes con los que este Gobierno y sus acólitos pretenden construir un «nou país». Pues menudo «nou país», surgido del abuso de poder y la vulneración de los derechos individuales.

Desde hace tiempo se vio claro que los funcionarios son indispensables para todo esto, porque los funcionarios mueven la maquinaria pública, y si la maquinaria pública

no les sigue el *procés* se quedará en proclamas grandilocuentes y en intrigas de despacho; la gente verá que todo esto es un cuento y les volverá la espalda, volverá a su vida. Y sin gente, no hay *procés*.

Hace un año conocimos un informe torticero de la ANC para tranquilizar a los funcionarios, en el que se les planteaba, tranquilamente, un absoluto fraude democrático para intentar trasladarles, decían, seguridad jurídica. El argumento era tan zafio como que no tenían nada que temer, porque no se les pediría que actuaran si no era amparados por la legalidad, eso sí, no una legalidad cualquiera, la legalidad emanada del Parlament de Catalunya, y esta sería la norma de amparo.

El problema –y eso lo saben todos los funcionarios– es que, si esta norma de amparo resulta inconstitucional y es anulada por el Tribunal Constitucional, el único competente para resolver conflictos de legalidad, la norma de amparo, nula, deja de existir, y, por tanto, no puede amparar a nadie. Y esto ya está pasando. Con normalidad democrática, la justicia está actuando contra políticos que han actuado al margen de la legalidad: los que no se enteraban de nada o los que dicen que obedecían resoluciones del Parlament anuladas.

Porque, en ningún estado de derecho pueden convivir dos legalidades que se contradigan. Y esto lo saben todos los funcionarios. Como saben que su obligación es actuar conforme a la ley, con neutralidad en el ejercicio de su función. Este es uno de los principios éticos que deben regir su actuación, como se indica en el artículo 53 del Estatuto básico de la función pública. Estas ideas, esenciales para entender por qué el Govern debe abstenerse de pedir a los funcionarios que actúen al margen del régimen constitucional y estatutario, las hemos propuesto como enmiendas a la moción.

Y para finalizar, una última idea que también hemos propuesto como enmienda: los catalanes, como españoles, tenemos el derecho fundamental a no tener que hacer públicas nuestras preferencias políticas. La libertad ideológica es uno de los pilares de nuestra democracia. Este derecho, garantizado por el artículo 16 de la Constitución, está por encima de quienes quieren utilizar la Administración para finalidades partidistas.

Ya entendemos que es más cómodo saber con qué funcionarios se puede contar. Porque el éxito o el fracaso del *procés* dependen de una apariencia de éxito que anime a la gente, y esta apariencia de éxito depende de que el aparato que es la Administración pública siga o no siga las consignas políticas. Ya entendemos que por esto les es fundamental contar con la sumisión, con la fidelidad de los funcionarios. Pero precisamente por esto –por esto–, para proteger a los funcionarios, para protegernos a todos, contamos con las garantías democráticas del estado de derecho, que actuarán siempre con la medida y con la contundencia que requieran las circunstancias para preservar nuestros derechos y nuestras libertades.

Muchas gracias, presidenta, *consellera*, señoras y señores diputados.

La presidenta

A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, bé, si fóssim capaços per un instant d'abstreure'ns del context en el que es presenta aquesta moció, modestament crec que hauríem de convenir en que la moció és sobrera, supèrflua, innecessària. Tanmateix, és evident, per les intervencions que s'han produït al llarg d'aquest debat, que és absolutament impossible fer aquesta abstracció respecte al context, i possiblement tampoc sigui especialment recomanable, perquè tenim l'obligació de plantejar els nostres posicionaments en un context determinat.

També, si fóssim capaços de fer abstracció, per un moment, d'aquest context en el que es produeix aquesta moció, totes les forces de la cambra, sense cap exclusió, crec que podrien convenir en el contingut del que se'ns proposa. Perquè no s'està parlant del que s'ha estat debatent, encara que amb poc temps, en aquest debat, que és una qüestió de fons sobre la licitud de la desobediència en el marc d'una democràcia, certament imperfecta, com és la nostra, sinó que s'està parlant tan sols de que un govern determinat, sigui el que sigui, no cursi instruccions, ordres, recomanacions, suggeriments o indicacions, als funcionaris, que puguin suposar contravenir la legalitat vigent. No està valo-

rant si els funcionaris a títol individual poden desobeir o no el que considerin oportú, està demanant que el Govern no els cursi ordres i instruccions en aquest sentit. Cosa que sembla, diguem-ne, ponderada i raonable.

De fet, recordo que, en la legislatura anterior, en els treballs de la ponència sobre la Llei de consultes populars no referendàries i altres formes de participació ciutadana, en algun moment dels debats hi va haver sobre la taula la possibilitat de que a les meses hi hagués funcionaris de la Generalitat de Catalunya. I, en aquell moment, totes les formacions amb representació parlamentària –totes– crec que vam tenir el bon seny, atenent al context també en el que es produïa el debat sobre aquella llei de no buscar una solució d'aquestes característiques; és a dir, de no posar en risc, per poc que fos, la carrera dels funcionaris i les funcionàries, i les possibles responsabilitats que es poguessin derivar d'instruccions, ordres que poguessin rebre del Govern.

En aquest sentit, creiem que està bé que es recordi la necessitat de que des de cap poder públic no es cursin instruccions que puguin contravenir la legalitat, perquè posarien certament en una situació enormement complexa i incòmoda els molts funcionaris i funcionàries i treballadors públics que hi ha al nostre país.

En segon terme, es demana a la moció que el Govern s'abstingui de suggerir o fer indicacions als empleats públics sobre quan han de gaudir dels seus dies festius o de lliure disposició ni per a què els han d'utilitzar. Bé. Novament això sonaria estrany si no fos que efectivament la consellera Borràs va tenir a bé fer una sèrie de declaracions sobre el caràcter necessari d'assistir a una determinada concentració o manifestació, i, preguntada sobre si recomanaria anar-hi, doncs, efectivament deia que per què no. I no només això, sinó que aquí, en seu parlamentària, es va ratificar en aquestes declaracions.

Nosaltres considerem que això no hauria de ser l'actitud d'un responsable públic, no creiem que sigui el que ha de fer una consellera que està al capdavant de la funció pública d'aquest país. I, per tant, em sembla raonable que des del Parlament es demani que, almenys en el futur, ja que el passat no el podem modificar, no es reproduïxin situacions com aquestes. Per què? Doncs, perquè els funcionaris tenen una relació d'especial subjecció amb l'Administració, perquè hi ha una jerarquia al capdamunt de la qual està, òbviament, el president, però també la consellera, que està al capdavant de la funció pública de Catalunya, i perquè em sembla que efectivament, com deia el diputat de Catalunya Sí que es Pot, els funcionaris i les funcionàries d'aquest país són prou madurs per saber què poden, què volen, què han de fer amb el seu temps.

I, òbviament, em sembla bé que s'afegeixi, si és que així ho té a bé el grup que proposa la moció, l'esmena de Catalunya Sí que es Pot, que parla de temes que és veritat que vam discutir també en el Ple anterior i que es van sotmetre a votació, però crec que sempre és necessari recordar.

I, per tant, en aquest sentit, nosaltres hi votarem favorablement.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pedret. A continuació, té la paraula el senyor Joan Garriga, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Joan Garriga Quadres

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera, la CUP no votarem a favor d'aquesta proposta, suposo que ja s'ho esperava, però en coherència amb el que ens suposava, doncs, intentaré donar les raons d'aquest vot negatiu.

Votarem no, en primer lloc, per respecte; per respecte a aquesta cambra, que molt sovint –massa sovint, ho creiem nosaltres– ha estat ignorada per alguns grups parlamentaris quan el que s'hi debat no els agrada. No enumeraré la llista de greuges que aquesta cambra de representació democràtica ha hagut de suportar quan en l'exercici de la seva sobirania ha vist condicionada la seva llibertat de debat democràtic. I aquesta llibertat conculcada ha estat sempre –sempre– de la mà de l'ordenament que vostè tant magnifica.

Ho ha estat sempre i s'ha fet precisament a través d'allò que tracta la seva moció –recomanacions, instruccions, suggeriments, indicacions a funcionaris– o, fins i tot, matusserament de la mà de ministres que des de les clavegueres de l'Estat han cursat instruccions, recomanacions, suggeriments, indicacions a funcionaris en la construcció de monumentals mentides. Recorda la frase espanyola, tan espanyola, de: «Uste-

des hagan la ley, que yo haré el reglamento?» Doncs, així estem. Romanones, principis de segle passat.

La veritat és que ens sorprèn la seva por, aquesta necessitat que tenen constantment de fer-nos jurar la Constitució, i em recorda l'obsessió militar per fer-nos jurar la bandera, i, és clar, així hem acabat alguns. De veritat ens hem de creure que les paraules de la consellera formen part de les necessitats reals que tant anomenen vostès que sovint parlen dels funcionaris d'aquest país? Vostès, que tant coneixen les realitats socials d'aquest país i reals, estan segurs que aquesta és la inquietud que hi ha dins del col·lectiu de treballadors de la funció pública? Tant com per ser tractada en una moció en aquest Parlament? Nosaltres sincerament pensem que no, que la majoria de funcionaris, com s'ha dit aquí, coneixen els seus drets i també els seus deures.

I em disculparà, però pensem que les declaracions de la consellera Borràs, malgrat que les considerem pròpies d'una posició partidista, ens sembla una banalitat portar-les en forma de moció en aquest Ple. Una banalitat i una desmesura que ja vam observar en la seva interpellació, amb una llarga oratòria parlant dels treballadors en general i dels treballadors de la funció pública. Se'n recorda? «Aquells que levantan la persiana durante 365 días al año...», etcètera. Aquells que, segons vostè, el Govern i alguns de la CUP, eh?, cridem a desobeir les lleis; «aquells que a vegades» –ho deia vostè– «sense la necessària formació jurídica i de manera immediata els obliguem a decidir si han de complir o no»; «aquells funcionaris que» –també ho deia vostè– «eren utilitzats com a arma política i com a claca política».

Miri, tot aquest melodrama que es va fer servir en la seva interpellació en bona mesura el veiem contemplat en la moció que avui ens ha presentat, tot i que les esmenes del Grup de Catalunya Sí que es Pot, doncs, la dignifiquen o la podien dignificar molt, sobretot en el primer punt, com a mínim hi havia un reconeixement de la sobirania d'aquest Parlament i la possibilitat d'avançar, i és una llàstima que no la vagin a acceptar.

La tercera esmena, la que fa referència als drets del treballador, com s'ha dit aquí, dels treballadors, ja és un tema tractat en diverses ocasions i aprovat per aquest Parlament. Per tant, haver-lo posat en aquesta moció la dignifica, és veritat, però està, i si m'ho permeteu, posada amb calçador.

Les esmenes poden millorar la moció, però no poden capgirar la intencionalitat de la moció ni aquella amb la que es pretén presentar-la. Per tant, tret el dramatisme, tretes les aportacions, pensem que la moció el que persegueix no és altra cosa que voler situar el mandat democràtic d'aquest Parlament sota una pressió i uns paràmetres de judicialització permanent. Volen evitar el fet, que no és altre que un despertar nacional a Catalunya i una voluntat d'avançar en el seu alliberament nacional i social, generant pors, a la que nosaltres, com a grup, ni volem ni estem disposats a ajudar-los.

Crec, sincerament, i permeti'm la ironia, que el mantra del procés, aquell que vostès també tant parlen, els ha enganxat i els està afectant de mala manera.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Garriga. A continuació, té la paraula el senyor Chakir el Homrani, en representació del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Chakir el Homrani Lesfar

Bona tarda, presidenta. Consellera, diputades i diputats, començaré, perquè crec que toca, agraint la feina dels treballadors i treballadores que tenen vocació de servei públic, que són els treballadors dels serveis públics d'aquest país. Crec que s'ha d'agrair, i sempre s'ha d'agrair, la feina i els esforços que fan.

Més enllà d'aquest inici, si em permeten, és curiosa la voluntat d'alguns de posar en el centre del debat polític entorn de la república els treballadors i treballadores públiques, ja que en el fons és una voluntat de defugir el debat polític; quan els fiquen, volen defugir el debat polític; debat polític que neguen i que es neguen a abordar. Però nosaltres no entrarem en aquest joc: ho hem dit per activa i per passiva i ho direm totes les vegades que faci falta. No situarem en cap moment en el centre del debat els treballadors i treballadores públiques, garantirem en tot moment el marc legal i la legislació, i això és responsabilitat de la política i assumirem aquesta responsabilitat, ho tenim molt clar.

Crec que, per desgràcia, no tots ni totes tenen això tan clar i algun dels seus objectius, si em permeten, és pressionar, pressionar els treballadors públics amb el discurs de la por. I crec que ha estat molt bé quan el diputat Garriga ha volgut treure aquest dramatismes, perquè s'ha de treure, perquè en el fons és una estratègia, i és una estratègia molt antiga i, si em permeten, em centraré un momentet en aquesta estratègia.

No em refereixo a la por com a emoció primària que hi ha a nivell individual, m'hi refereixo com a mecanisme fonamental de control social, com a eina passiva, com la cara passiva de la coacció. El sociòleg judeoalemany Norbert Elias, en la seva obra *El procés de la civilització*, escriu: «Sense dubte, la possibilitat de sentir por, com la de sentir alegria, és un tret invariable de la naturalesa humana. Però la intensitat, el tipus i l'estructura de les pors que bateguen o cremen en l'individu no depenen de la seva natura, sinó que en últim terme apareixen sempre per la història i l'estructura real de les relacions amb els altres homes.»

Què vol dir, això? A què es refereix? Es refereix a aquest mecanisme, estudiat pels sociòlegs, de control social a partir de la por que persegueix un procés d'autocoacció. I això és veritablement el que no es mereixen les treballadores i els treballadors públics. No es mereixen la seva utilització. No es mereixen la voluntat de generar..., de coaccionar-los. No ho mereixen. Per això torno a refermar la nostra voluntat de deixar fer la seva feina als treballadors públics, de deixar fer aquesta feina, que fan molt bé, i d'assumir totes les responsabilitats des del Parlament, ho tenim molt clar, per fer-ho realitat, per respecte i per estima als treballadors públics.

A partir d'aquí, hi han hagut una sèrie d'esmenes. I comparteixo la visió de que la primera esmena que situava Catalunya Sí que es Pot era una esmena que veritablement donava sentit al treball que es fa en aquest Parlament. Per desgràcia, no ha sigut acceptada.

De la tercera esmena, que, pel que es veu, ha sigut acceptada, crec que hem escoltat les intervencions de tothom. Crec que vam escoltar la interpellació. Hi té alguna cosa a veure? No. És a dir, no té res a veure amb la moció que estem parlant.

En l'últim Ple vam discutir i es va aprovar una moció al respecte. El grup que represento hem sigut molt honestos –molt honestos– amb els sindicats de la funció pública en totes les trobades que hem tingut amb ells, tant en les trobades particulars com en les trobades amb tots els grups. Aquesta setmana n'hi han hagut dues, una el dilluns, on per desgràcia van faltar molts grups, el nostre no va faltar, i s'ha tornat a fer avui, i ho hem tornat a dir: treballarem i seguirem treballant per recuperar les condicions. I ho saben, i hem sigut molt honestos.

Però té alguna cosa a veure això amb el que hem estat discutint?, amb la intencionalitat política d'aquesta moció? No hi té res a veure. I és en aquest sentit en el qual nosaltres considerem que no ve a «qüento», si em permeten dir-ho d'aquesta manera, i no modificarem el nostre vot contrari a una moció que l'únic que persegueix és defugir el debat polític, que és el que ens pertoca en aquest Parlament, i situar el debat en una realitat..., en la realitat dels treballadors i treballadores públiques que no es mereixen. I crec que ho hem de dir.

I, per últim, no vull acabar aquesta intervenció sense lloar el treball que fan els treballadors públics d'aquest país i sense lloar el treball que fan els seus representants electes, els seus representants sindicals, que de veritat són els que protegeixen els treballadors públics.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor El Homrani. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, respecto de las enmiendas, efectivamente, de las de Catalunya Sí que es Pot hemos aceptado la tercera; es cierto que no tiene mucho que ver con cómo yo planteé el debate, pero es una enmienda que aporta y que, por lo tanto, si conseguimos que se apruebe, será buena.

Respecto del Partido Popular, como ya le comenté a la diputada, podemos compartir el fondo de las enmiendas, pero creemos que no aportan un valor añadido a lo que ya estaba escrito y por eso no las hemos aceptado.

Señor Vidal, mire, yo no he equiparado nunca democracia a la ley sin más. Yo le pido que lea o que escuche mi intervención y verá que equiparé a la ley votada abrumadoramente por todos los catalanes. Eso es lo que dije de manera literal. Y, mire, yo no pretendo tener razón en todo –no pretendo tener razón en todo– pero en esto sí –en esto sí. Y le digo una cosa: este ni frío ni calor, ni carne ni pescado en algo tan básico como pedirle al Gobierno que no dé a los funcionarios órdenes ilegales, yo no creo que les vaya a ir bien.

Y otra cosa que también le quiero decir. En Cataluña no hay dos ordenamientos jurídicos, no; las leyes que salen de este Parlamento son leyes del ordenamiento jurídico español. Por lo tanto, si usted vota no o se abstiene en eso, estará diciendo que no le parece bien que el Gobierno haga órdenes contrarias a lo que se dice en este Parlamento también.

En cuanto a la CUP, ya sabemos..., tampoco les puedo dedicar mucho tiempo, porque, según ustedes, los derechos de los funcionarios no merecen una moción, traer una moción en este Parlament. Lo ha dicho usted: «No merece una moción en este Parlament.» Por lo tanto, todo queda dicho.

Y luego, señor El Homrani, «defugir», que diría usted. Bueno, yo creo que es lo que ha hecho usted en su intervención, huir del debate. «Coacción», «miedo», «control social», «presiones»; eso lo decía usted de nosotros. Mire: «Encontraría normal e incluso necesario que los trabajadores públicos cogiesen fiesta para apoyar a Mas.» Coacción, miedo, control social, presiones. Nada más.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gracies, senyor Espejo. Estem cridant a votació.

Senyor Vidal, per què em demana la paraula?

Marc Vidal i Pou

Per al·lusions i per demanar votació separada.

La presidenta

Trenta segon. A veure si és veritat i aconseguim que siguin trenta segons.

Marc Vidal i Pou

Sí, sí, seran..., serà menys, senyora presidenta. No, per dir-li al senyor Espejo: sí, miri, si fos veritat el que vostè diu, m'hauria d'haver acceptat que es complís l'ordenament jurídic vigent a Catalunya, que és el que li vaig proposar. Si no ha acceptat això, no és cert el que vostè ha dit aquí.

En qualsevol cas, votació separada del primer punt.

Gràcies.

La presidenta

Del primer punt?

Marc Vidal i Pou

Sí.

La presidenta

Senyor Joan Garriga, per què em demana la paraula?

Joan Garriga Quadres

Votació separada del tercer punt.

La presidenta

Per tant, els votem tots tres separats.

(Pausa.)

Senyor Espejo, per què em demana la paraula?

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí; por alusiones del señor Vidal.

La presidenta

Espero que el senyor Vidal no hi torni, perquè, si no, aquestes al·lusions poden ser un...

José María Espejo-Saavedra Conesa

No, no, seran molt breus –seran molt breus–, presidenta.

La presidenta

D'acord.

José María Espejo-Saavedra Conesa

No, señor Vidal, tiene usted razón en que en una situación correcta podría valer esa enmienda. Pero como aquí sí que hay gente que mantiene, precisamente los que votan que no, que el ordenamiento jurídico español y el catalán son dos cosas diferentes, no se lo he podido aceptar. Es por esa razón.

Gracias.

La presidenta

Anem a votar la moció, els tres punts separatament. D'acord... *(Irene Rigau i Oliver entra al Saló de Sessions. Aplaudiments.)*

Anem a votar els tres punts separatament.

Comença la votació.

Votem el punt número 1.

El primer punt ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 64 en contra i 10 abstencions.

A continuació votarem el punt número 2.

Comença la votació.

El segon punt ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 3.

Comença la votació.

El tercer punt ha estat acceptat per... *(Veus de fons.) És veritat. (Veus de fons.) Té raó. No, és que té raó. Té raó... (Veus de fons.) Té raó el senyor Turull, i a més a més jo m'he equivocat en les dues votacions anteriors, perquè havia de sumar un vot més, perquè és veritat –és veritat–: Junts pel Sí té dos vots delegats, el de la senyora Assumpció Laïlla i el del senyor Gerard Gómez del Moral, que l'ha delegat per hospitalització urgent; ho he dit en iniciar aquesta sessió plenària. (Remor de veus.)*

Perdó –perdó–, el vot, abans, de Catalunya Sí que es Pot, el vot delegat de Catalunya Sí que es Pot i dels Socialistes l'he comptabilitzat abans. El que passa, que m'he oblidat de comptabilitzar aquest vot les tres vegades.

Per tant, ara, en aquest cas, hi ha un empat, un empat de 58 a 58, i, com ja saben, tornarem a repetir la votació, i després deixarem passar dos minuts, tornarem a votar, i, si continua l'empat, decau. D'acord? *(Pausa.)*

Per tant, votem per segona vegada.

Comença la votació.

El tercer punt queda rebutjat per 58 vots a favor, 60 en contra i 9 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ensenyament trilingüe

302-00105/11

El setzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ensenyament trilingüe, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Sonia Sierra.

(Pausa.)

Gràcies per sortir de pressa i en silenci.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyora presidenta. Bona tarda. Segons els darrers estudis, el 33 per cent de les famílies porten els seus fills a classes d'anglès extraescolars. I 33 per cent és exactament el percentatge de persones que arriben a la universitat amb un nivell B2 d'anglès. Aquesta coincidència de dades coincideix alhora amb la percepció que tenen la majoria de les famílies i expertes, com per exemple la doctora Cristina Esco-

bar, quan diuen que el nivell d'anglès que es dona a les escoles catalanes és insuficient.

D'altra banda, tenim que els barris amb situació econòmica afavorida treuen..., els alumnes que van a escoles d'aquests centres treuen més de dos punts més en anglès que els alumnes que van a centres de barris desafavorits.

No podem parlar de model d'èxit de l'escola catalana quan, d'una banda, la majoria d'alumnes que arriben a la universitat no tenen un nivell B2 d'anglès i quan, d'altra banda, tenim més de dos punts de diferència entre els alumnes d'uns barris i d'uns altres. Mentre que el nivell que doni l'escola, d'anglès, no sigui suficient, el nivell d'anglès dependrà no de les capacitats dels alumnes sinó de la situació socioeconòmica de les seves famílies. Nosaltres volem que tots els alumnes catalans tinguin les mateixes oportunitats visquin on visquin i vinguin de la família que vinguin. No és una qüestió d'ideologia, és una qüestió de justícia social. I per això hem presentat aquesta moció per intentar millorar l'aprenentatge de l'anglès a Catalunya.

Demanem, en primer lloc, augmentar la dotació del professorat per poder disminuir les ràtios.

En segon lloc, si volem millorar el nivell d'anglès del professorat, el primer que hem de fer és millorar aquest nivell d'anglès, amb formació permanent tant en anglès com en AICLE, i amb estades del professorat a països de parla anglesa.

En tercer lloc, hem de dotar d'auxiliars de conversa tots els centres públics i concertats que ho demanin, perquè actualment tenim molts auxiliars als centres concertats i molt poquets als centres públics.

I en el quart lloc demanem augmentar els programes que afavoreixen l'aprenentatge de l'anglès als mitjans públics catalans. Aquest punt..., ho va dir la mateixa consellera a la seva interpellació, ella va reconèixer que no s'està fent bé, a Catalunya; per això ho hem posat com a punt.

I finalment, si de veritat volem fer efectiu el trilingüisme a Catalunya, és necessari que siguin vehiculars tant el català, com l'espanyol, com l'anglès, i l'occità a l'Aran. Perquè no passi com fins ara, que les famílies han de recórrer als tribunals per veure reconeguts els seus drets, i després aquestes famílies es queden en una situació vulnerable davant de l'assetjament, com reconeix el Síndic de Greuges en l'informe que va presentar la setmana passada.

I ara imagino que quan surtin la resta de portaveus es dedicaran a repetir els mantres que sempre repeteixen i que aprofito per desmentir.

En primer lloc, no hi ha cap estudi acadèmic internacional que avaluï el model d'èxit de l'escola catalana. I la prova més evident és que jo l'hi demano al departament i no en sap citar ni un.

Tampoc hi ha cap prova homologable que demostrï que el nivell d'espanyol dels alumnes catalans és superior al de la resta d'Espanya. I, per cert, ha marxat el president, però estaria molt bé que deixés de dir mentides en seu parlamentària i als platós de televisió, perquè és que la prova de PISA a Catalunya es fa en català, amb la qual cosa no pot demostrar el nivell d'espanyol dels alumnes, com ell es dedica a dir.

I ara ve, per mi, el mantra més divertit, que és quan diuen: «Ei, que els alumnes catalans surten de l'escola sabent espanyol.» Clar, és que la majoria entren a l'escola sabent espanyol; és que al llarg de la història la majoria de la gent no ha anat mai a un col·legi i saben parlar una o més llengües. No es tracta de saber parlar una llengua, es tracta de quin nivell es té d'aquesta llengua.

Això ho explica molt bé un lingüista que agrada molt al Departament d'Ensenyament, que és Jim Cummins. I dic que els agrada molt perquè jo els vaig demanar sobre quina base teòrica es sustentava el seu model d'immersió lingüística, i només em van enviar un article d'aquest senyor, un article de 1979, que dic jo que ja és hora que el departament actualitzi una mica la seva bibliografia i que se la llegeixi sobretot, perquè resulta que és que aquest article no dona la raó al sistema d'immersió lingüística! Bé, però com els agrada aquest autor, jo citaré un article una mica més recent, del 2003. I en aquest article ell parla de les competències BICS i CALP. Molt resumit: BICS és un nivell més rudimentari de la llengua, CALP és un nivell culte. Els alumnes catalans, és cert, surten de l'escola dominant un nivell BICS, però no un nivell CALP. I nosaltres volem que tots els alumnes catalans...

La presidenta

Senyora Sierra, em sap greu, però ha exhaurit el temps.

Sonia Sierra Infante

...-acabo-, volem que tots els alumnes catalans surtin amb un nivell culte d'espanyol, català i anglès. Perquè l'anglès no és el futur: és el present.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Sierra. Per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Esther Niubó, en representació del Grup Parlamentari Socialista.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; gràcies, presidenta. Honorable consellera, bé, debatem avui sobre una moció que considerem molt important, prioritària i m'atreviria a dir que és estratègica per al país, com és la promoció de la millora competencial en llengua anglesa, i concretament a les escoles de Catalunya. Però no ens enganyem: aquesta moció, traduïda en una proposta de Ciutadans sobre l'ensenyament trilingüe, fa que l'acollim amb peus de plom, sobretot pel que persegueix de modificació de la llengua vehicular del nostre sistema educatiu. En parlaré de seguida.

Per una banda, sí que podríem celebrar la iniciativa, si pretengués millorar les competències dels catalans en llengua estrangera; per tant, augmentar la dotació de professorat en anglès, fomentar els desdoblaments, reduir ràtios, millorar la formació dels docents o ampliar les places disponibles en l'Escola Oficial d'Idiomes. Si és tot això, ho celebrem, i només ho celebrem, sinó que ho compartim i, de fet, hi hem contribuït, modestament, reforçant el text a través de les esmenes que hi hem presentat i que recolzarem.

Però deia que tenim els nostres dubtes, perquè pensem que el que realment persegueix és modificar la llengua vehicular i parlar del que tant els agrada parlar a Ciutadans, de quotes lingüístiques, al marge dels projectes educatius i lingüístics que determinen de manera autònoma els diferents centres. I prova d'això és que quan hem presentat una esmena al punt 3 per garantir un domini trilingüe al final de l'escolarització obligatòria, que inclouria català, castellà, l'anglès, i de quatre llengües en el cas de l'Aran, per tant, domini trilingüe sense tocar i, per tant, mantenint la llengua vehicular que preveu la LEC, això se'ns ha rebutjat, i senyal que el que de debò persegueix Ciutadans no és garantir aquest domini trilingüe al final de l'ESO, sinó que el català deixi de ser la llengua vehicular.

I això ens sorprèn, perquè de la mateixa manera que en acabar l'ensenyament obligatori públic amb el català com a llengua vehicular qualsevol alumne a Catalunya coneix perfectament el castellà, doncs, podria també dominar l'anglès si s'avancés o es reforçés l'ensenyament en aquesta llengua. I em dirà: «Com?» Doncs, miri, per exemple, a través d'una millora de la formació tant inicial com contínua del professorat en totes les etapes, especialment el professorat que està cridat a fer matèries no lingüístiques en aquesta llengua, i perquè, segons dades publicades, no arriben a vint mil els dos-cents catalans que tenen un nivell suficient per impartir classes en aquest idioma, i això, doncs, requereix incrementar i millorar l'oferta pública de formació permanent, especialment la presencial, que des de 2010 ha estat molt minvada. En segon lloc, donar compliment als objectius del Marc per al plurilingüisme, aprovat el 2013, que promou que els centres imparteixin uns minuts de currículums en matèries no lingüístiques en anglès des de primària fins al batxillerat, i per això, doncs, cal habilitar recursos. O tercer, fomentant els intercanvis i estades a l'estranger no només de professorat, sinó també d'alumnat, i, per tant, aprofitar els programes i les oportunitats que ofereix la Unió Europea en aquest sentit.

Tot això ho hem plantejat a les nostres esmenes, que s'han recollit en la transacció del punt 2, que agraïm, i que entenem, doncs, que no necessiten, per ser promogudes, la creació de cap oficina, que no és necessari un nou «xiringuito», no?, com diria Ciutadans, per a això, sinó que ja hi ha tot un departament responsable d'avançar en aquesta direcció.

També agraïm que se'ns hagi acceptat la nostra esmena número 4, per incrementar les places disponibles a les diferents escoles oficials d'idiomes de Catalunya, sobretot en les llengües més sol·licitades, com és l'anglès, tenint en compte que hi ha molts centres

al Barcelonès o al Vallès Oriental, per exemple, en què no es pot cobrir ni tan sols un 30 per cent de la demanda. I, honestament, sabem que al marge dels esforços imprescindibles que cal fer en el sistema educatiu obligatori en aquest àmbit, avui dia, sense reforçar aquest aprenentatge per la via no lectiva, via extraescolar, doncs, és molt difícil garantir el coneixement que el món laboral o la societat d'avui dia requereix.

I aquí sí que volem destacar la necessitat de garantir la suficiència d'ajuts d'aquests ensenyaments de règim especial no obligatoris per millorar-ne l'accés, perquè des del 2010, doncs, hi ha increments de taxes d'entre el 50 per cent i el 180 per cent en alguns casos; això ha fet que es limitessin les possibilitats de moltes famílies de rendes més baixes, i el que no volem precisament és privar famílies d'aquest domini lingüístic, perquè si això passa, si això es priva, el que fem és privar d'oportunitats formatives i d'inserció laborals. I per això creiem fonamental treballar per acabar amb la bretxa existent pel que fa al domini d'anglès entre l'alumnat segons origen socioeconòmic, encara massa important, sabent com sabem dels esforços privats que destinen moltes famílies, en la mesura de les seves possibilitats, doncs, a pagar classes extraescolars o cursos d'estiu en anglès.

I, per tant, amb l'excepció dels punts 4.1, 4.2 i 4.3, que demanem votar separatament i que rebutgem, perquè entenem que toquen la llengua vehicular i el mal entès dret dels pares a escollir, i que esperem, per tant, que no prosperin pel que significarien per al model d'immersió, sí que recolzarem les altres propostes destinades a comprometre el Govern a reforçar el domini de l'anglès en el nostre sistema educatiu i que avancin, a més, en la reducció de les desigualtats encara existents i massa importants quan analitzem les competències en llengua anglesa o estrangera.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Niubó. A continuació té la paraula la senyora Teresa Vallverdú, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Teresa Vallverdú Albornà

Gràcies, presidenta. Tenim al davant per debatre una moció que ens presenta una sèrie de punts que diuen que tenen com a objectiu millorar el nivell d'anglès dels alumnes catalans. He de dir que com a objectiu ens sembla absolutament lloable, i li diré que el compartim absolutament, però també creiem que és una visió parcial de les necessitats lingüístiques de la societat catalana actual. Vivim en una societat cada cop més complexa i, en conseqüència, cada cop més plurilingüe, i en aquesta societat en transformació cal apostar pel domini de diverses llengües. El sistema educatiu ha de tenir com a objectiu formar parlants plurilingües que puguin interactuar en aquest context lingüístic i cultural complex i que tinguin un domini lingüístic que els posi favorablement en els àmbits acadèmic i professional. Però vam encarar aquesta moció amb esperit constructiu, malgrat les diferències evidents i constatables que el grup que ha presentat la moció i el que jo represento tenen en qüestions que afecten les llengües i, sobretot, en quina ha de ser la llengua vehicular de l'ensenyament al nostre país.

Vam presentar dues esmenes. Una, al primer punt, perquè considerem que l'autonomia de centres és el que els capacita per decidir quin sistema és el més adequat per millorar el nivell d'anglès dels alumnes i que no és a través d'una moció al Parlament on se'ls ha de dir com ho han de fer. Ho hem intentat negociar, però no ens n'hem sortit.

Hem presentat una altra esmena al punt 5, que tampoc ens ha estat acceptada, perquè ens sembla important que els mitjans de comunicació públics siguin eines per millorar el nivell de llengües estrangeres, però volíem posar en valor el fet que des del 1987 totes les sèries i les pel·lícules als mitjans de la corporació es poden veure en versió original subtítolada, i no només en anglès. Des del 2014 també el telenotícies emet les declaracions sense doblar, subtítolades; aquesta temporada hi ha hagut el cicle de cinema en versió original subtítolada al 33 cada diumenge al vespre; hi ha presència de la llengua anglesa en la programació infantil i juvenil des del 2011, i hi ha publicat en obert el programari per visualitzar els subtítols en l'estàndard europeu per la televisió connectada. És a dir, em sembla que se li dona importància i que se n'hi dona molta.

Pel que fa a formació, hi ha múltiples activitats amb alta participació del professorat per millorar la seva competència en llengua anglesa i per capacitar-los per impartir ma-

tèries no lingüístiques en anglès. I places amb matrícula gratuïta a cursos d'anglès per a docents a les escoles oficials d'idiomes i a l'Institut Obert de Catalunya. Hi ha intercanvis i estades de professorat en països de llengua anglesa, que es fomenten principalment a través del programa Erasmus+ de la Comissió Europea, amb ajuts econòmics als centres educatius per a formació a l'estranger, projectes de cooperació educativa, pràctiques innovadores, intercanvi de bones pràctiques... I el Departament d'Ensenyament ofereix formació, assessorament i suport continuat als centres que tenen ajuts o als que els volen.

El seguiment de l'evolució del nivell d'anglès de cada alumne durant l'educació secundària obligatòria es porta a terme també a través de les sessions d'avaluació, que són l'instrument per valorar l'aprenentatge de cada alumne amb relació a cada matèria i per fer el seguiment del seu procés d'aprenentatge dins del curs i cap als següents cursos. No veiem per què cal un tutor per a una sola matèria específica.

Sobre auxiliars de conversa, també s'està portant a terme i és una fórmula en la qual ja es treballa a l'Hospitalet, a Sabadell, a Castellar del Vallès..., i es preveu fer-ho més per buscar fórmules complementàries al Programa d'auxiliars de conversa i als estudiants universitaris d'altres països que acullen els centres educatius.

Pel que fa al punt 6, que s'ha afegit a través d'una esmena del Partit Socialista, hem de dir que a les escoles oficials d'idiomes hi ha places vacants en diversos idiomes. És cert que l'anglès presenta més dificultats, però aquesta tampoc ha acabat sent la qüestió en la moció.

I queda el punt 4, que és, al nostre entendre, el centre de la moció. Proposa un model lingüístic que considera llengües vehiculars el català, el castellà i l'anglès, a més de l'occità a l'Aran, amb un 25 per cent mínim per llengües oficials, i demana el dret dels pares a triar la llengua d'escolarització dels seus fills. Contradiu d'arrel el sistema d'immersió lingüística, que per nosaltres és l'òptim, perquè garanteix el coneixement de les llengües oficials i exerceix clarament d'element cohesionador de la societat i de garant de la igualtat d'oportunitats. No crec que m'equivoqui si dic que la resta de punts hi han estat posats com a farciment, per fer més païble aquest punt central. Una moció sense aquest biaix hauria hagut de tenir en compte que hi ha altres llengües estrangeres curriculars a part de l'anglès, a més de l'orientació plurilingüe en l'aprenentatge de llengües. Cal facilitar el domini d'altres llengües i cal difondre i mantenir les llengües d'origen de l'alumnat nouvingut, com a element que ens enriqueix i com a oportunitat per als alumnes que les parlen, en una societat catalana oberta al món. Plurilingüisme, doncs, a l'ensenyament, i la llengua catalana, com a llengua de cohesió.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vallverdú. A continuació té la paraula la senyora María José García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Consellera, consellers*, señoras y señores diputados, nadie discute ya la importancia de los idiomas en la formación académica y personal. No es solo una cuestión de oportunidades, es también cuestión de estar capacitado o no para formar parte plena del mundo en que vivimos. Por eso estamos de acuerdo con el planteamiento de la diputada Sierra en su interpelación y en su moción, y por eso apoyaremos los puntos que propone, a los que hemos aportado –he intentado aportar– alguna concreción, como que en todos los centros públicos el inglés se introduzca progresivamente hasta ser vehicular en una asignatura al finalizar la primaria; que en secundaria se introduzca una segunda lengua extranjera, y que al acabar la ESO la presencia vehicular del inglés sea equivalente a la de las lenguas oficiales.

Sí que nos sorprende que la *consellera* saque pecho con los conocimientos generales de inglés de la pública, porque no sabemos a qué se puede aspirar con un mejor nivel básico mínimo rudimentario de inglés. No entendemos cómo puede estar la *consellera* orgullosa de que más niños tengan un conocimiento básico del inglés, que no les va a ser útil, a no ser que sus padres inviertan, si es que pueden, en clases, colonias, viajes, intercambios que mejoren estos rudimentarios conocimientos de inglés del colegio. Y ya estamos otra vez con la equidad. Los que tengan medios aprenderán inglés de ver-

dad y los que no los tengan se quedarán con el nivel rudimentario de inglés del colegio, con el que no podrán competir ni acceder a las mismas oportunidades.

Y las diferencias se observan ya en las notas de las PAU. Conocemos casos de estudiantes brillantes de la pública penalizados en la nota de acceso a la universidad por un discreto resultado de inglés. Si nos importa la equidad, no tenemos ningún motivo de satisfacción. Al revés, debemos de estar muy preocupados por la desigualdad de partida que representa el bajo nivel de inglés de la pública. Porque precisamente de quien más debemos ocuparnos es de quien menos medios tiene, para que la enseñanza pública le dé las oportunidades que su familia no puede darle. Debemos proteger especialmente los derechos de los más desprotegidos, y por eso hemos registrado otras enmiendas que pasamos a explicar. Bueno, agradecemos a la diputada Sierra que nos lo ha aceptado todo.

Para comenzar, nos resulta curioso, hablando de derechos, debatir sobre la garantía del inglés en la educación pública cuando las lenguas oficiales no están garantizadas, sobre todo la lengua materna de más de la mitad de los alumnos, siendo lengua oficial. Los catalanes tenemos derecho a la enseñanza en catalán, en aranés, y también tenemos derecho a la enseñanza en castellano. E incluso existe el derecho a que los padres elijan la lengua oficial de escolarización de sus hijos, aquella en la que van a aprender a leer y escribir. Y estos niños tienen derecho a que la otra lengua oficial se introduzca progresivamente hasta llegar al equilibrio, que es la conjunción lingüística, el modelo de la Ley de política lingüística del 98 que aprobó este Parlamento.

Esto lo hemos explicado muchas veces en este Pleno, hemos leído las sentencias que lo explicitan y protegen estos derechos, empezando por la sentencia del Constitucional 334/97, que no avala la inmersión, sino la conjunción lingüística, que puede gravitar hacia la lengua oficial con menos presencia territorial, pero sin excluir nunca ni al catalán ni al castellano como lenguas de enseñanza. Todos saben que la Generalitat ha perdido todos los pleitos por imponer la inmersión. Todos los padres que han reclamado los derechos lingüísticos de sus hijos por la vía judicial, han ganado. Incluso la Generalitat ha tenido que indemnizar por daños a quien lo ha solicitado, pero reconocerán que es muy penoso que sean los padres quienes tengan que defenderse, invirtiendo su tiempo y su dinero, de un gobierno arbitrario e injusto que no respeta ni siquiera las leyes que él mismo aprueba.

Ni la Ley de política lingüística, ni el Estatut, ni la LEC, ninguna ley catalana ampara la exclusión del castellano como vehicular. Y, sin embargo, esta exclusión es la base del modelo de inmersión en catalán, obligatorio y universal que aplica el *departament*. Es especialmente indignante que sean menores de edad quienes no tengan en Cataluña sus derechos lingüísticos garantizados, y más en un ámbito obligatorio para ellos como es la educación, que la Administración que debería protegerles vulnere sus derechos. Es vergonzoso que vivamos en una sociedad que acosa a las familias que defienden los derechos de sus hijos y que desde la Generalitat no se impida este escarnio, ni siquiera se prevenga protegiendo la identidad de estas familias, como hemos visto lamentablemente que sucedió en Balaguer.

Nosotros creemos que habría que normalizar la libertad. Y sería tan fácil como que la Generalitat empiece garantizando colegios, al menos, bilingües; con una presencia mínima de cada lengua oficial del 25 por ciento para que los padres puedan elegir con normalidad. Es difícil de entender que un 25 por ciento del castellano perjudique al catalán, pero un 50 por ciento de inglés, no. Ya sabemos que la excusa de todo son los proyectos lingüísticos, la autonomía de centro... Pero igual que la *consellera* no permitiría centros sin clases de matemáticas, podría evitar centros donde el castellano esté prohibido en el patio y excluido como lengua de enseñanza; porque, *consellera*, tan ilegal es una cosa como la otra.

Muchas gracias, *consellera*, presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

Gràcies, senyora García. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Jéssica Albiach, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. Consellera, el primer de tot era donar-li les gràcies a la diputada Sonia Sierra per posar damunt la taula el tema de l'anglès, que

ja sabem que és una assignatura pendent al nostre sistema públic d'educació. De fet, ho va comentar la consellera quan va comparèixer a la Comissió d'Ensenyament per parlar d'aquest tema. La consellera va dir que hi ha una part de l'alumnat que no assoleix les competències en anglès, que hi ha un marge de millora significatiu en l'aprenentatge de les llengües i, a més, que els resultats de les proves externes de competències bàsiques demostren que, tot i que s'ha anat avançant, sí que és cert que es fa lentament i que necessitem millorar, i molt. S'ha d'avançar a primària, a secundària, als centres educatius en general i als d'alta complexitat en especial. Perquè, de fet, la mitjana de les proves de competències bàsiques no arriba en cap cas als setanta-cinc punts, que seria un bon resultat.

A l'hora d'entomar l'ensenyament bilingüe..., plurilingüe, perdó, i, en concret, l'aprenentatge de l'anglès, hem de pensar en tres factors imprescindibles: el primer seria l'enfocament metodològic, que no pot ser un altre que la recreació de contextos reals –i això ja s'està començant a fer–; les condicions en què s'imparteix –i això vol dir autonomia de centre, recursos didàctics i ràtios a les aules que s'han d'abaixar sí o sí–, i la tercera seria la formació del professorat. Aquestos tres punts és cert que queden recollits a la moció que ens presenta i ens planteja la diputada Sonia Sierra, però és cert que necessitem un millor finançament que creiem que no s'ha recollit als pressupostos d'Ensenyament que tenim ara mateix per al proper curs.

Dit això, afegir que nosaltres votarem en contra del punt 4, que, si abans no ens agradava, amb l'esmena del Partit Popular, encara menys, ja que parla més de quotes i, a més, el que fa és ensorrar els projectes lingüístics de centre, que fa molts anys que estan consolidats i que funcionen bé i, a més, estan partint de l'autonomia de centre que nosaltres defensem. Per tant, necessitem més recursos des del departament per a l'ensenyament plurilingüe. I al mateix temps dir que votarem a favor de tot allò que es planteja seriosament a favor de l'ensenyament de l'anglès i de qualsevol altra llengua, però no entrarem en el joc ni de qüestionar el model d'immersió ni de l'autonomia de centre. Creiem que el català ha de seguir sent la llengua vehicular de l'educació pública.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Albiach. A continuació, té la paraula el senyor Carles Riera, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Bé, dir, per endavant, que nosaltres votarem en contra de l'aprovació d'aquesta moció. He de dir-li, senyora Sierra, que en algun moment havíem dubtat sobre la possibilitat de votar favorablement a algun dels punts de la seva moció més nítidament adreçats a millorar la dotació de recursos de personal o de millores organitzatives per tal de millorar l'aprenentatge de l'anglès en els nostres centres públics, però havent sentit la seva intervenció, sincerament, em refermo en que, finalment, la decisió que hem pres de votar globalment en contra de la moció és l'adequada, sincerament.

Una altra prèvia, una bona notícia: recentment, fa molt poc, les Corts Valencianes, per fi, han aprovat una iniciativa segons la qual reconeixen que el català i el valencià són la mateixa llengua, són dues maneres diferents de parlar la mateixa llengua; sembla que comencem a sortir dels temps obscurs. I, en aquest sentit, vull citar la referència d'una diputada de Podem, si estic ben informat, que ha dit que ella s'estimava molt el valencià que es parla a Girona, que es parla a Reus i que es parla a Maó. Seguint, doncs, la seva inspiració, entraré en les motivacions per les quals votarem contràriament globalment aquesta moció.

Nosaltres seguim defensant la immersió com a referència en l'aprenentatge lingüístic, com a ensenyament de qualitat i com a model integrador i de cohesió. En aquest marc, efectivament, cal millorar l'ensenyament d'idiomes i dotar-lo de més i millors recursos en els centres educatius públics. Doncs, la resposta és que sí; però no pas en detriment de la llengua valenciana, ni utilitzant aquest propòsit per a qüestionar la immersió lingüística. La llengua valenciana cal que continuï sent la vehicular en les nostres escoles, atès que és oficial i pròpia del nostre país. Aquest fet cal que vagi acompanyat, efectivament, de l'adequat aprenentatge de la resta d'idiomes que el nostre ensenyament públic incorpora, inclòs, naturalment, l'occità, que a l'Aran cal que sigui la llengua vehicular i d'immersió en l'ensenyament.

Encara ens trobem lluny de l'objectiu, que és el nostre, que el valencià sigui la llengua comuna de comunicació entre les diverses comunitats lingüístiques del nostre país i que l'occità ho sigui a l'Aran. En un país que tendeix a estar format per una població majoritàriament multilingüe, només un idioma –això és una obvietat, és una dada evident– assolirà la funció de ser llengua de comunicació social entre les persones amb diferents llengües maternes o comunitàries. Els nostre propòsit, i aquest és un objectiu polític, ens sembla que ben legítim, és que aquests idiomes siguin el valencià i l'occità en els respectius territoris nacionals. Pensem que l'ensenyament públic cal que contribueixi efectivament a aquest propòsit i això reforça encara més la necessitat que el valencià i l'occità en siguin idiomes vehiculars, sens dubte.

Compartim, doncs, amb la moció tal vegada l'objectiu de millorar l'aprenentatge d'idiomes en les nostres escoles, inclòs l'anglès, i, per tant, de millorar-ne la dotació, els recursos, etcètera. Però, sincerament, i per això votarem en contra d'aquesta moció, no creiem que la seva proposta sigui la més adequada.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Riera. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, vull agrair l'esforç de negociar les transaccions de les tres proposants. Al final, no hem pogut arribar a acords amb Junts pel Sí; a la primera, perquè volia descafeinar la nostra proposta de destinar més recursos econòmics en professorat, i la segona és que a mi m'ha sorprès molt, senyora Vallverdú, perquè ja no és que no m'escoltin a mi, que ja sé que no m'escolten quan parlo, és que no escolten la consellera. És que va ser la consellera la que va dir que s'havia de millorar aquest tema. Miri la transcripció, ja que no ens va escoltar a cap de les dues, miri la transcripció.

Després, tant les del PSC com les del PP, més o menys les he acceptat totes excepte les que no s'adequaven al nostre programa, perquè aquí, evidentment, no podem cedir. Senyora Niubó, ja ho he dit: és clar que parlen espanyol, però competències BICS i competències CALP; aquí està la clau. No és que sàpiguen parlar, ja sabem que saben parlar. Després, a mi m'encanta el nou discurs de que aquí som plurilingües, vull dir, *así, una chulería...* Ni nivell B2 d'anglès, però som plurilingües. Ara, jo li he preguntat al departament en quines llengües, quant professorat, on s'han format, quina titulació se'ls demana. Ni una resposta. Continuem sense saber quin és aquest plurilingüisme, quan no sabem ni tan sols anglès.

Després, amb el tema dels auxiliars, senyora Vallverdú, però si ja ho vaig dir a la meua interpellació, que no em va escoltar. És que el que no volem és que l'Hospitalet tingui, i a la resta no; per cert, Castellar i Sabadell ho estan mirant, però encara no ho estan fent. I les concertades, també, però volem que sigui a les públiques. És aquí; nosaltres volem que tots els alumnes siguin iguals; vostè ja sé que no, però nosaltres sí; cadascú té el seu punt de vista. Després, vostè diu que és el sistema més equitatiu: més de dos punts de diferències entre un barri i un altre, i una altra dada, que també serveix per a la senyora Niubó: els alumnes de tots els nivells socioeconòmics –de tots– treuen pitjors resultats a PISA si són castellanoparlants que catalanoparlants, i no ho dic jo, ho diu –ho diu– la Fundació Jaume Bofill, poc sospitosa de ser de Ciutadans.

Senyora Albiach, el català ha de ser llengua vehicular, i tant: el català, l'espanyol i l'anglès. Es tracta de sumar, no de restar. Pel que fa al senyor Riera, senyor Riera, a veure, «immersió» no és immersió, si ets català no és immersió: és «sistema monolingüe en la teva llengua materna»; si és que ja ni la consellera diu «immersió», si és que són més antics que el *teletexto*! I després, no m'estranya que ens votin en contra, perquè vostès...

La presidenta

Senyora Sierra, em sap greu però ha exhaurit el temps.

Sonia Sierra Infante

...són absolutament conservadors en tots aquests temes. M'esperava el vot en contra. Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Senyora Niubó, per què em demana la paraula?

Esther Niubó Cidoncha

Per demanar votació separada dels punts 4.1, 4.2, 4.3. Per nosaltres es pot fer conjuntament, però... *(Veus de fons.)* Sí.

(Pausa llarga.)

La presidenta

S'ha demanat votació separada dels punts 4.1, 4.2 i 4.3, que han dit que es poden votar conjuntament.

Jéssica Albiach Satorres

Nosaltres també demanem votació separada del punt 4.1.

La presidenta

4.1.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; de tot el punt 4, *vamos*.

La presidenta

D'acord –d'acord. Aleshores votarem primer els punts 4.1, 4.2 i 4.3 conjuntament, després el 4.4 i després la resta de la moció. Estem d'acord? *(Pausa.)* Doncs, anem a començar la votació. Votem els punts 4.1, 4.2 i 4.3.

Comença la votació.

Els punts 4.1, 4.2 i 4.3 han quedat rebutjats per 33 vots a favor, 96 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 4.4.

Comença la votació.

El punt 4.4 ha quedat rebutjat per 49 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre l'ensenyament trilingüe ha quedat rebutjada per 58 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els equipaments penitenciaris a Barcelona

302-00106/11

El dissetè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els equipaments penitenciaris a Barcelona, presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Per exposar-la, té la paraula el senyor Jordi Orobitg.

(Remor de veus. Pausa.)

Si us plau, surtin de pressa i en silenci perquè hem de continuar la sessió. Gràcies.

(Pausa.)

Si us plau... Diputat, comenci quan vulgui.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputades, diputats, bé, en primer lloc em permetran que tingui un record pel meu company d'escó, en Gerard Gómez del Moral, que és qui havia de defensar aquesta moció el dia d'avui i que, per un imprevist mèdic, doncs, ens ha hagut d'abandonar. Fa poca estona he tingut l'oportunitat de parlar amb ell i m'ha dit que ja ha fet el preoperatori i que en breus moments serà intervingut. En la mesura de les meves possibilitats, i sent conscient de les meves limitacions, faré el possible, doncs, per defensar-la adequadament, ja que entenc que al nivell que ell va demostrar a la interpellació que va tenir lloc al passat plenari, doncs, evidentment costa molt d'arribar-hi.

Aquest fet, no?, aquest fet que certament no és un plat de gust de ningú, em permet, sincerament, que pugui dir, i en aquest cas em permetran, doncs, en aquest cas la trivialitat..., fer la meua *semana grande*: en una mateixa setmana hem pogut aprovar el Projecte de Llei del llibre sisè i, feliçment, si tot acaba com sembla que ha d'acabar, doncs, tindrem una gran majoria parlamentària per acordar precisament això, el que era la voluntat en el seu moment del Departament de Justícia, que era procedir al tancament del Centre Penitenciari d'Hommes de Barcelona, la Model, i fer-ho en unes condicions òptimes no només pels interns, sinó també, en aquest cas, doncs, lògicament, per tots aquells funcionaris públics que hi treballen, sigui quin sigui el seu règim laboral, i garantint també que aquest trànsit fins a aquesta nova normalitat es farà de la millor de les maneres.

Crec que amb aquesta actuació només sorgeixen millores per a tots. Crec que ja existeix una consciència col·lectiva, que es demostra amb el consens que crec que en breu s'evidenciarà, de que el règim, la prestació de serveis, el règim que tenien els interns del centre penitenciari de la Model no era l'adequat pels estàndards dels temps en els que ens trobem, que de tota manera no estem parlant de seguir com estem o procedir, com es fonamenta en l'acord assolit entre el departament i l'Ajuntament de Barcelona, amb un nou centre, sinó que lògicament el centre de la Model requeria unes inversions molt quantioses per assolir uns estàndards mínims de qualitat, si no ho recordo malament, amb un import aproximat de 20 milions d'euros, i entenem que el conveni, tal com està subscript, només genera avantatges, hi insisteixo, tant per les condicions de vida, en aquest cas, dels interns..., també per garantir les condicions de treball del personal. I tinguem present, com crec que podrem valorar quan expressin les seves diferents esmenes els grups parlamentaris, que entenc que els correspon el protagonisme de millorar la proposta inicialment plantejada pel grup proponent de la moció, i, doncs, evidentment, millorar també les condicions de treball del personal.

I en tercer lloc, i crec que també és substancialment important, és el fet de donar resposta a una petició immemorial de la ciutat de Barcelona, tan antiga gairebé com l'apertura del centre de la Model, per allí l'any 1904, que és el fet d'alliberar un espai molt important de la ciutat de Barcelona, que aquesta pugui donar resposta a les demandes dels veïns, a la dotació de nous equipaments en tots els àmbits, com bé va expressar el meu company Gerard; doncs, en l'àmbit educatiu, en l'àmbit escolar, en l'àmbit cívic, donar resposta a les necessitats, en aquest cas, de la societat de Barcelona, i, en aquest cas, més concretament, a les demandes que també des de temps immemorial es venen mantenint des de l'Associació de Veïns de l'Esquerra de l'Eixample.

En definitiva, entenem que l'aprovació d'aquesta moció en els termes com ho serà definitivament... Partíem d'una moció que, enteníem, donava satisfacció a tots aquests aspectes derivats del tancament del centre penitenciari, però el que sí que és cert, que hi ha hagut una especial incidència, pels diferents grups, per mirar de millorar aquesta moció, fent especial èmfasi en totes les conseqüències que tenen a veure fonamentalment amb tots aquells temors que poden sorgir per totes aquelles persones i col·lectius que d'una manera justificada, amb un canvi tan transcendent, poden entendre amenaçat el seu estil de vida, el seu estil de treball o, en definitiva, la normalitat en la que tots aspirem que es desenvolupi la nostra vida quotidiana.

Però, hi insisteixo, estic convençut que l'acord resultant de la moció que avui s'aprovarà i l'encàrrec que es farà al Govern, que està en coherència amb el conveni al seu dia subscript amb l'Ajuntament de Barcelona, només poden comportar conseqüències positives per a tots plegats.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Oorbitg. A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Rosa Maria Ibarra, del Grup Parlamentari Socialista.

(Veus de fons.)

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Deu ser per ordre de presentació de les esmenes...

La presidenta

Exacte.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies. Bé, conseller, diputades i diputats, membres dels sindicats que avui ens acompanyen, la moció que ens presentaven a l'aprovació el Grup de Junts pel Sí en el text original era molt simple; ens deien: «Tanquem la Model el 2017, que cap treballador no perdi la feina, que es construeixi el centre obert a la Zona Franca i perquè es pugui tancar la Trinitat Vella.» Això és el que deia el text original, ras i curt.

Era molt simple, ja ho hem dit; era massa simple per a una realitat molt més complexa que s'obre ara amb el tancament de la presó d'homes de la Model. En aquest sentit, el nostre grup té clar que la Model s'ha de tancar, perquè les condicions en les que està el centre i les inversions, possiblement, que s'haurien de fer per millorar aquestes condicions, doncs, són realment molt quantioses, i, per tant, entenem que s'ha de tancar tant per aquest estat com també per les necessitats i per les reivindicacions que la ciutat de Barcelona ha fet històricament d'aquest espai.

Però no podem dir que es tanqui la Model i ja està, i ja s'ha acabat, i de manera fàcil; no és això, sobretot perquè la Model no és només un edifici. A la Model hi viuen, doncs, nou-centes persones aproximadament, de les quals al voltant de set-centes són presos preventius..., i en la que hi treballen, si no ho tinc malentès, 447 persones. Per tant, el tancament de la Model no per necessari deixa de ser una situació complicada per a totes aquestes persones, perquè els canvia els condicionants de vida, tant als que hi viuen com també als que hi van a treballar. No és el mateix anar a treballar, si vius a Barcelona, al carrer Entença, que anar-te'n a treballar, doncs, a un altre centre penitenciari de fora de l'àrea de Barcelona. Això sense parlar de les famílies dels interns, i dels lletrats que treballen amb els interns de la presó, que assisteixen jurídicament els interns de la presó Model, i, per tant, que també s'hauran de fer, doncs, en aquest cas desplaçaments.

Per tant, no podíem acceptar la moció en aquesta forma que se'ns plantejava, i és per això que vam presentar una sèrie d'esmenes que van en la línia de que es redactés o que s'engegués aquest projecte de construcció del centre de preventius de la Zona Franca, que mentre no estigués construït aquest centre de preventius es donessin una sèrie de condicionants bàsicament garantint que no hi hauria cap pèrdua de lloc de treball, ni de personal funcionari, ni interí en cap cas, ni dels que estan treballant, de les persones que treballen a la Model, ni dels altres centres penitenciaris on aniran reallotjats, doncs, els interns de la Zona Franca, i, per tant, també el personal que hi treballa.

Demanàvem que es convoqués de manera immediata una taula negociadora amb els representants dels treballadors i treballadores per tal de consensuar tots els extrems que comportarà aquest tancament. També que es preveïessin els mitjans necessaris perquè les famílies dels interns poguessin accedir sense dificultats a aquests centres penitenciaris on es reallotgin els interns en el temps que transcorri des del tancament de la Model a la construcció del nou centre penitenciari de la Zona Franca. I que es garanteixi als interns desplaçats que ho seran sempre en el domicili..., el més proper al domicili familiar, i que es prevegin aquests mitjans perquè les famílies, com dèiem abans, doncs, puguin tenir comunicació fluida, tal com ne podrien tenir si estiguessin a la Model.

I, per últim, també demanàvem que es consensués amb els col·legis professionals, especialment amb l'ICAB, doncs, els mitjans perquè els advocats poguessin fer la seves assistències de manera, diguem-ne, fluida i sense problemes, no?, ja fos per videoconferència o per altres mitjans.

Veiem que no se'ns ha acceptat la literalitat de les nostres propostes, però entenc que amb la voluntat de consensuar amb els altres grups parlamentaris, i em consta que així s'ha fet, diguem-ne, es recull l'esperit d'aquestes esmenes que presentàvem, i, per tant, la nostra idea, que era: no neguem la necessitat de tancar la Model, és cert, però això no es pot fer de qualsevol manera; s'ha de minimitzar l'impacte que això comportarà i s'ha de preveure la construcció d'un nou centre a la Zona Franca. Per això les nostres aportacions, que entenem que han quedat, diguem-ne, recollides en aquest text, i per això nosaltres hi donarem el nostre recolzament.

Agraïm la voluntat de Junts pel Sí, doncs, de poder-ne parlar i de poder introduir les esmenes. També al diputat Gómez del Moral, que ha tingut aquest petit problema; esperem que es recuperi ben aviat. I també a tots els altres grups parlamentaris, amb qui

hem estat parlant d'aquest tema per poder, diguem-ne, acabar fent un text que crec que recull els condicionants necessaris perquè es tanqui la Model amb certes garanties.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Ibarra. A continuació té la paraula el senyor Joan Giner, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Giner Miguélez

Bé; molt bona tarda, presidenta. Diputats, diputades, avui veiem, com sempre, o quan parlem dels centres penitenciaris, un món summament complex i una situació que porta..., que s'ha de veure amb perspectiva per entendre el que estem fent aquí.

Si parlem del tancament de la Model estem parlant d'una associació de veïns que es funda durant el franquisme, que avui ens acompanyen alguns membres al públic, que ja demanava la recuperació de l'espai i denunciava la insalubritat d'aquest espai dintre del centre penitenciar. Una associació de veïns que inclús reclama que hi hagi un centre assistencial per al tractament de l'autisme en una zona que ha de ser, i serà, ho esperem, recuperada pels veïns de Barcelona.

Alhora, si veiem el tancament de la Model des del punt de vista dels interns, el que trobem és un centre que no garanteix –i això és un consens de la societat– els drets humans dintre dels centres penitenciaris. És una realitat que hem d'assumir i per això hem d'avançar en la construcció d'un nou centre de preventius prop de l'àrea metropolitana, en concret, a Zona Franca. Si ho veiem des del punt de vista dels interns, tancar la Model és una garantia de millorar la seva situació a les cel·les i durant la seva privació de llibertat, recordant que, al final, als interns..., el càstig és la privació de llibertat i no malviure dintre de les cel·les catalanes.

El que..., al final, des del punt de vista dels interns, trobem també les seves famílies, i aquí veiem una penyora... –per això parlàvem d'un assumpte complex–, una penyora a l'hora de veure com aquestes famílies hauran de desplaçar-se als centres que estan més allunyats actualment per visitar els interns. Per això cal garantir, i és una esmena que nosaltres..., hem volgut defensar i hem posat el transport públic i l'ajuda, perquè tant treballadors com els familiars dels interns puguin tenir totes les facilitats possibles per accedir a visitar els interns. També hem parlat de videoconferència o treballar perquè hi hagi videoconferència amb els interns perquè hi tinguin suport jurídic.

I, alhora, creiem que aquest pla de tancament de la Model, alhora, el tancament del centre obert de Trinitat Vella, creiem que és positiu per dos factors: en concret, el primer, necessitem dotar el que és l'equipament de la Trinitat Vella per a habitatge social, i és una iniciativa que l'Ajuntament està tirant endavant i creiem que, tal com està ara mateix la situació de l'habitatge és molt necessari, i, alhora, cal dotar la Zona Franca d'aquest centre obert que millorarà la qualitat dels interns.

Per últim, no ens oblidem de Wad-Ras i de la presó de dones. Creiem que el que cal, en aquest cas, és construir un centre penitenciar a Zona Franca que sigui de preventius, però també tingui perspectiva de gènere, perquè puguem adaptar els cicles de vida de les internes a la seva privació de llibertat, cosa que també és respectar els drets humans.

En canvi, podem enfocar aquesta visió des del punt de vista dels treballadors i les treballadores que actualment estan a la Model. Per això creiem summament necessari –i és on ens hem posat a esmenar la moció, que no ho vàiem clar i creiem que era massa simple per a la complexitat que estem tractant–, perquè no hi hagi cap pèrdua de poder adquisitiu ni complements, els complements per treballar a la Model, dels treballadors i treballadores, i alhora que es faci una mesa sindical immediatament que permeti el fet de poder traslladar o de poder moure aquests treballadors a altres centres, amb el compromís ferm de que cap treballador... –ni funcionari, ni interí–, cap treballador relacionat amb el centre penitenciar de la Model, encara que no depengui del Departament de Justícia, no perdi la seva feina ni les seves condicions de treball.

Fet que realment ens porta a un únic punt de nus, un únic punt que no hem vist clar i que creiem que cal posar sobre la taula i hem defensat en una de les esmenes, que agraim que ha sigut acceptada, que és que no es pot fer això a cop d'anunci televisiu, no es pot fer això a cop de posar-se un pin o una medalla. Cal, primer de tot, plantejar un pla de reestructuració dels centres penitenciaris, del sistema penitenciar, cal fer les co-

ses amb rigor, perquè estem tractant un tema molt complex –no rigui, senyor conseller–, cal fer-ho amb rigor, perquè està afectant la vida de moltes persones, de molts interns i de moltes famílies, per això hem reclamat que en el termini d'un mes hi hagi un pla complet i rigorós de reestructuració del sistema penitenciari de Catalunya.

Si volem iniciar grans canvis, els hem de fer també amb responsabilitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Giner. A continuació, té la paraula la senyora Carmen de Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, todos los representantes sindicales que están aquí presentes esta tarde, y el personal del Departamento de Justicia, también aquí presente, diputadas y diputados..., esta tarde votamos una moción que habla de un asunto que hace más de treinta años que se está hablando aquí, en Barcelona, que es el cierre de la Modelo.

Hay que decir que no se va aprobar la moción inicialmente presentada, puesto que, aunque recogía la cuestión principal y prioritaria del cierre de la Modelo y del centro de Trinitat Vella, se dejaba de lado cuestiones principales que el propio *conseller* había apuntado tibiamente, eso sí, en su respuesta en la interpelación, pero que no constaban en la moción inicial.

Cuestiones principales como son: ¿Qué pasa con los funcionarios y demás personal que trabaja en la Modelo y a dónde los van a trasladar? ¿Supondrá el cierre de la Modelo y el consiguiente reparto de los presos por los distintos centros penitenciarios de Cataluña y el traslado forzoso de los funcionarios de la Modelo la pérdida de empleo? ¿Se respetarán las condiciones salariales de estos trabajadores? ¿Cómo se arbitrarán las comunicaciones con los abogados de estos presos preventivos, no nos olvidemos, que todavía no están juzgados y que precisan más que nunca hablar con sus abogados y acudir a los juzgados? ¿Se incrementará la conflictividad ahora mismo, que ya hoy ha habido un incidente grave con el traslado de los presos? ¿Se les ha informado? Parece ser que hay presos que están preocupados porque se ven..., que están aquí en Barcelona y se ven alejados de su familia.

Y la pregunta definitiva: ¿qué va a pasar, va a construir la Generalitat de Catalunya un nuevo centro para preventivos en la Zona Franca o no? ¿O bien pretende amortizar un centro penitenciario en Barcelona? Los primeros días parecía que sí, se ha ido aclarando a lo largo de estos días en que hemos transaccionado la moción.

Y todas estas preguntas no solo nos las hacemos nosotros como diputados del Parlament, sino que se las hacen los sindicatos como representantes de los trabajadores, se las hacen los vecinos, se las hacen los familiares de los presos que tienen..., que están en la Modelo, y se las hacen también los propios internos, que, recordemos, no están penados, son preventivos.

Porque ha habido mucho anuncio, porque ha habido mucho movimiento en las redes, pero aquí, en el Parlament, aparte de tres minutos en la sesión de presupuestos y de la contestación del *conseller* a la interpelación de Junts pel Sí, no ha habido más explicaciones. Nos preocupa porque también vemos un tanto de improvisación, no sé si con intenciones electoralistas de Esquerra y de la señora Colau con los comunes, pero vemos un tanto de improvisación y aquí hay vidas de las personas, hay muchas personas que tienen en juego su sueldo, tienen en juego su puesto de trabajo, tienen en juego el poder ver a un familiar y visitarlo.

Pasando a la explicación de las enmiendas y en gran parte de las enmiendas que hemos presentado aceptadas, gracias a la predisposición del diputado Gómez del Moral, a quien le deseamos una pronta recuperación, y del señor Oriol Sagrera, que ha ido moviendo por todos lados e intentando llegar a consensos, hemos querido aclarar y que se garantice que el cierre de la Modelo se haga de una forma gradual y que se informe primero a este Parlament y a los sindicatos, asegurar los empleos de todos los que trabajan en la Modelo y de los demás centros penitenciarios, que se garantice también que no porque se cierre la Modelo y se destina allí forzosamente a los funcionarios, van a saltar los interinos y el personal laboral de estos otros centros, que se mantengan íntegramente los sueldos y todos aquellos pluses que venían percibiendo los funcionarios y

el personal de la Modelo, naturalmente que se informe y se abra un período de negociación con los sindicatos, y por último, pero importantísimo, que se va a construir un centro de preventivos en los terrenos de la Zona Franca y que se van a iniciar los trámites para ello.

Como he dicho al principio de mi intervención, habiendo llegado a una transacción y constando los puntos principales que nos preocupaban y que creo que preocupan a gran parte de los sindicatos y de personas que por desgracia tienen que acudir a la Modelo a visitar a algún familiar, nosotros vamos a votar a favor de esta moción.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, senyora De Rivera. A continuació, té la paraula la senyora Mireia Vehí, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Bé, bona tarda. Ja s'ha dit, és un tema complex, amb molts actors i molts vectors d'anàlisi. Per això, nosaltres ho enfocarem a partir d'una frase que ha fet servir la diputada de Catalunya Sí que es Pot, Àngels Martínez, aquest matí, que deia «qui és l'amo de les paraules», que és d'un personatge de *l'Àlícia en el país de les meravelles*, en el sentit de: qui diu què, amb quines accions ha fet abans i fa ara i amb quins interessos. Una mica per esclarir cadascú des d'on juga i quin és el terreny de joc.

Començarem per nosaltres mateixes des de la CUP - Crida Constituent. Nosaltres impugnem, no és nou, el model del sistema penitenciari; impugnem la privació de llibertat com l'única via de gestió del delictes, i nosaltres sempre hem sigut demandants de més mesures penals alternatives i d'altres formes de gestió de tot això; impugnem el model de presons, si per nosaltres fos no n'hi hauria ni una.

Per altra banda, impugnem o fem una anàlisi en perspectiva de classe de la gent que hi ha a dins de les presons. Les presons estan plenes de pobres, i això no és una cosa que sigui nova. Per tant, també parlem des d'aquí. A més, la majoria dels delictes són de patrimoni i tampoc això és una cosa nova. També hem sigut sempre molt crítiques amb que els centres penitenciaris estiguin fora, allunyats dels centres urbans, igual que ho estan els centres d'internament d'estrangers, ho estan els centres de salut mental sovint, i això és una crítica històrica que nosaltres també hem fet i que no tinc temps de desenvolupar.

Per tant, quina és la nostra perspectiva? Des d'on parlem? Des dels drets dels interns i les internes; i, des dels drets dels interns i les internes, donarem suport al tancament de la Model i ens abstindrem en tots aquells punts que parlin d'obrir més centres penitenciaris i d'obrir més presons.

Llavors, hi ha la plataforma «Fem nostra la Model». Des d'on parla aquesta plataforma i amb quins interessos? Ells plantegen que volen equipaments comunitaris i que volen decidir quin tipus d'ús se n'ha de fer als terrenys, a més es parla de procés participatiu, es parla de recuperació de la memòria històrica. Nosaltres llegim que l'interès que hi ha aquí darrere és en lògica comunitària, diguéssim, urbana. I, per tant, donarem també suport o donem suport a la iniciativa participativa.

Llavors, hi ha la Direcció General de Serveis Penitenciaris i la conselleria, que el discurs és tancar la Model per garantir... –perquè les condicions de l'edifici no són les adequades–, per garantir els drets dels interns, que garantirà llocs de treball, etcètera. Però, des d'on parlen la conselleria i la direcció? Primer, el Govern autopresenta una moció. Llavors això també ja ens diu bastant. Després, la Model està com està, en part, perquè se l'ha deixat caure, diguéssim, i segurament el Govern em dirà: «Ja, però nosaltres no estàvem al Govern.» Ja, però hi ha hagut un govern abans que ha deixat caure la Model i l'ha deixat arribar, diguéssim, fins a les condicions en les que està ara. I és també de la reivindicació de tancar la Model com la d'obrir la de la Zona Franca. Per tant, estem jugant una mica..., estem fent trapes al solitari, en aquest sentit.

Vaig ràpid, eh?, perquè tinc menys de dos minuts i ja sé que això requeriria explicar-ho molt més, però em sembla que m'estic explicant. Per tant, l'amo de les paraules en aquest cas és, en part –i dic «en part» perquè entenc que el Govern d'ara és nou–, responsable de la justificació que necessita o que justifica la necessitat de tancar la Model.

I després tenim la plataforma de la Zona Franca i els sindicats. I aquí els arguments són també els interessos dels presos i les preses, l'arrelament, l'interès per garantir la rà-

tio adequada de professionals, la crítica a la dispersió, etcètera. Però, des d'on ens parla també aquesta plataforma? Bé. A nosaltres, ens sorprèn perquè entenem que fins avui aquests tipus d'actors no han estat molt preocupats pels interessos dels presos i les preses. També ens sorprèn que es critiqui la dispersió, diguéssim, que fa molts anys que des de l'esquerra anticapitalista i l'esquerra independentista, per exemple, es critica la dispersió als presos bascos i aquí no hem sentit mai cap sindicat de presons donant-nos la raó i treballant en contra de la dispersió. Tampoc hem sentit mai que es qüestionï la interpretació restrictiva del Codi penal i, per tant, en la lògica de presó preventiva; mai hem sentit una crítica amb perspectiva de classe de com s'aplica el Codi penal. I, per tant, entenem que vostès o els amos d'aquestes paraules estan preocupats pels seus interessos laborals.

Llavors, en aquest sentit, nosaltres ens abstindrem en tots aquests punts vinculats als interessos laborals. Això sí, votarem a favor de tots els estudis, les mesures i tota la resta de punts de la moció a favor de la dispersió..., per treballar en contra, perdó, de la dispersió, i dels drets dels presos.

I ja està.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vehí. (*Aplaudiments.*) A continuació té la paraula la senyora Esperanza García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Esperanza García González

Gràcies, presidenta. Sembla que alguns, o no ho entenen, com funciona el sistema penitenciari, o se'n desentenen. Senyors de la CUP: estem parlant de centre de *preventius* i centre obert de Trinitat Vella, no de condemnats per delictes i assassinats terroristes. No se'n oblidin. (*Algun diputat dona cops de puny damunt l'escó.*)

Dit això, què és el que passa exactament quan, al final, la foto de mercadotècnia política és més important que gestionar bé? Doncs, que les coses es fan a correu i malament. És a dir, allò de la feina ben feta esdevé impossible. Per què diem això? Perquè decidir el tancament de centres penitenciaris entre vermutats, fotografies a patis i gesticulacions vàries amb el Govern de la senyora Colau, juntament, en consorci amb el Partit Socialista, porta el resultat d'aquesta moció.

Què és el que pensem, nosaltres, d'aquesta moció? Pràcticament el mateix –el mateix– que pensàvem abans de que es presentés i, fins i tot, amb les declaracions del conseller. Nosaltres no ens hi hem afegit, en aquesta transaccional d'aquesta moció, per molts motius. Ens preocupava moltíssim la indefinició que hi havia respecte del projecte i de la forma de tancament de la Model. Nosaltres fa pràcticament trenta anys que en demanem el tancament, ara bé: cent tretze anys i ara ve de vuit mesos, sense fer-ho bé? –cent tretze anys i ara ve de vuit mesos? Només perquè hi ha uns signants d'un conveni i sembla que alguns hagin iniciat una campanya, o una precampanya d'eleccions municipals? A nosaltres, això no, no ens sembla seriós.

Ens hauria agradat que haguessin vostès acceptat alguna de les esmenes nostres. Jo ja entenc que la signatura del PP a alguns els fa al·lèrgia, el que no pensàvem és que qüestions absolutament desideologitzades i que tenien molt a veure amb la realitat penitenciària que tenim i, fins i tot, la dels operadors jurídics, fossin un impediment per, com a mínim –com a mínim–, parlar-ne, perquè a mi això m'ha arribat pràcticament a la una del migdia d'avui.

Ens preocupava també l'afectació dels treballadors, especialment d'aquells que són interins i reforços dels dos tancaments que, en principi, estaven projectats. I ens preocupaven perquè veig que és impossible..., o a vostès no els ha agradat gens això de que es faci una referència específica al concurs de mèrits i capacitats de provisió de llocs de treball per a tècnics especialistes i serveis penitenciaris. No ho han volgut incloure. Ja veurem què fan vostès amb els interins i què és el que fan amb els cessaments en un futur.

Ens preocupaven també els familiars i els interns, especialment els de la Model, no els del centre obert, no ens enganyem. Ens preocupava també el fet de que això afectés l'àmbit jurídic: els operadors; les conseqüències del tancament a correu; l'enviament dels preventius a quaranta quilòmetres de la seu judicial, com es produïrien les entrevis-

tes entre advocats, entre familiars, les conduccions..., ahir ja vam tenir problemes amb les conduccions precisament, de Can Brians fins a la seu judicial.

Nosaltres..., és veritat que hi han determinats punts de la moció que no els votarem en contra, i això és una realitat. Perquè creiem –creiem– que hi han coses que s'han d'abordar i és evident que s'han de prendre decisions. Ens hauria agradat moltíssim que el mateix rigor que vostès van demostrar amb el redactat d'aquesta moció respecte del centre de Trinitat Vella, l'haguessin aplicat també a Model.

Però hi han coses que no es poden votar, entre d'altres..., ens poden explicar –els presentarem preguntes escrites, orals...– al punt número 5, què tenen a veure els dos tancaments anunciats de Trinitat Vella i de Model amb el centre per a dones? Que vostès no se n'han adonat que això no era el tema de la moció? Que vostès tenen previst tancar Wad-Ras i no ens han avisat? Han parlat vostès amb els sindicats? N'han parlat alguna vegada, del centre de dones de Wad-Ras? Nosaltres, per això, no hi podem votar a favor.

I, sobretot, hi han elements dintre del tancament i la provisió del tancament del centre Model, en aquest termini fixe, improrrogable, de vuit mesos, després de cent tretze anys de funcionament, que no ens agraden i que despertem suspicàcies no només entre els treballadors i els sindicats, sinó, fins i tot, entre els grups parlamentaris. Entre altres coses, perquè trobem que això de fer un informe que detalli com es reestructura el sistema penitenciari de Catalunya amb el tancament de la Model dista moltíssim del que vostès han previst per al centre Trinitat Vella, on sí que fixen data per projecte, estudi i licitació.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora García. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Jordi Orobitg.

Jordi Orobitg i Solé

Bé; moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, em sembla que tinc molt poc temps. Agrair, en aquest cas, a tots els portaveus les seves intervencions, sobretot aquelles que ens han enriquit, eh? –això compta bé, senyora presidenta?, tenia tres minuts, no? (*Veus de fons.*) Dos, només? Doncs, en tot cas, agrair les aportacions.

Està clar que aquesta moció era millorable, el que buscava aquest grup parlamentari era tenir un consens molt ample i, evidentment, amb les seves aportacions, crec que l'hem assolit, no? D'això es tractava. És preocupació del departament –i em consta que així és– donar resposta a totes aquelles demandes que vostès han pogut fer i incloure en aquesta moció i és per això que han estat recollides i les hem pogut transaccionar. I jo crec que així és com hem de treballar. Si més no, nosaltres ens sentim molt còmodes fent-ho d'aquesta manera.

Pel que fa a la portaveu de la CUP, agrair que, des de la seva divergència ideològica amb part de tot allò que comporta aquesta moció, tinguin la capacitat de triar el gra de la palla i, per tant, recolzar aquells aspectes d'aquesta que vostès entenen que són satisfactoris per a les persones, per als col·lectius que implica o per a la mateixa ciutat de Barcelona, no? I, per tant, també crec que és d'agrair no fer plantejaments globals negatius respecte a les propostes, si no ens satisfan parcialment.

I pel que respecta a la senyora Esperanza Aguirre, sap la dita que... (*rialles*) –perdó, perdó, Esperanza García– (*l'orador riu*), ja sap –perdó, li demano perdó– el que diuen, en aquest cas, que la dona és l'únic animal que entrebanca dues vegades amb la mateixa pedra. Aquest tema ja el vam discutir. Vostès mateixos van presentar una esmena a pressupostos demanant el tancament del centre de la Model l'any 2017. Per tant, que vingui a dir avui que si corre pressa fer-ho en vuit mesos o no, escolti'm, ho vam repetir –i em remeto a l'acta, en aquest cas, de la secció pressupostària de Justícia–, vam tenir l'ocasió de mostrar-li l'esmena signada pel Partit Popular, demanant literalment que es tanqués el centre penitenciari de la Model l'any 2017.

Per tant, escolti'm, a part d'això, altres consideracions: lògicament, jo crec que és voluntat de qui vol transformar el món fer política i fer accions efectives. Des d'aquest punt de vista i des d'aquest faristol, no em queda més que felicitar profundament el Departament de Justícia, i en aquest cas el seu conseller, per haver pogut tirar endavant aquesta iniciativa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Orobitg.
(*Pausa.*)
Estem cridant a votació.
Senyora Vehí, per què em demana la paraula?

Mireia Vehí i Cantenys

Per demanar votació separada, senyora presidenta.

La presidenta

De quins punts?

Mireia Vehí i Cantenys

Del primer punt, del sisè, del setè. (*Veus de fons.*) No, miri, li dic els... O sigui, a veure: el primer punt, per separat; llavors, el segon, el tercer, el quart i el cinquè, per nosaltres, es poden votar junts. Llavors, el 8, 9 i el 10 també es poden votar junts, per part nostra. I el 6 i el 7, per separat, també.

La presidenta

D'acord. Senyora García, per què em demana la paraula?

Esperanza García González

Gràcies per encertar el meu cognom (*l'oradora riu*). Miri, presidenta, li volíem demanar el vot separat de la moció. Per punts: l'1 i el 2, si poden ser junts, perfecte; el 3 i el 4, junts –no sé si ja li han dit, eh?–; el 5 i el 6, junts. (*Veus de fons.*) Sí? I del 7 fins al final, junts poden votar-se.

(*Pausa.*)

La presidenta

A veure, s'ha demanat votació separada dels punts 1; el 2; el 3 i 4 es poden votar junts; el 5, separat; el 6, separat; el 7, separat; 8, 9, 10, junts; i després ja està, perquè s'ha acabat. D'acord? (*Pausa.*) Fem..., o sigui, hi hauria una, dues, tres, quatre, cinc, sis, set votacions. D'acord? (*Pausa.*) Doncs, comencem.

Començarem votant el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat aprovat per 123 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

A continuació votarem el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat aprovat per 113 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

A continuació votarem els punts 3 i 4.

Comença la votació.

Els punts 3 i 4 han estat aprovats per 122 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

A continuació votarem el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat aprovat per 113 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

A continuació votarem el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha estat aprovat per 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

I a continuació, votarem els punts número 8, 9 i 10, o la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre els equipaments penitenciaris a Barcelona ha quedat aprovada per 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(*Aplaudiments.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la infància en risc

302-00107/11

El divuitè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la infància en risc, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Gemma Lienas.

(Remor de veus. Pausa.)

Moltes gràcies per sortir en silenci i de pressa.

(Pausa.)

Senyora Lienas, quan vulgui.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellera, en una altra ocasió ja els vaig dir, jugant amb el títol d'una novel·la de Cormac McCarthy: el nostre no és país per a infants i joves. Si realment volem que ho sigui, ens calen canvis perquè infants i joves vulnerables tinguin el present que mereixen i, en conseqüència, un futur socialment adaptat. I un futur adaptat depèn de les condicions de base de l'infant, unides a les possibilitats que l'entorn li proporciona.

En aquest sentit, segur que l'expressió «determinisme genètic» a molts i moltes de vostès els posa els pèls de punta –no m'estranya: a mi també. Per sort, la genètica és un condicionant, però no ho és tot. Les persones també estem condicionades per la nostra situació socioeconòmica, que quan és favorable millora la situació genètica de partida, però malauradament a l'inrevés també passa. En definitiva, no és el mateix néixer, posem per cas, amb la síndrome de Down en una família amb recursos de tota mena que en una que no en té.

La meua interpellació de fa quinze dies feia referència, justament, a infants i joves en situació de risc, i en ella em feia ressò de les queixes que al llarg de tot el temps que fa que treballa el tema m'han fet arribar tots els sectors que s'hi veuen implicats, queixes que vaig resumir en quatre punts: manca de seguretat jurídica, coaccions, manca de transparència i trencament del vincle familiar. La interpellació també posava el focus en els problemes que tenen molts dels CRAE i CREI i en la situació d'abandonament en què es troben treballadores i treballadors socials: contractes precaris, sous miserables, condicions de treball que no els permeten fer la seva feina com els caldria i que els generen angoixa i depressions, només per citar-ne alguns exemples.

En definitiva, el que pretenia la interpellació era posar l'accent en el fet que el model de protecció a la infància que tenim no és el que hauria de ser. Tenim un model institucional i hauríem d'anar a un model d'atenció comunitària; tenim un model palliatiu, quan el que necessitem és un model preventiu. És a dir, necessitem un model que de debò actuï com un condicionant positiu, com deia abans, perquè no ens calgui després haver de revertir situacions, cosa que és difícil.

De fet, no dic res que no diguin els nostres experts en infància. Diu en Jaume Funes, en el seu llibre *El lugar de la infancia* –i ho tradueixo–: «L'emergència, el cas crític, poden fer-nos oblidar que la major part de la infància que necessita ajuda no es troba en situació de maltractament o d'abús i que fins i tot en aquestes situacions es pot i s'ha de parar atenció abans.»

Per reforçar encara més aquesta idea, els suggereixo que llegeixin l'informe publicat pel mateix departament el 2006, titulat «Els infants en els centres residencials d'acció educativa: protegits o estigmatitzats?»; el títol ja és prou suggeridor.

També l'estudi que em sembla que citava l'altre dia la consellera, que és un estudi del departament del 2016, titulat «Benestar subjectiu dels adolescents tutelats a Catalunya», la conclusió d'aquest estudi diu: «Els adolescents acollits en família extensa i en família aliena mostren uns valors de benestar subjectiu més propers als de la població general de la mateixa edat. En canvi, el benestar subjectiu entre adolescents acollits en centres residencials és significativament més baix.» Jo me'n recordo, quan van presentar aquest estudi, perquè jo hi era, i em va interessar molt, però, en canvi, em va faltar una dada, que és comparar el benestar subjectiu si s'haguessin quedat amb la família pròpia.

En qualsevol cas, de vegades un centre és l'única i última solució, però aleshores necessitem centres petits i integrats en el territori, que permetin un tracte efectiu i una

vida quotidiana personalitzada, amb uns professionals apoderats, connectats entre ells, amb salaris dignes i ràtios sensates.

A l'hora de preparar la moció ens vam plantejar si havíem de fer un llençol amb un reguitzell de demandes i intentar reflectir tot allò que els diferents sectors ens havien plantejat, però vam considerar que de ben segur que ens deixaríem aspectes pel camí, i el que nosaltres volíem era una revisió a fons del model. És per això que vam veure més efectiu crear un grup de treball que reunís Govern de la Generalitat, administracions locals, grups parlamentaris, sindicats, entitats socials i especialistes externs, tot plegat sense ànim limitatiu. I volíem un grup com aquest i no pas una comissió parlamentària perquè tots els participants hi fossin en igualtat de condicions.

A la moció vam incorporar-hi també eixos de treball, no pas punts, per tal de no limitar la tasca del grup. Els eixos de treball són: garanties jurídiques per a les famílies, participació d'infants i joves, coordinació entre administracions i recursos per prioritzar l'ajuda a les famílies, condicions laborals dels treballadors, transparència del sistema i actualització de l'acompanyament als nous temps i als nous perfils.

Finalment, voldria agrair la interpellació que va fer la diputada Serra, que va anar en el mateix sentit que la nostra.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Lienas. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Raúl Moreno, del Grup Parlamentari Socialista.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades. Fa quinze dies la diputada Lienas ens feia una interpellació a la consellera respecte a la situació dels infants i joves que estan en situació de tutela, que estan en centres d'acolliment o en centres d'educació residencial intensiva. I ens explicava una cosa que és real i que tots hem compartit en aquest Parlament, també en altres mocions, en altres moments, no?, i és la situació greu que s'està produint al nostre país davant les condicions en les quals alguns d'aquests menors o infants viuen en aquests moments en aquests centres. I ens plantejava, doncs, aquest panorama preocupant, que de fet tots compartim, que després la Gabriela Serra, en la intervenció posterior que va fer, doncs, també compartia, i en algunes coses podem estar d'acord en què hi ha moltes coses a fer.

Però, bé, durant aquests mesos n'hem parlat molt: hem fet mocions en aquest Ple, hem aprovat diverses propostes de resolució a les comissions i, fins i tot, hem evitat que la DGAIA es quedi amb les pensions d'orfenesa dels menors, cosa que vam poder aprovar fa poc a les esmenes als pressupostos.

Clar, la sorpresa ha estat després, quan, quinze dies després d'aquelles intervencions, la moció que ens porta avui Catalunya Sí que es Pot considerem que no està a l'alçada, des del punt de vista de l'exigència, per solucionar aquests problemes. I ho hem de dir així. És a dir, Catalunya Sí que es Pot ens proposa una comissió formada pel Govern, grups parlamentaris, experts, entitats socials, sindicats, Administració local, de caràcter il·limitat, que repensi el model. I després se li encarreguen una sèrie de tasques concretes que considerem que no són de model, sinó que són tasques molt més concretes, algunes de les quals formen part de la nostra pròpia activitat com a parlamentaris.

Però el que trobem més preocupant en aquesta moció és el calendari que se'ns proposa. Si seguim el que diu la moció, aquest gran grup de professionals es constituirà en dos mesos. Clar, dos mesos per constituir un grup de treball, només ho entenem aquells que treballem en allò públic, que estem massa acostumats a trigar *dos mesos* per fer un grup de treball. Som capaços de desconnectar d'Espanya en divuit mesos, però per fer un grup de treball necessitem dos mesos. Bé. Dos mesos més de marge per poder, si aquest grup ho considera oportú, encarregar una auditoria, cosa que em sembla correcta, per altra banda; però per a una auditoria del que volem fer es necessiten com a mínim cinc o sis mesos, com a mínim i anant molt ràpid, tenint en compte que agost està enmig, anant molt ràpid. El punt 3 diu que un cop finalitzada aquesta actuació d'aquest grup de treball, per tant, aquesta auditoria, si és que ho vol així, que estem ja a desembre del 2017, tindrà sis mesos per presentar conclusions preliminars –sis mesos– i un

any per a les definitives. Tenint en compte que en aquest país tenim la tradició de fer eleccions cada dos anys, ens n'anem gairebé al juliol de l'any 2019, en el cas de que no n'hi haguessin, eh? Per tant, ens sembla que és un exemple del que considerem que és ineficàcia; això és ineficaç.

I el que sí que és... És a dir, nosaltres estem d'acord amb aquest grup de treball. Nosaltres què és el que hem proposat en aquestes esmenes? Nosaltres volem instar el Govern a fer una auditoria, que ens digui com estan els centres, estructuralment, quant a la seva atenció als joves, als professionals, a les condicions laborals, a l'execució dels contractes, als serveis propis i externs d'aquests centres. Volem una radiografia de tot, un escenari de com està. I després, un cop que tinguem aquesta auditoria, generar un grup d'experts que ens diguin com donem solució a allò que l'auditoria ha detectat. I, a partir d'aquí, establim quines són les polítiques concretes per fer-ho. Aquest era el nostre model; això és el que nosaltres hem intentat defensar a les nostres esmenes, i malauradament considerem que no han acabat de ser recollides en aquesta moció.

Per tant, nosaltres el que farem és abstenir-nos. El nostre posicionament serà d'abstenció en aquesta moció, tot i que en el punt en què es recull la possibilitat de que el grup consideri oportú fer aquesta auditoria –tot i que nosaltres considerem que és el primer que hauríem de fer–, hi votarem a favor. Això no vol dir que no estiguem d'acord amb que s'ha de repensar el model –després m'hi referiré, a la segona part de la següent moció, perquè avui em dividiré..., hi ha una intervenció en dos moments. Perquè parlar de model significa parlar de moltes coses i significa obrir el meló d'una situació actualment, la dels acolliments dels menors i els infants a Catalunya i del funcionament de la DGAIA, que cal que sigui analitzada amb el major consens possible, però que cal obrir melons que en aquests moments porten massa anys tancats i cal obrir-los. Però, això sí, no podem renunciar a l'eficiència que es mereixen els ciutadans i, sobretot, els menors de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Moreno. A continuació té la paraula la senyora Elisabeth Valencia, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Gracias, presidenta. *Consellera*, diputados, diputadas, hoy intervenimos en el Parlamento una vez más para hablar del modelo de protección de infancia que tenemos en Cataluña. Le adelantamos a Catalunya Sí que es Pot que votaremos a favor de la moción, que lo que pide es crear una comisión mixta Govern-Parlament que cuente con la participación de todas las partes que intervienen en el sistema de protección, porque creemos que se crea con el objetivo de mejorar el sistema; por tanto, es necesario y votaremos «sí».

Pero pensamos que hay que arrancarle al Govern plazos más cortos para la implementación de las medidas, debemos ser más ambiciosos. A este Gobierno, que anuncia mucho pero implementa poco, hay que realizarle propuestas de manera precisa, llegar a compromisos de acción de gobierno. Compartimos con otros grupos la posibilidad de que este análisis del sistema se realizara por profesionales de forma externa, si esto agiliza la puesta en marcha de medidas. Señores, el tiempo apremia.

Miren, cuando un menor tiene un problema, necesita protección. Los menores que tienen la suerte de tener una familia que les quiere y les cuida y les atiende acuden a su familia. Si la familia no está preparada para cuidar y atender a sus hijos, está claro que necesita una intervención de la Administración. Lo que se trata aquí es que la Administración debe intervenir de la manera más adecuada posible, para garantizar que el objetivo que persigue la ley, que es que se cumpla y se garantice el interés superior del menor, se cumpla.

Para intervenir de la manera más adecuada necesitamos datos reales del sistema de protección, números e indicadores. La *consellera*, cuando viene aquí o hace declaraciones, nos habla de expedientes abiertos, pero a nosotros nos gustaría saber datos como porcentajes de absentismo escolar que tienen los menores que están dentro del sistema de protección, cuántos acaban la ESO y cuántos no... Pensamos que estos datos son muy importantes para saber si el menor está al cien por cien en la sociedad o no. No es suficien-

te con conseguir que los niños no estén en las calles; se trata de que estos menores tengan igualdad de oportunidades. Queremos saber cuánto tiempo están los menores dentro de los centros; es importante que sepamos si se cumple o no el plazo que establece la ley de seis meses de estancia en los centros. El tiempo en la vida de los menores es vital.

Agradecemos y reconocemos el complejo trabajo que realiza el personal de DGAIA. En relación con los informes que realiza este personal, pensamos que deben atender a criterios objetivos. No dudamos de su profesionalidad, pero, dada la alta carga laboral de trabajo que tienen y la importancia que tienen las resoluciones que dictamina DGAIA, los informes deben atender a criterios técnicos, objetivos, evaluables, precisos... No seré yo quien evalúe el contenido de estos informes. Por esto y para esto estarán los expertos, pero si el personal necesita asesoramiento se le debe proporcionar.

Cuando se realiza una resolución de desamparo por parte de DGAIA, DGAIA tiene dos meses para abrir expediente. El procedimiento caduca, y la familia, en muchas ocasiones, que no tiene recursos o simplemente desconoce los plazos, no recurre la resolución. ¿Y por qué no recurren? Pues, porque nadie les informa de los plazos. Pedimos, por tanto, mayor acompañamiento y asesoramiento para las familias de los menores tutelados.

Las familias deberían poder tener derecho a tener una copia de los informes de DGAIA; es una resolución que hemos aprobado en este Parlament, y todavía no se ha cumplido. Pedimos al Govern que cumpla con las resoluciones que adopta esta cámara. De poco sirve presentar muchas iniciativas aquí, si luego el Govern no las cumple.

Sabemos que hay un plan anunciado de salud mental infantil; esperemos que se note y se ponga en marcha lo antes posible. Los menores deben estar con sus familias. Reconocemos que el Govern está potenciando la acogida familiar. Debemos seguir haciéndolo. Le pedimos una revisión de modelos de centros. Sabemos que los centros están colapsados. El modelo debe tender a centros más pequeños para atender mejor a los niños. Cuanto más grandes son los centros, más a disgusto están. La estabilidad es un factor clave; tanto el hecho de cambiar de escuela como tener siempre los mismos educadores, las mismas familias de acogida..., esto influye en los pequeños. Debemos, por un lado, mejorar la estabilidad laboral de los profesionales de los centros, y, por el otro, que el menor esté sujeto a la menor cantidad de cambios, para proporcionarle estabilidad, ya que será un factor clave para su bienestar.

Concluyendo, estamos de acuerdo con el objetivo que persigue la moción, pero pensamos que debemos, como oposición, tener un compromiso más ambicioso de plazos, para que la revisión del sistema de protección y las medidas se pongan en marcha lo antes posible.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Valencia. A continuació té la paraula la senyora Montserrat Vilella, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Montserrat Vilella Cuadrada

Bé; gràcies, presidenta. Consellera, diputades i diputats, ens trobem avui davant d'una moció que ens presenta Catalunya Sí que es Pot, que en principi semblava senzilla –la diputada Lienas, doncs, va dir «serà d'un sol punt»–, i al final ha resultat una moció complexa, que fins a última hora hem estat debatent, negociant i intentant buscar consens; no sé si ens en hem sortit o no, però finalment, doncs, pel que es va veient, aprovarem una moció que el que pretén és crear un espai de treball i de reflexió. No pretén canviar-ho tot, ni pretén canviar no res, sinó que el que pretén és buscar aquest espai de treball que ens permeti fer la feina, als diputats, la nostra feina legislativa i també de control i de seguiment, i que ha de permetre sobretot..., i nosaltres una de les esmenes que proposàvem és que aquest grup de treball mixt no estigués situat en el Parlament sinó que estigués situat en el mateix departament, perquè permeti, justament, que sigui el mateix sistema, que sigui el mateix sistema d'atenció a la infància i adolescència en risc el que es repensi ell mateix, i que nosaltres hi puguem ser presents, hi puguem aportar i que després puguem portar a aquesta cambra, si cal, les mesures de canvi legislatiu.

Ha resultat complex, perquè evidentment, doncs, jo agraeixo tota la feina que els diputats que tenen la feina encomanada en l'àmbit d'infància estan fent aquesta legislatu-

ra, perquè molt probablement ens empenyerà a tots plegats a que tinguem un sistema millor en el nostre país, i ha resultat complex perquè cada u ho veia d'una manera diferent.

Però, en tot cas, el que sí que demanaríem des de Junts pel Sí, sí que demanaríem des del grup que dona suport al Govern, que si els encomanem aquesta comissió mixta, si els diem que volem participar de repensar aquest model, veure les coses que funcionen, que són moltes, i veure les coses que no funcionen prou bé, que en són algunes, i algunes coses que no funcionen, que en són d'altres, identificar-les i poder-ho canviar, doncs, estarà molt bé.

I, per tant, el que demanem és aquest compromís de que a aquest grup de treball, sigui o no sigui al gust i de grat exacte de cada un dels grups, realment hi anem amb aquest esperit constructiu i de que puguem sobretot impulsar els mateixos professionals, que estan fent una feina complicadíssima..., jo diria que és un dels sistemes, el sistema de protecció a la infància en risc, i sobretot aquells infants que tenen mesures per qüestió de desemparament..., realment és el sistema segurament més complex que tenim a la nostra societat. Els infants que arriben a aquesta situació són infants que han viscut moltes coses que han anat molt malament a la seva vida. I, per tant, tenim la responsabilitat de que es compleixin els drets dels infants, en primera instància els pares, però si els pares, per la raó que sigui, no poden o no ho fan, evidentment ha de ser l'Administració. I hem de buscar la forma de donar eines a aquests professionals perquè puguin fer millor la seva feina. El que no podem fer, i en algunes ocasions ha passat en aquest mateix plenari, és que, per voler posar el tema en debat, hem exagerat, hem generalitzat, hem presentat una situació dramàtica. I el que no voldríem és que s'acabés complint allò que la senyora Lienas deia «la profecia», que predeterminem que és un sistema que no pot portar res bo i que, per tant, no ho porti. El que els infants del nostre país ens reclamen com a legisladors és que els imaginem una vida plena a cada un d'ells i que la fem possible.

Per tant, aquest grup de treball i aquesta moció segur que no ho arreglarà tot, però posem-nos-hi amb totes les nostres forces per donar empenta i sobretot posar en valor la feina que estan fent els professionals.

Els ho diu una diputada que ha treballat en un EAIA i que ha treballat en un CSMIJ donant suport a centres d'infància. És una de les coses més complicades i complexes. És una de les feines que requereix una implicació professional però personal més intensa. Per tant, donem-los força i possibilitem que el nostre país sigui un exemple, com en algunes coses ho és, del sistema de protecció a la infància en risc.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vilella. A continuació té la paraula la senyora Maria Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

(Veus de fons.)

Gabriela Serra Frediani

Bona tarda. És que també em dic Maria Serra, sobretot a Guatemala. Per això la presidenta, que estava l'altre dia en un acte, m'ho recorda i m'agrada i m'emociona. Bona tarda, eh? Gràcies, presidenta. Gràcies, Gemma Lienas. Vull dir..., em sembla que la teva moció tornava a plantejar –com el teu grup– la preocupació que compartim profundament de què fem amb aquesta infància, amb aquesta canalla, amb aquests nens i nenes dels que la institució pren la responsabilitat, pren la tutela i, per tant, intenta protegir. Ho vam dir, jo penso..., i s'ha esmentat més i, per tant, no... –això és el que em queda, no el que he parlat... *(Pausa.)* Sí.

Intentaré concretar el més que pugui, perquè comparteixo moltes de les apreciacions que ja s'han fet; comparteixo, Raúl –ho saps–, moltes de les observacions que has fet i que em semblen importants, també de les preocupacions que deia la companya de Junts pel Sí. Ara bé, nosaltres no votarem a favor de la moció que heu presentat, eh?, farem..., demanarem una votació per punts. Per què? Perquè, tot i compartint, jo penso que la preocupació de fons, i em sembla que és el més important, és a dir, com hem de millorar perquè les coses funcionin, tot i compartir això, no acabem de compartir i no acabem de reconèixer l'eficàcia i l'eficiència en les concrecions que ens planteja la moció que presenta el Grup de Catalunya Sí que es Pot, no?

És cert que jo mateixa vaig dir, no?, que creiem necessari fer un replantejament profund de tot el sistema, dels seus mitjans i objectius, de les seves mancances i possibilitats, i que aquest replantejament s'havia de fomentar en una anàlisi i una reflexió profunda, realista, agosarada, etcètera. Per això, vam proposar crear, tirar endavant aquesta auditoria, pública però independent, que fos capaç de fer-nos una fotografia, de fer-nos una foto estàtica de com estem en aquests moments, de com tenim el sistema, de com tenim els centres, de com tenim els funcionaments, de com tenim els educadors, les educadores, els protectors i les protectores, no? I per això vam dir que aquesta avaluació era un element que ens podia aportar una llum i una concreció que ens donaria molts més mecanismes per poder intervenir d'una manera eficaç.

No entenem que la comissió que ens proposeu sigui una comissió que ens ajudi a resoldre o entomar acuradament tot el que ens proposem i que ens proposeu, no? Per què? Perquè és veritat que hi han molts actors, i és bo que hi hagin molts actors, però tenim mecanismes d'estar en contacte amb aquests actors i enriquir-nos amb les seves aportacions sense necessitat que formin part d'una comissió mixta. Per què? Perquè és cert que poden tenir, que tenen idees, que tenen plantejament i que, per tant, estaríem en igualtat de condicions quant al coneixement, però no tenim la igualtat de responsabilitats ni la capacitat de responsabilitat per intervenir sobre aquestes condicions. I, per tant, són molts actors però amb molts diferents nivells de responsabilitat i per tant de possibilitat de transformació de tot aquest model que estem pensant, no?

Hi han altres qüestions que tampoc no acabem d'entendre, i, és a dir, no creiem que la canalla, que els nens, que les nenes, que els infants tutelats hagin de participar sistemàticament de tots els processos dels moments d'aplicació del sistema de desemparament. Creiem i compartim la idea de molts professionals que plantegen que no és possible, que no procedeix la participació en tot el procés que hi ha en els moments en què l'infant, la nena, han de ser avaluats i separats, per tant, com a possibilitat, de les seves famílies. Tampoc creiem que sigui aquesta comissió la que hagi d'entomar els problemes laborals dels treballadors i treballadores. Creiem que existeix una mesa de la funció pública i que, per tant, són qui han d'entomar-ho.

Sí que creiem que val la pena fer –i aquesta era la nostra proposta que ha estat recollida per vosaltres– un seguiment de la normativa, dels acords aprovats, de totes les recomanacions fetes pel Síndic de Greuges, etcètera, i també, i això ho compartim amb els companys i les companyes del PSC, que els terminis que doneu ens semblen que són terminis no realistes, que són terminis que no responen a la capacitat real de que aquesta comissió que acabarà sortint pugui fer tota la feina i entomar tota la responsabilitat de revisar, de refer, de reorientar el sistema.

Què queda? Possiblement, i ho dic també com una mica de revisió i d'autocrítica, si cal, possiblement, segur, que més temps ens hauria ajudat a perfilar més. Hi han algunes qüestions que es creuen entre la moció que vindrà després i aquesta. I, possiblement, amb més temps, hauríem aconseguit fer una cosa més acurada per ambdues parts.

Tot i així, que prevalgui, que prevalgui sobretot l'interès de l'infant per sobre de tot, que prevalgui l'interès i el benestar d'aquests nens i nenes i joves que la DGAIA n'assumeix la tutela i, per tant, la responsabilitat. La comissió sortirà, posem-hi..., i farem.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Serra. A continuació té la paraula el senyor Fernando Sánchez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Fernando Sánchez Costa

Faré com la Gabriela i... Hi ha un bolígraf aquí que algú s'ha deixat i no sé... Bé.

En primer lloc, presidenta, consellera, vull expressar, doncs, el nostre dol i el nostre sentiment pel traspàs avui d'una regidora nostra a Tarragona, i la nostra també proximitat amb els nostres companys de Tarragona. I també, en un altre àmbit, el desig de prompta recuperació pel Gerard Gómez, company en tantes comissions, i que es recuperi aviat.

Bé, jo suposo, senyors i senyores diputats, que també les persones que es dediquen a aquest àmbit agafen call; agafen call, i ho fan amb una certa normalitat, però a mi em sembla que una de les decisions i situacions més difícils a la vida deu ser haver de decidir si un nen es retira de la custòdia dels pares; és a dir, si traiem un nen del seu entorn

familiar i el posem sota tutela de l'Administració directament, no? Perquè el professional que es troba en aquesta cruïlla –i la diputada de Junts pel Sí, doncs, n'ha tingut una certa experiència– es veu davant d'una situació que..., per si ja són dramàtiques i conflictives, que són les situacions d'aquelles famílies; es veu davant del dol punyent dels pares, i especialment de les mares, que s'expressa, per exemple, en els centres de la DGAIA, i ho saben els seus professionals. En la determinació de protegir l'interès de l'infant hi ha sempre la incertesa de no saber si la decisió que s'ha pres és la correcta. És a dir, això no són matemàtiques ni ciències naturals. És a dir, estem parlant de constel·lacions humanes molt complexes, i no pots tenir, excepte en casos excepcionals, la certesa de dir, al cent per cent, el millor per a aquest infant és això. Per això el primer que volem fer és retre tribut als professionals que cada dia fan front a aquestes situacions amb la seva, doncs, millor intenció i professionalitat.

I volem agrair també a les diputades Gemma Lienas i Gabriela Serra que ens plantegin l'escenari d'aquest debat. És un debat que hem de fer amb delicadesa i prudència –és molt delicat, és molt fàcil inflamar els ànims, hi ha moltes persones afectades–, però també s'ha de fer amb determinació, perquè està clar que hi ha coses que no estan funcionant. I ens cal actuar sense perdre temps. Perquè el que revelen aquestes mocions és un fracàs o almenys un cert fracàs d'un model de protecció que s'havia plantejat com el gran model d'èxit, i després, en alguns casos almenys, ha deixat desemparats aquells a qui havia de protegir. I aquest estiu passat en vam tenir coneixement molt clar.

L'altre dia la consellera Bassa li retreia a la diputada Lienas un to apocalíptic i, certament, l'era una mica. Però és que la literalitat de les dues intervencions, quan un les repassa, certament, té un cert to apocalíptic. «El sistema de protecció a la infància no funciona», ens deia una. «La realitat demostra que no s'estan protegint de manera eficaç tots els infants i adolescents que estan sota tutela», deia l'altra. I ganes no me'n falten, de repetir el que es va dir, algunes de les coses que es van dir. Però, com deia, hi ha tantes persones afectades que hem d'intentar no tirar gasolina sobre el foc. Però en diré algunes. Es va dir: «Hi ha una clara manca de seguretat jurídica per a les famílies»; «les famílies se senten indefenses i no poden accedir als expedients»; «en els desemparaments es vulneren drets fonamentals»; «es coacciona i es fa xantatge a les famílies per evitar que vagin a judici o parlin amb els mitjans»; «molts treballadors pateixen agressions físiques i psicològiques que els provoquen ansietats i depressions»; «els presos tenen més drets que els nostres nens», es van dir, i més. I es posaven exemples concrets, amb situacions realment dramàtiques que vulneraven els seus drets i que havien sofert ferides que segurament els duraran tota la vida.

I és veritat que la lògica parlamentària, diguem-ne, en termes pictòrics seria l'estil del clarobscur, no? No, del tenebrisme, perdó –del tenebrisme–, que és pintar les coses..., l'oposició les pinten negres, nosaltres... Però el que està clar és que aquí hi ha alguns punts foscos que se'ns han assenyalat, i quan hi ha espais d'ombra el que hem de fer és posar llum –és posar llum–; segurament, sabent que hem oblidat bastantes de les llums que hi ha. Però també hi ha punts d'ombra, punts foscos. I nosaltres celebrem i agraiem a la diputada Lienas que hagi presentat aquesta moció. Nosaltres la votarem a favor. Hi ha algun punt que, potser, faríem diferent; potser la composició de la comissió també hauria de tenir una mica més d'articulació perquè no sigui, al final, una acumulació de veus difícils després d'ordenar en un sentit, no? Però, en qualsevol cas, no farem *causa belli* d'això. Hi ha moltes qüestions que s'han de millorar i estem aquí entre tots per fer-hi front.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Sánchez. A continuació, té la paraula la senyora Gemma Lienas, per a pronunciar-se sobre les esmenes.

Gemma Lienas Massot

Perdó, ara faig de diputat... (*L'oradora riu.*) Algú s'ha deixat un llapis? (*Remor de veus.*) D'acord. Gràcies, presidenta.

Es deia abans que a la moció presentada pel nostre grup –repensar el model d'atenció a la infància i adolescència en risc a Catalunya– vam incorporar-hi uns eixos de treball, els que els he llegit. I, en realitat, no hi volíem incloure punts per no limitar la

tasca d'aquest grup de treball. Amb tot, finalment sí que hi hem incorporat alguns punts que no es poden interpretar com a restrictius, sinó com a orientatius, i els hem incorporat perquè les esmenes que hem acceptat anaven en aquest sentit i, per tant, si volíem obrir-nos a la possibilitat d'acceptar esmenes, havíem de posar-les com a punts.

Volem agrair a Junts pel Sí l'esforç d'arribar a acords a través de la precisió d'alguns punts que ajuden a fer més entenedora i més exacta la moció. I sobretot creiem que hi ha hagut un canvi d'actitud importantíssim d'ençà que vam fer la primera moció sobre infància en risc fins ara. Veiem una voluntat clara de canviar les coses. Volem agrair també l'actitud dels altres grups, tant dels que han presentat esmenes que hem pogut acceptar com aquells que no n'han presentat i que han dit que donarien suport a la moció, com d'aquells que han dit que s'abstindran.

Nosaltres, la moció, abans de presentar-la, abans de registrar-la, la vam enviar a alguns treballadors de centres –treballadors i treballadores de centres– i a un especialista en infància, el senyor Jaume Funes. Vam recollir els suggeriments que ens van fer arribar, sempre que va ser possible. Per tant, la moció està ben vista per especialistes del món de la infància. Nosaltres continuem contents amb la moció que hem presentat, perquè el que volíem és que els participants tinguessin les mateixes possibilitats –els participants d'aquest grup de treball–, estiguessin en igualtat de condicions tots ells, perquè nosaltres estem a favor d'apoderar la ciutadania.

Pel que fa al temps, el diputat Moreno es queixa que li dono massa temps al Govern i la diputada Serra que en dono poc al grup de treball. Mirin, no es preocupin, ni molt temps ni poc; no volem posar en marxa punts concrets, per això ja hi ha altres mocions. Nosaltres el que volem és posar fil a l'agulla per canviar el model, i això no ho farem en sis mesos i potser no ho farem en un any. Veurem el temps que es necessita. El cas és que ens alegrem que es pugui aprovar aquesta moció, perquè el que pretenem és millorar el benestar d'infants i joves que estan en situació de vulnerabilitat.

Moltes gràcies a tothom.

La presidenta

Gràcies, senyora Lienas.

Estem cridant a votació.

Per què em demana la paraula, senyora Serra?

Gabriela Serra Frediani

Per demanar votació separada dels punts. Esperin, si trobo el paper... Per favor... (*Veus de fons.*) No, no és aquest. Perdoni, eh? (*Veus de fons. Pausa.*) Voldria separats l'1, 2.c, 2.e, 2.f, 2.h i 3. Després, un altre bloc: el 2, 2.b, 2.d, 2.g, 2.i. I el 2.a.

La presidenta

El 2.a en aquest segon bloc?

Gabriela Serra Frediani

No, tercer bloc.

Gràcies.

La presidenta

No sé si queda algun punt sol... Senyor Moreno, per què em demana la paraula?

Raúl Moreno Montaña

Per una qüestió d'ordre. Voldria saber si el 2.g s'ha demanat com a votació separada.

La presidenta

El 2?

Raúl Moreno Montaña

2.g.

La presidenta

2.g. Sí, s'ha demanat com a votació separada, però s'ha dit que pot anar en un bloc del 2, 2.b, 2.d., 2.g, 2... Però jo crec que potser més val que ho votéssim tot separat, perquè, no ho sé... Ara explico el que s'ha demanat.

S'ha demanat votar separatament el punt número 1; després, en un bloc, el 2.c, 2.e, 2.f, 2.h i el 3; i després, en un altre bloc, el 2, 2.b, 2.d, 2.g, 2.i; i després, el 2.a sol. Això

és el que s'ha demanat, per tant... *(Veus de fons.)* No, són quatre votacions, perquè l'1 també s'ha demanat de votar separatament. *(Veus de fons. Pausa.)*

Doncs, farem aquestes... En total són –una, dues, tres, quatre– cinc votacions. D'acord? *(Pausa.)*

Votarem, en primer lloc, el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat per 105 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

A continuació votarem els punts 2, 2.b, 2.d i 2.i. *(Veus de fons.)* Sí, sí. El 2, 2.b, 2.d i 2.i. *(Veus de fons.)* Ja, ja, és el que he dit, sí.

Comença la votació.

Els punts 2, 2.b, 2.d, 2.i han quedat aprovats per 115 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

A continuació votarem els punts número 2.c, 2.e, 2.f, 2.h i 3.

Comença la votació.

Els punts 2.c, 2.e, 2.f, 2.h i 3 han quedat aprovats per 105 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

És el 2.a; la resta de la moció és el 2.a. *(Veus de fons.)* El 2.g. Una altra votació.

Doncs, a continuació votarem el 2.a –2.a. *(Veus de fons.)* No, el 2.g després, perquè la ge ve després de la a, no per res. *(Rialles i aplaudiments.)*

Primer, el 2.a.

Comença la votació.

El punt 2.a ha quedat aprovat per 105 vots a favor, 10 en contra i 16 abstencions.

I a continuació votarem el 2.g, que ja és la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre la infància en risc ha quedat aprovada per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la dignificació de l'atenció a la infància

302-00109/11

El dinovè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la dignificació de l'atenció a la infància, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Maria Serra.

(Pausa.)

Gabriela Serra Frediani

Perdoneu, eh?, però tinc un embolic de papiers... Jo no sé el que toca. Gràcies, presidenta. Bona tarda. Avui tenim la satisfacció de tenir una sobredosi d'ajuda a la infància. Però, en fi, anirem ras i curt.

Primer de tot, agrair profundament a tots els grups d'aquesta cambra l'interès i l'atenció que han mostrat amb aquesta moció. He rebut esmenes de tots, i amb tots els grups hem pogut treballar buscant enriquir, buscant aprendre, buscant millorar i buscant fer una moció que realment servís per millorar l'atenció que reben els nostres infants.

És veritat que ha sigut fàcil, relativament fàcil, posar-nos d'acord en tot allò que eren millores, jo penso que molt òbvies i molt clares, en tot el que feia referència a la millora de la situació dels centres, la millora de la situació fins i tot de les condicions laborals, des del seu punt de vista material i habitacional, dels educadors i les educadores. Jo penso que ha sigut també fàcil, relativament fàcil, còmode, posar-nos d'acord en tot el que tenia a veure amb la llibertat d'expressió dels infants i les nenes que estan en els centres de DGAIA per manifestar les seves creences, les seves opcions, però així també com la neutralitat absoluta dels centres que acullen aquests nens i nenes.

Ha sigut també relativament fàcil, perquè partíem jo penso que d'un consens molt fet, acceptar moltes de les recomanacions que en el seu moment ja s'havien fet en

aquesta cambra i ja havia manifestat al mateix síndic. Al síndic li gastarem el nom, perquè últimament aquesta cambra sembla que no puguem fer res sense comptar amb el síndic. Però bé, ho ha fet bé. Per tant, hem tingut en compte, també, totes les recomanacions que ha fet el síndic, que són de seny, de sentit comú i que són, per tant, benvingudes.

I hem..., ens ha sobtat que dintre de tot..., no ens ha sobtat, ens sap greu que dintre de tot aquest plantejament hi ha hagut un tema, un sol tema, en el que no ens hem posat d'acord, que ha sigut en el punt de dir que la responsabilitat, l'atenció, la cura, la protecció de tots els nens i nenes que són tutelats per la DGAIA ho han de fer i s'ha de fer sobre una cobertura pública i sobre una atenció pública, substancialment pública, i que, per tant, els dos punts on no he tingut tant..., no he aconseguit tant consens, no hem aconseguit tant consens ni tanta unanimitat, ha sigut precisament en els punts que tenien a veure amb la reversió de la privatització, amb la reversió de tots aquells serveis que avui estan externalitzats.

I tampoc hem tingut suport en la proposta que fèiem de que totes les noves places que s'han de crear, i que ja sabem que es crearan, perquè bé ens ho va donar a entendre des de la conselleria la consellera en persona, que fossin totes de caire públic. Tampoc hem aconseguit que totes les places..., que tothom estigués d'acord en això.

Tot i així, sí que hem aconseguit –sí que hem aconseguit– donar un espai de temps suficient per tal que els centres es vagin adequant i que les places es vagin adequant..., aquelles que són les que han de ser, i les que meriten, les que permeten uns condicionaments d'estada humans, dignes, respectuosos, familiars; aquests deu o dotze nens i nenes dels que sempre parlem, no?

Hem parlat també i ens hem posat molt, molt aviat d'acord en tenir en compte que els nens i les nenes que són traslladats a un d'aquests centres d'acollida, que tinguin, en el menor espai de temps possible, aquests quinze dies que hem acordat, l'atenció escolar, i que, si no és així, puguin tenir, com cal i com s'ha de fer, el professor, el mestre d'ajut que necessitin.

Hi insisteixo, ens hem posat d'acord en quasi tot, menys en defensar un sistema públic d'atenció a la nostra infància. I és veritat que alguna de les observacions que hem rebut ha estat dir: «És que això no és possible fer-ho ara; no és possible revertir ara i no és possible ara aconseguir que les places siguin públiques.» Permeti'm dir a qui em feia aquesta observació que sort que durant molts anys moltíssima gent, entre les que em compto, per l'edat, eh?, moltíssima gent hem seguit i ens hem mantingut fermes en seguir exigint i demanant allò que en aquell moment no era possible; finalment la insistència ho ha fet possible.

Per això, malgrat que no hem rebut el suport, continuarem dient que sí que no podem esperar a que tot sigui perfecte, que sí que no podem esperar la reversió total, que sí que hem de fer petits passos, però que l'horitzó i l'objectiu continua sent que aquell que protegeix, que és la institucionalitat pública, que aquell que empara, que aquella institució que es fa càrrec d'aquesta canalla, ho faci des de la responsabilitat pública, des de l'assistència pública, des de la qualitat que hem d'exigir a l'assistència, a l'acolliment i per tant a la tutela pública, i que, per tant, els nostres nens i les nostres nenes que han de ser tutelats que ho facin sempre sota un paraigua públic...

La presidenta

Senyora Serra...

Gabriela Serra Frediani

...correcte i eficaç.

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Gabriela Serra Frediani

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Raúl Moreno, del Grup Parlamentari Socialista.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Consellera, disculpi que abans que no l'he saludat, en la intervenció inicial. Bé, realment el que ens diu la Gabriela és cert. Ha estat relativament fàcil posar-nos d'acord en el contingut d'aquesta moció, entre altres coses perquè és una moció concreta, que parla de temes que també han sortit recollits durant tots aquests mesos en aquest Parlament; parla de les condicions dels infants, dels CRAE, els centres d'acolliment, i dels CREI, i també de la voluntat d'augmentar la presència del servei com a servei públic, que en aquests moments el que tenim és gairebé privat en gairebé tota la seva totalitat. Un tant per cent molt alt de les places en aquests moments de CRAE i de CREI són externes, les gestionen empreses privades. I, per tant, tot i que és cert –i jo soc dels que es reafirma– que això no es pot fer ja perquè necessitaríem una inversió tan forta, diguem-ne, per revertir el sistema que tenim en aquests moments..., però això no vol dir que renunciem a que partir d'ara les places que es facin es facin amb prioritació pública i que fem un estudi, com planteja la mateixa moció, d'anar-ho revertint de mica en mica, i com ho podem fer per convertir que el sistema sigui cada cop més públic i menys privat.

Per altra banda, també en aquesta moció nosaltres, bé, insistim en la necessitat de que, com aquest sistema és com el que és i el tenim com el tenim muntat des de fa molts anys, li cal transparència. Ens agradaria que el Parlament hagués complert un dels punts d'una moció que vam aprovar ja l'any 2016, on els centres, de manera pública, havien de fer públic a la web de la Generalitat els seus comptes, i saber quant es cobrava, quant es gastava, i això encara no s'ha fet, i crec que és un bon exercici de transparència per saber justament on van a parar la gran quantitat de diners que invertim en aquest sistema. Es parla de situació de treball de professionals, s'introdueix també el tema de la salut mental, que és un tema molt important dins del sistema, també com es relacionen amb l'entorn, no?

Nosaltres hem presentat en aquest sentit algunes esmenes, les que no estan acceptades..., però que m'agradaria posar-les en relleu també, que el que volen és reivindicar una cosa que en aquest Parlament estem massa acostumats a que passi, i és que no es compleix allò que s'aprova. I això ens passa en mocions..., i no parlo de mocions del propi Grup Parlamentari Socialista, que també..., però d'alguns punts que són interessants des del punt de vista de la concreció de les accions, del que parlàvem abans, no?, de l'acció-reacció, de poder començar a fer coses ja, no?

El mes de juliol de l'any passat aprovàvem aquesta moció que deia, que demanava garantia en tots els casos davant una retirada de l'infant o jove del seu nucli familiar, que l'equip d'atenció a la infància i l'adolescència faciliti a la família un document intel·ligible i clarificador en què s'exposin les vies existents, tant en l'àmbit administratiu com judicial, a les quals la família pot recórrer. No ens consta ni tan sols a l'informe de compliment que això s'hagi fet. Tampoc assegurar que a les reunions entre la família i direcció de la DGAIA, doncs, es permeti l'assistència d'un advocat, a petició de la família. No ho sabem, no ho posa en l'informe de compliment, que això s'hagi produït, no?, com diu la moció.

O fins i tot establir per mitjà del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies i la direcció de la DGAIA, en el termini de tres mesos –a comptar des del mes de juliol, eh?–, un mecanisme específic per atendre la demanda d'informació, les queixes i les reclamacions de moltes famílies que un cop que se'ls ha retirat la tutela, demanen tenir informació i tenir una atenció molt més pròxima amb la DGAIA perquè consideren que no s'ha fet quelcom que és just en tot aquest procés. I aquest canal específic tampoc s'ha posat en marxa. Per tant, el que sí que demanem és que es compleixin aquestes coses que estan fetes des de la voluntat de tots i totes i que no és una qüestió de diners, és una qüestió tècnica, que segurament podríem resoldre per fer que el sistema sigui més just.

I acabo. Parlem de model, i abans els deia que hi havia algunes coses que considero que hem de començar a parlar, si parlem de model, no? Hi ha un tema fonamental que ens ha de fer reflexionar a tots: és una persona de l'Administració la que ha de dictar la retirada d'un menor o ha de ser un jutge? Aquest és un dels temes. Hi han països que tenen un model, hi han països que en tenen d'altres. Aquest és un tema important des del punt de vista de les garanties del menor i de la família.

Això no vol dir que l'Administració no hagi d'actuar de manera ràpida davant la detecció d'un cas que pugui ser objecte, doncs, d'algun tipus de maltractament o de situació en la qual s'hagi de dictar de manera ràpida el desemparament de la família, però immediatament després s'han de donar les condicions judicials que permetin la defensa de la família i la defensa del treball de la DGAIA, i considerem que una decisió tan important com és treure la tutela d'un fill ha d'estar referendada de manera directa per un jutge. Aquest és un dels temes que considerem que hauria de sortir o que hauríem de debatre en aquest nou model; n'hi han molts, però aquest és un d'aquells que es planteja i que mai..., o que fa una certa por, doncs, decidir quina és la millor manera de fer-ho.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Moreno. A continuació té la paraula la senyora Laura Vílchez, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades..., en el mes de mayo mi grupo parlamentario realizó una interpelación a la *consellera* Bassa y yo misma empezaba mi intervención diciendo: «Esta es una intervención que me gustaría no tener que hacer.» Y hoy, nueve meses después, podría empezar diciendo exactamente lo mismo. Hoy, nueve meses después, la *consellera* puede observar que ya no es solo mi grupo parlamentario el que le dice que el sistema de protección no cumple con unos mínimos aceptables de garantía y calidad, sino que, a día de hoy, es la oposición al completo quien se ha puesto a trabajar ante la inacción de su Gobierno para ejercer de manera responsable la competencia que tiene en materia de protección de la infancia y la adolescencia en Cataluña.

Por mucho que intenten negarlo, no se da respuesta clara ni concreta ni a niños, ni a familias afectadas, ni a los trabajadores que asisten y posibilitan la atención diaria, real y cotidiana. Y no solo lo digo yo sino que se lo dice la oposición, como le comento, sino que también se lo dice el *síndic* que año tras año llena páginas y páginas en monográficos sobre la situación de la infancia y la adolescencia protegida en Cataluña, abarrotadas de recomendaciones, tanto en los informes específicos de infancia como en los informes sobre la prevención de la tortura; se lo dicen también las asociaciones de familias afectadas, se lo dicen también los trabajadores sociales que sostienen el día a día del sistema de protección. Lo que sí hace estupendamente este Govern es responder a salto de mata, a salto de titulares.

Y lo que debería hacer o lo que ya debería llevar tiempo haciendo, porque tiempo han tenido, es ponerse a pensar y planificar una reestructuración seria del modelo de atención a la infancia y a la adolescencia que verdaderamente ponga el foco en el interés superior del niño; trabajar y propiciar las facilidades que hagan falta para que todo el mundo pueda llevar a cabo su labor de la mejor manera posible y para que todos los agentes implicados se sientan escuchados y sientan que están cumpliendo con su trabajo, con todas las garantías. A día de hoy, esto no se da; no se trabaja de forma enérgica ni efectiva para este objetivo.

Tampoco vemos una apuesta decidida ni mucho menos prioritaria en los presupuestos, donde la prevención, una vez más, y lamentablemente, pasa de puntillas. Por tanto, desde la oposición, vamos a tener que hacerles un croquis con los pasos a seguir para conseguir un sistema de protección digno donde verdaderamente un niño desamparado encuentre el amparo que no debería haber perdido nunca. Por todo esto queremos agradecerle a la CUP que haya presentado esta moción, que encontramos que es tan, tan acertada que parece nuestra. (*Rialles.*)

«Crear», «planificar», «abordar», «fixar» són verbs que ens agraden i compartim, i compartim els complements verbals i compartim els objectius finals. I per això, salvant les nostres diferències, avui tocava posar-nos d'acord.

I per aquest motiu hem presentat les nostres esmenes, perquè en aquest sentit la nostra intenció és sempre la de construir i la cerca de consensos. Diu el David Román, un professional, un educador, que els infants tutelats són aquells que llurs famílies no saben, no poden o no volen fer-se'n càrrec. I a nosaltres ens dona, sincerament, la sensació que a aquest Govern li passa just el mateix, perquè, si no, no s'explica. Perquè si en sabessin haurien escoltat fa molts mesos ja els que conviuen cada dia amb aquesta reali-

tat, com he fet jo. I, per tant, ja podria fer molts mesos que s'haurien pres decisions importants, sòlides i útils, perquè si poguessin, si en fossin capaços, ja estarien implantant un pla de salut mental que, tot i que encara no coneixem avui, algun punt el confiarem, esperant que abordi els temes urgents. I perquè, si volguessin, hauríem vist el reflex d'aquesta voluntat en els pressupostos, que només l'hem vist reflectit en part.

Per tant, donarem suport a la moció en la gran majoria de punts, tot esperant que no caigui en el mateix calaix on el departament té totes les mocions sobre infància i la protecció a la infància que han precedit aquesta.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vilchez. A continuació té la paraula el senyor Fernando Sánchez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. Consellera, bé, avui s'han invertit una mica els papers, perquè Catalunya Sí que es Pot ha fet el discurs de la impugnació, canviar el sistema, mentre que la CUP ha fet el discurs de la reforma: reformar-lo, acceptar que és bo en el seu conjunt, però que s'ha d'evolucionar per anar-lo millorant.

I la diputada de la CUP, a la qual agraïm, la Gabriela Serra, el seu esforç, com han fet els altres grups, el treball fet, i també la voluntat d'arribar, doncs, a acords amb els altres grups, ens planteja aquesta reforma tant en les dinàmiques de la DGAIA com en un augment pressupostari; un augment pressupostari que em fa pensar a mi una cosa que deia ahir un company meu, i és: escolti'm, si nosaltres arribem a signar aquests pressupostos que vostès votaran aquí, ens haurien dit «austericides», ens haurien dit «neoliberals salvatges». De fet, votaran uns pressupostos que en partides socials tenen menys despesa que les de l'any 2012, quan vostès ens estaven, a la porta, impeding l'entrada, perquè eren uns pressupostos «austericides». Doncs, els votaran aquest any. És la vida i és «la domesticació de les institucions», que deia la diputada de Podemos.

Però... Un altre cop ha funcionat el xantatge nacional. Aquí, en aquest escó on està el senyor Carrizosa –i no el comparo, eh?–, el senyor Artur Mas va dir: «Vostès han enviat aquesta legislatura a fer punyetes. Retiri el que ha dit.» I van passar per l'«aro». Aquest any han dit: «Si no passen per aquí, el procés se'n va a fer punyetes.» I també han passat per l'«aro».

En qualsevol cas –tanquem aquest parèntesi–, celebrem un altre cop, ho repeteixo, el contingut de la moció. (Veus de fons.) Sí, però és que hi ha llibertat d'expressió, de parlar del que un..., sap? (Veus de fons.) Efectivament. I nosaltres estem a favor dels punts reformistes d'aquesta moció, ben pensats... Estem en contra d'aquells apriorismes una mica gastats, no?, que ens deia la diputada ara, que és aquest punt on no hi ha pogut haver encontre i acord sobre la gestió única i exclouent pública. Nosaltres pensem que això no respon a la realitat catalana, i de fet no respon a les seves esmenes als pressupostos de la Generalitat, perquè vostès ens demanen un únic sistema públic i després ens presenten esmenes als pressupostos de la Generalitat que diuen que s'ajudi el tercer sector per als seus concerts i per tirar endavant..., fan l'ullet, piquen l'ullet al tercer sector. Per tant, nosaltres creiem més en això, en aquest sistema mixt: concertat-públic, concertat i privat.

En qualsevol cas, vostès ens proposen passos importants, com nous centres terapèutics; com personal de suport psicològic; com una dimensió més familiar dels centres, que té tot el sentit; com programes de lluita contra el fracàs escolar; com atenció a la plantilla, que està realment, com dèiem abans, en situacions molt complicades.

Hi ha un punt interessant, sobre simbologia religiosa, que vostès demanen retirar, perquè diuen que atempta contra la llibertat de consciència qualsevol símbol religiós, per exemple, que porti un orde concertat, un orde religiós, que atengui nens amb dificultats, no? Jo penso que la presència d'un signe no és un atemptat contra la llibertat religiosa, sempre que a aquella persona i a aquell infant se'ls permeti desenvolupar les seves creences i se'ls acompanyi i se'ls deixi lliures per viure i practicar la seva fe, no? De fet, hi ha un article d'Unamuno molt interessant, que no era precisament representant clerical, sobre què passa quan es treuen aquests símbols i quins són els que posen al contrari.

Dues reflexions finals, que crec que compartim. On està millor un infant, consellera?; això ens ho hem de plantejar potser. És a dir, on està millor un infant: en una família que té molts problemes, desestructurada, amb una situació molt dolenta, o en un centre d'acollida, encara que aquest centre d'acollida sigui bo? On està millor? Potser en la família, encara que tingui una situació molt delicada. No sempre, eh? –no sempre–, hi ha casos en què s'ha d'intervenir, però... Però els resultats del model institucional ens porten a fer-nos aquesta pregunta i crec que val la pena que la fem entre tots, perquè jo, sincerament, no tinc la resposta. I, per altra banda, quant ens costa un infant institucionalitzat? Costa molts diners, a l'erari públic. I si dediquem aquests diners a la família, al nucli familiar amb problemes? –potser que té problemes econòmics, potser necessita un tractament psicològic algun dels seus membres. Potser és millor per a l'infant i, fins i tot, és més racional des d'un punt de vista també pressupostari. Doncs, estudiem-ho.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Sánchez. A continuació té la paraula la senyora Anna Caula, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, presidenta. Bona tarda, consellera; bona tarda a tothom. Des del nostre grup volem agrair, i ens sumem al que han dit altres grups, a la diputada Gabriela o Maria Serra, aquesta tarda, per haver pogut arribar a bons acords i, sobretot, realistes i possibles, per tal d'anar avançant en una temàtica que ens amoïna a tots, i amb la voluntat de construir i fer del nostre sistema de protecció a la infància una eina potent i que cobreixi totes les necessitats de les poblacions més sensibles: els infants i els adolescents. Felicitar-la, també, perquè ningú no pot dir que no ha estat una moció treballada i afina-da, en el millor sentit de la paraula.

Des del nostre grup, la nostra voluntat és d'intentar solucionar els problemes i millorar. Mentalitat de: detectem un problema, busquem les solucions; detectem què podem millorar, fem-ho. I amb aquesta visió ho encarem. Ja sabem que aquest és un camí de no acabar mai, perquè el nostre objectiu seria el d'apropar-nos a l'excel·lència; però l'acceptem. Sigui com sigui, els nostres fonaments són l'anàlisi, la reflexió i l'avaluació, com a eines de treball per poder avançar.

Pel que fa a la moció en concret, agrai'm primer de tot la confiança dels diferents grups pel que fa als punts 3 i 5.a, sobre el Pla integral d'atenció a les persones amb trastorns mentals i addicions, una de les línies estratègiques a potenciar i una necessitat de país. Aquest pla, que es presentarà en les properes setmanes, s'ha treballat i consensuat amb tots els agents i entitats del sector. Per això defensem i trobàvem escaients les nostres esmenes presentades, perquè creïem que aquest pla ens dotarà de les eines i solucions necessàries per avançar en els punts plantejats a la moció.

Una altra de les qüestions dels punts de la moció que volem remarcar és la de posar en valor el treball per seguir desenvolupant l'avaluació psicosocial de tots els centres i, un cop identificades les necessitats i mancances, posar tot el pes en la implementació de les mesures correctores per fer front a aquests riscos.

Voldríem també fer esment de la nostra posició contrària sobre el punt 5.a. Estem d'acord que totes les places han de ser amb finançament públic, però també cal fer pa-lès que el sistema necessita la convivència dels diferents models: el públic i el concertat. Això sí, amb un control públic, eficient, rigorós i real. Perquè ho comentàvem l'altre dia i ho compartíem: hi ha centres públics exemplars i centres concertats exemplars i, alhora, centres públics millorables i centres concertats també millorables.

Per tant, entenem que el que cal és una legislació curosa en el procés de licitació, l'adjudicació posterior i, sobretot, en el seguiment, avaluació i supervisió del projecte desenvolupat. Entenem que són dos models que han de conviure i amb un objectiu ro-tund i comú: han d'assegurar les mateixes oportunitats i garanties per als infants i ado-lescents tutelats, independentment de a quin centre estiguin assignats.

I per què necessitem els dos models? Perquè el model concertat ens permet rapidesa per fer front a les emergències socials –l'any passat arriben set-cents infants, durant el 2016–, rapidesa que en el sistema públic a vegades queda limitada. Aquest doble model també ens permet oferir respostes immediates al territori, visió de territorialitat i expertesa.

I no voldria acabar la intervenció sense fer especial èmfasi en el treball de prevenció, i no només en la protecció, que per nosaltres també es prioritària. Ens podem esforçar a trobar solucions a la punta de la piràmide, i caldran també aquestes. Però potser les millors solucions comencen una mica abans, amb la detecció precoç i la intervenció quan neix el problema, no quan està arrelat. Podem seguir posant galledes allà on es filtren les goteres, o pujar al teulat, detectar on hi ha el forat i tapar-lo.

Una companya em comentava l'altre dia com o si havíem d'intervenir a actuar davant del cas d'una menor de catorze anys que vivia ja el segon embaràs. Tot i que hi podem incidir i cal protegir aquesta menor, la meua pregunta era què no havíem o no hem fet bé i com podem millorar per no haver d'intervenir als catorze anys quan les problemàtiques ja són importants. Perquè al nostre entendre cal que apostem per la prevenció i la intervenció precoç, on realment podem modificar qualitativament el futur dels nostres infants i adolescents.

Finalment, agraïm també l'addició del punt 7, que justament reforça el que abans esmentàvem. Ens deia la diputada Serra que el millor lloc on pot estar un infant és a casa seva, que el millor lloc on es pot desenvolupar és a l'entorn familiar. Nosaltres hi afegiríem que també ha de tenir el suport comunitari necessari per a un correcte desenvolupament.

Per això seguim apostant: primer, la família; després, família extensa; després, acolliment i protecció en centres el màxim de dignes possible, on volem garantir una atenció individualitzada, estable i segura, i que es desenvolupi un vincle sa, apostant per símilis d'unitats familiars petites. És així com volem anar avançant. La nostra és una aposta clara per l'acolliment, una aposta clara per reforçar i donar eines comunitàries. I està clar que millorarem, perquè volem millorar.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Caula. A continuació té la paraula la senyora Gemma Lienas.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellera, Catalunya Sí que es Pot s'alegra de constatar que les CUP s'han sumat al que ha estat una preocupació del nostre grup des de pràcticament l'inici de la legislatura. I ens alegra perquè aquest és un tema delicat, que aixeca polseguera i al qual costa mirar cara a cara. Per tant, és obvi que com més grups polítics hi treballem més fàcil serà canviar la situació. I ens alegra també perquè la diputada Serra va plantejar exactament, punt per punt, les mateixes qüestions que va plantejar el nostre grup, la qual cosa no deu fer més que ratificar que hi ha problemes. La interpellació de la diputada Serra va ser clara i contundent, tot i que no va merèixer l'adjectiu d'«apocalíptica».

Quan dic que el model no funciona, no parlo de la Llei de desemparament i protecció..., és a dir, parlo –perdó– del model de desemparament i protecció, no pas de la Llei dels drets i oportunitats en la infància i l'adolescència, aquest instrument molt bo per preservar els drets d'infants i joves. Però sí que hi ha dues pegues, i grosses, amb relació a la llei: la primera és que no s'ha acabat de desplegar i, per tant, ens calen encara reglaments i precisions, i la segona és que l'aplicació de la llei no sempre és com hauria de ser. I no ho és perquè, malgrat que l'objectiu és l'interès superior de l'infant, no sempre aquest objectiu s'assoleix, perquè desemparem quan podríem no fer-ho si poséssim més mitjans humans i econòmics per ajudar les famílies.

Vull recordar-los que l'informe d'Amnistia Internacional sobre menors en risc i desemparament, que citava la diputada Serra quan va fer la interpellació, diu: «Los menores que son puestos bajo el sistema de protección proceden casi invariablemente de sectores sociales desfavorecidos, entornos de exclusión social y marginación. Esta situación contribuye a menudo a reforzar aquellos mecanismos que alejan a los menores del disfrute de su derecho a la educación y del acceso a la salud, entre otros, reforzando las causas que motivan la violencia, las enfermedades psicosociales y los trastornos de conducta.»

O sigui, dues conclusions. És difícil que desemparin una criatura si pertanyen a una família amb recursos econòmics, i és fàcil que la tutela no faci més que agreujar els

problemes d'aquest infant o jove. Si desparem, el primer recurs hauria de ser la família extensa o acollidora; en definitiva, un nucli familiar. Si no ho fem, no estem atenent l'interès superior de l'infant. I si desparem, l'últim recurs haurien de ser els centres, però centres en millors condicions, tant per a infants i joves com per a treballadors i treballadores, amb més control públic i amb més transparència.

En definitiva, i usant una frase d'en Jaume Funes, expert en infància: «En els últims anys, el desbordament permanent del sistema...» –afegeixo jo: retallades, manca de recursos, prioritats polítiques, etcètera, i continuo, el que diu ell–, «sembla haver creat una mena de consens col·lectiu en el qual sembla que tot val, mentre s'aculli una criatura que sempre estaria», entre cometes, «“sempre estaria pitjor a casa seva”». O sigui, en primer lloc, funciona sovint el prejudici; i, en segon lloc, un cop hem tret l'infant de casa ja ens donem per satisfets i satisfetes, sense tenir gaire en compte què passa després.

Per totes aquestes raons, ens sembla pertinent la moció presentada per les CUP. Una moció que no pretén el mateix que pretenia la nostra, com ha dit el diputat Fernández. És una moció que no pretén un canvi de model sinó que pretén millorar aspectes concrets. Nosaltres no hi hem fet esmenes, la votarem favorablement. Ens satisfà poder dir que hem fet allò que ahir ens demanava un treballador d'un centre. Ens deia: «Si us plau –si us plau–, tingueu generositat, poseu-vos d'acord.» Això és el que hem fet. Celebrem que es tracti a fons, per exemple, en aquesta moció, el tema dels drets laborals dels treballadors i treballadores, un tema que nosaltres també considerem crucial i que hem posat en la nostra moció.

També ens sembla molt oportú, per posar un altre exemple, apostar per la millora de les condicions de vida dels menors com la creació d'òrgans de participació en els centres, un aspecte que nosaltres ja hem recollit en alguna proposta de resolució anterior. I, per últim, la creació d'equips de supervisió de les condicions de vida als centres considerem que serà una eina especialment interessant per a la vida dels nois i noies que estan tutelats.

I un aspecte que no hem abordat en aquesta moció ni en la que hem presentat el nostre grup és el dels menors no acompanyats. Aquest és un problema seriós i creixent que ens caldrà afrontar en un futur immediat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Lienas. A continuació, té la paraula la senyora Serra, per a pronunciar-se sobre les esmenes.

Gabriela Serra Frediani

Gràcies, presidenta. Tinc molt poc temps i, de les esmenes, he comentat..., però, com que... En voldria remarcar dues, que la Gemma... –no les has dites i jo pensava que les diries i m'estalviaves dir-ho a mi, eh?

Penso que també hem guanyat molt amb aquest ambient de fer uns nius on els nanos i les nenes estiguin a gust i estiguin acollits i se sentin el menys desamparats possible, millorant el menjar, portant una persona que cuini, que vegin que cuinen com a casa cuinaven, que vegin que fan com a casa feien, no? I també que hàgim incorporat la necessitat d'aquestes partides econòmiques per a les activitats extraescolars, per a les activitats d'oci, perquè és un dret, l'oci, no?

Senyor Fernando: clar que sí, clar que cal reformar quan el que es pretén és garantir l'exercici de drets. El que no es pot fer mai és el que fan molts –i vostès també, a vegades–, que és reformar per mantenir servituds i per mantenir esclavituds; aleshores sí que no val la pena reformar, perquè això és tapar el que hi ha. Però quan reformes perquè l'exercici de drets es faci, es fa.

Jo li puc dir on estan millor els nens i les nenes. Els nens i les nenes estan millor en una casa; en una llar; en una tribu, sí; en una comunitat; en una comuna, sí. Els nens i nenes estan bé quan tenen uns pares, unes mares que estan bé. Els nens i les nenes estan bé quan tenen uns barris saludables, una salut eficient, una educació de qualitat, una «vivenda» digna, tenen dignitat, tenen dret a fer oci. Els nens i les nenes estan bé quan les seves famílies no estan explotades per un sistema econòmic neoliberal que no els permet desenvolupar-se com a éssers humans. Els nens i les nenes no cal destutelar-los quan hem fet de la felicitat un dret i no un requisit només per a uns quants. Els nens i

nenes estan supercontents quan poden estar en uns indrets acompanyats i familiaritzats on el racisme, el patriarcat i tot això ha deixat d'existir o no existeix.

Amb això és la CUP - Crida Constituent rupturista. Jo soc rupturista amb això; fa molt de temps que vull trencar amb tot això. I per això dic aquí: potser aquestes reformes d'avui ens permetran que demà, quan arribem a aquesta ruptura, puguem estar acompanyats per molts d'aquests nens i d'aquestes nenes que han sobreviscut gràcies, entre altres coses, a un equip de professionals que són els que fan que aquests nens puguin –i aquestes nenes– ser el poc o el molt que són de feliços en l'indret que ara els ha tocat viure, això segur. Els tindrem quan arribem al moment de la ruptura.

Per això ara no poden esperar, i ara necessiten aquesta reforma...

La presidenta

Senyora Serra, ha exhaurit el temps.

Gabriela Serra Frediani

...per a l'exercici del seu dret.

Ja estic!

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Senyora Caula, per què em demana la paraula?

Anna Caula i Paretas

Per demanar votació separada del punt 5.a.

La president

D'acord, gràcies. Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Per demanar votació separada del punt 5.a. *(Veus de fons.)* És el mateix? Ah *(l'orador riu)*, perdó.

La presidenta

Senyor Rodríguez, per què em demana la paraula?

Santi Rodríguez i Serra

Per demanar votacions separades dels punts 1 i 5.c per un costat i de l'enunciat del punt 5, apartats 5.a i 6.d per un altre.

La presidenta

A veure, s'han demanat votacions separades dels punts 1, 5.c, que suposo que es poden votar junts. *(Pausa.)* Després s'ha demanat del 5.a i del 6.d. Correcte? *(Veus de fons.)* Anunciat del 5, 5.a i 6.d. *(Pausa.)* D'acord, doncs.

Començarem votant conjuntament els punts número 1, 5.c, d'acord? Votarem conjuntament 1, 5.c, que han dit que es podien votar conjuntament.

Comença la votació.

Els punts 1, 5.c han estat aprovats per 122 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions. A continuació votarem l'enunciat del punt número 5.

Comença la votació.

L'enunciat del número 5 ha estat aprovat per 122 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 5.a.

Comença la votació.

El punt 5.a ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 70 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem el punt 6.d.

Comença la votació.

El punt 6.d ha estat aprovat per 122 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre la dignificació de l'atenció a la infància ha quedat aprovada per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la revisió del model de finançament autonòmic

302-00108/11

El vintè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la revisió del model de finançament autonòmic, presentada Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Andrea Levy.

Andrea Levy Soler

Sí, sí, sí... Muchas gracias, presidenta.
(*Remor de veus.*)

La presidenta

Si us plau, surtin de pressa i en silenci perquè la diputada pugui continuar.

Andrea Levy Soler

Muchas gracias, presidenta. Y en primer lugar dar las gracias a todos los grupos que han contribuido –Partido de Ciudadanos, Partido Socialista, y Catalunya Sí que es Pot– a la mejora, al enriquecimiento de esta moción que se presenta yo diría que con una cierta responsabilidad. Una cierta responsabilidad porque por parte del Gobierno ya sabemos lo que hay: hay plan «indepe». Están todas las cartas en el mismo cesto. Pero digo yo que habrá que tener un plan alternativo, porque si tanto se creen eso del derecho a decidir, hombre, para el mientras tanto o por si les sale mal, digo yo que deberían intentar otras opciones, ¿no?, porque si la independencia les sale mal, se habrán perdido la oportunidad de estar gestionando, de estar en este momento decidiendo allí donde se están decidiendo cosas que afectarían a la comunidad que ustedes gobiernan, a Cataluña.

Entonces, ustedes dicen: «Nosotros aprobamos los presupuestos con la CUP.» Y ya nos quejamos, porque no tenemos «porque nos roban», porque no tenemos..., en fin, todas estas cosas a las que ustedes están abonados, todas estas cosas de que siempre se quejan del Gobierno de España. Pero, hombre, ¿por qué no lo hacen al revés? ¿Por qué no van con los deberes hechos? ¿Por qué no van donde se está decidiendo el sistema de financiación, debaten un buen modelo de financiación y entonces ya se quejan ustedes? Y ya dicen que no pueden aprobar los presupuestos porque no han conseguido ese modelo de financiación adecuado para Cataluña. Que, por cierto, nosotros defendemos que el sistema actual no es un buen sistema y que se tiene que revisar, evidentemente, porque la LOFCA prevé justamente que haya esa revisión del modelo de financiación, y ahora que se puede, ahora que es el momento, esa es la oportunidad en la que debería hacerse.

Yo lamento que los grupos del Gobierno no tengan este plan alternativo, que hayan fiado todas sus opciones a una cosa. Y si les sale mal, ¿qué? ¿Quién padecerá que les salga mal todo eso? Todos los catalanes a los que ustedes no van a atender porque se niegan, porque hacen dejación de funciones a la hora de no asistir a todas esas negociaciones en el consejo..., en fin, que tienen que ir, a la comisión de expertos que se ha nombrado y que, por cierto, espero y deseo..., mire, ya les quedan doce horas, pero nombren al experto para que vaya a esa comisión de expertos que se decidió en la conferencia de presidentes autonómicos el pasado 17 de enero para que se pueda formular ese nuevo modelo de financiación autonómica.

Yo agradezco..., y yo creo que hemos hecho un buen trabajo. Mientras el Gobierno hace dejación de funciones, el resto de esta cámara y el resto de este grupo han hecho su trabajo, y les dicen: «Oiga, ¿por qué no vamos a poder discutir un modelo de financiación? ¿Por qué no vamos a poder estar representados todos los catalanes en esas reuniones, en esas conferencias en las que se debaten cosas» –que yo creo que, hombre, a todos les debería interesar– «sobre educación, sobre pobreza energética, sobre dependencia, sobre servicios sociales, sobre nuestro sistema de pensiones?» A todo eso ustedes hacen dejación de funciones, porque están con su plan, el plan independencia.

Pero yo insisto: si les sale mal, ¿qué? Habrán perdido la oportunidad de que se debatan todas esas cuestiones. Por eso doy las gracias a los grupos enmendantes, yo creo que hemos conseguido, finalmente, un texto que recoge esa necesidad y esa predisposición a que discutamos aquello que yo creo que interesa a todos los catalanes y que es la realidad, que no es su épica, que no es su relato, que son las cuentas y no los cuentos.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Levy. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Joan Coscubiela, del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Crec que compartiran amb mi que aquest és un debat certament kafkià. Mirin, vostès, el Grup del Partit Popular, que ha governat i governa Espanya i que ha bloquejat la renovació del sistema de finançament autonòmic que hauria d'estar vigent, que hauria d'haver canviat des de l'1 de gener del 2014, ens ve aquí amb una actitud responsable; i el Grup de Junts pel Sí, que governa el Govern de la Generalitat, que hauria de ser el més interessat en millorar els ingressos fiscals d'aquest país, resulta que adopta una posició de *voyeur*, s'ho mira tot des d'un foradet, com si no anés amb ells. Sincerament, kafkià.

El nostre grup podria haver adoptat una posició molt clara: ho planteja el Grup Popular –que té molt poca autoritat, sincerament, per plantejar el que ha plantejat–, ens abstenim d'aquesta qüestió, hi votem en contra i ja està. Però no, creiem que la nostra responsabilitat ha estat intervenir en aquest debat i intentar centrar el que crec que al final acabarà passant. I és millor que passi de manera transparent que no que passi a través d'aquesta via que el senyor Junqueras ha posat en marxa i ha posat de moda, que consisteix a parlar en castellà en la intimitat perfectament amb aquesta doble vida que té política, que fa que els matins plantegi una actitud molt de contundència; però, en canvi, després, quan ha de parlar amb el senyor Montoro, per exemple, com es renova el sostre de dèficit al voltant del 2016 –i que ho explica: «és que hem de pagar els proveïdors»–, té una actitud absolutament responsable.

Doncs, bé, nosaltres ens hem apuntat a la segona via, a la segona vida del senyor Junqueras, a la de la responsabilitat del Govern polític, i per això hem presentat aquestes esmenes.

Aquestes esmenes tenen un sentit molt clar. Tots els que estem aquí sabem que per fer les polítiques socials que necessitem calen més recursos. I per això només hi han dues vies: o fer una reforma fiscal, que vostès no són capaços de tirar endavant, o bé abordar un model de finançament autonòmic alternatiu. És veritat que hi ha la via de la independència que vostès plantegen, però acceptin que, almenys, per al 2017 i el 2018, almenys en aquest escenari, això no serà així. I, per tant, hauríem d'intentar, tots, trobar recursos suficients com per tirar-ho endavant.

I aquest és el plantejament que nosaltres hem fet i ho hem fet intentant recollir les millors experiències. Perquè si algú ha modelat l'actual model de finançament autonòmic, vostès saben que han estat els diferents governs de la Generalitat. Sense aquest Govern no hauria estat possible, amb una situació certament perversa, que quan nosaltres hem plantejat una cosa tothom ho ha criticat i quan s'ha aconseguit tothom s'ha apuntat en el tema de comparar, el greuge comparatiu.

Per això nosaltres hem intentat centrar. El primer que hem fet és demanar-li, amb una esmena al Partit Popular, que tragués l'element oportunista de citar aquí la conferència de presidents, perquè creiem que és una cosa diferent. Nosaltres tampoc creiem molt en la conferència de presidents, creiem que el president hi havia d'haver anat. Soc sindicalista i crec que s'ha d'estar a totes les taules fins a l'últim minut, però això són coses meves. No hi va anar, però la veritat, sincerament, tal com estan les conferències de presidents en aquest país, són instruments que utilitza el Govern de torn, tots, quan els interessa, i, per tant, des d'aquest punt de vista, per això l'hi hem demanat.

Però, en canvi, hem plantejat alternatives que crec que són les que poden situar. Primer, hem de ser-hi, al Consell de Política Fiscal i Financera. I, per cert, el Govern no pot utilitzar aquest tema des d'un punt de vista partidista, representa el conjunt de la ciutadania de Catalunya, representa aquesta cambra; creiem que ha de ser-hi per defensar els interessos dels ciutadans de Catalunya, almenys amb relació al finançament autonòmic dels propers anys. Si després s'aconsegueix la independència o l'estat federal, ja està; però, de moment, hem de fer-ho, això, hem de fer-ho en aquest àmbit.

Hem d'exigir un tracte bilateral, i ho hem plantejat com una esmena. I vostès, el Grup de Junts pel Sí, hauria d'estar aplaudint amb les orelles, perquè que el Partit Popular estigui votant a favor i accepti que es plantegi al Govern espanyol l'establiment d'es-

país de negociació *bilateral* entre Govern de l'Estat i Govern de la Generalitat és el que vostès estan demanant. Ho aconseguim nosaltres i a vostès no els agrada.

És això, perquè, a més, aquest és el tema que ha funcionat sempre, perquè tothom sap que els consells..., que els acords de finançament autonòmic s'han aconseguit per dues vies: a l'espai multilateral del Consell de Política Fiscal i Financera; però, abans i després, són espais de bilateralitat, i per això els hi plantejem.

I, per últim, el tema dels experts. Miri, aquí és on jo, senyor Junqueras, crec sincerament que vostè, amb la seva habilitat que el caracteritza, s'equivoca. No pot ser. Nosaltres no podem ser l'única comunitat autònoma que no només no hi va políticament, sinó que no accepta que hi hagi un expert, que moltes comunitats autònomes han nomenat a través del seu Parlament. Vostè podria dir que no el nomeni el Govern però que el nomeni el Parlament i ens posem d'acord i el trobem en aquest àmbit. Sobretot, quan els grans experts en model de finançament autonòmic són tots catalans. És tot el grup del company Antoni Castells, de la Maite Vilalta, de la Montse Bassols, de la Núria Bosch..., tenim la millor gent per fer aquestes coses, i, en canvi, renunciem a fer-ho. I, sincerament, el truc que vostè ens ha fet d'utilitzar l'amic Guillem López Casanovas, que és l'expert de Balears, per, a través d'aquí, negociar amb l'ombra i de manera poc transparent aquest tema, no.

I, per últim, volem ser-hi. Miri, si vostè no vol ser-hi, no hi sigui, però almenys accepti que el Parlament nomeni un expert, i almenys accepti claríssimament que el Parlament pugui jugar un paper important. No ens estem jugant només el pressupost del Govern català, ens estem jugant les faves dels catalans dels propers anys. Aquest és el tema. I potser algú em pugui considerar ingenu, jo sé que a partir d'ara puc tenir 200.000 tuits dient que he votat amb el PP no sé què, però, jo, per davant de tot... (*veus de fons*) –sí, senyor Junqueras, per davant de tot–, per davant de tot, no li diré a vostè que la reforma fiscal no la fa amb els vots del PP i Ciutadans; per davant de tot, els interessos dels ciutadans de Catalunya.

Hem intentat ser responsables., Creiem que la moció que s'ha aconseguit es pot votar, l'haurien de votar vostès, i, si no, arbitri algun mecanisme perquè el Parlament de Catalunya intervingui en el tema del model de finançament autonòmic, perquè això és una cosa de la que vostè no pot disposar com si fos un bé privatiu, és un bé comú de tots els ciutadans de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Coscubiela. A continuació, té la paraula la senyora Alícia Romero, del Grup Parlamentari Socialista.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Doncs bé, com deia la diputada Levy, hem presentat, també nosaltres, algunes esmenes per intentar, doncs, aportar alguns elements més en aquesta moció. I haig de dir que ens ha sorprès també, no?, l'actitud del Partit Popular, que ha volgut entrar, d'alguna manera, a... (*veus de fons*), sí, a que el diàleg, no?, aparegui en aquesta moció i a que el treball conjunt entre dues institucions que sovint o, a vegades, doncs, sembla que no es parlin massa, com a mínim amb aquest tema sí que puguem posar-nos en una taula o, com a mínim, assure'ns a veure si som capaços de millorar les coses.

Les nostres esmenes han anat en la línia, primer, de constatar que *hauríem* d'haver tingut l'any 2014 un nou sistema de finançament. Des del 2014; és a dir, senyor Junqueras, que hem perdut l'oportunitat de tenir més ingressos per dedicar no només a inversió social, sinó també a reactivació econòmica, per exemple. Si haguéssim sigut capaços, entre tots, de negociar un nou sistema de finançament –que està pendent des del 2014, doncs–, probablement, tindríem més recursos que ens haurien permès dedicar a polítiques socials o a polítiques econòmiques aquests recursos. Però el cert és que des del 2014..., ja fa tres anys que estem pendents d'això. Per tant, aquesta és una constatació que val la pena fer, perquè em sembla que és d'una certa irresponsabilitat per part del Govern.

I parlo del Govern de Catalunya perquè estic al Parlament i a qui li demanem explicacions és al Govern de Catalunya. Els diputats estem a l'oposició, la nostra feina és el control al Govern i la proposta al Govern. Per tant, no l'hi puc dir... –o ja l'hi diré on toqui–, al senyor Rajoy; però, en tot cas, avui toca que l'hi diguem, evidentment, al Go-

vern de Catalunya. O sigui, vostès no han volgut negociar des del 2014 –no han volgut negociar. I, per tant, ens trobem amb un model de finançament –ens trobem amb un model de finançament– que ha caducat i que ningú ha sigut capaç de renovar.

Què demanem nosaltres a les nostres esmenes, que s'han aprovat i que, per tant, n'estem satisfets? Doncs, que el Govern..., que ha encetat un nou paradigma, aquest Govern ha encetat un nou paradigma, que és que només representa i que només defensa i que només parla per a uns quants catalans: per a setanta-dos diputats –que és sempre el que diu, representa setanta-dos diputats– bé, no ho són tots, els catalans, i després, alguns catalans. Quan el president de la Generalitat i aquest Govern és el de *tots* els catalans, però hem canviat de paradigma. En aquesta legislatura, s'ha canviat de paradigma, i el Govern no defensa a tots els catalans sinó que defensa els seus, els que els han votat. Aquest és un nou paradigma molt poc democràtic, per altra banda.

Espero que en aquest..., o no, no ho espero. Si algun dia vostès fan aquest nou país, espero que això ho canviïn una mica, perquè un president de la Generalitat és de *tots* els catalans. I vostè, que és vicepresident, i vostè, senyor Romeva, que és conseller, ho és de tots els catalans. I vostès utilitzen partidistament... (*veus de fons*) –sí, i tant, i tant...–, el tema del finançament autonòmic en benefici propi. Vostès el que haurien de fer, com a responsables que són d'aquest país, és assegurar-se en el Consell de Política Fiscal i Financera i treballar per un nou sistema de finançament que haurà de millorar sí o sí els ingressos de Catalunya.

Perquè, escolti'm, ja apareixerà en aquesta moció: cal revisar el sistema, cal veure en què s'ha de millorar. És veritat, Catalunya fa més esforços que altres comunitats autònomes i rep menys del que dona... Sí, podem estar d'acord en moltes coses, i cal canviar aquest sistema de finançament, però és que vostès no fan cap gest, és que vostès no volen canviar-lo, perquè estan en un altre escenari.

Però avui estem aquí, avui Catalunya està en la situació que està. I el que sí que segur que podem canviar és el sistema de finançament, i, per tant, el que toca és treballar en aquest sentit. I si després vostès, paralelment, volen treballar amb altres escenaris, facin-ho. Però, escoltin, avui podem aconseguir ingressos per la reforma fiscal, que no volen, ja ho hem vist amb els pressupostos, però, entre altres coses, canviant el sistema de finançament.

Per tant, escolti'm, nosaltres el que els demanem és que participin en aquests espais multilaterals, en aquests consells de política fiscal i financera, i també, per què no?, enviant experts a aquesta comissió que ha de treballar en aquesta línia.

Com bé deia el senyor Coscubiela, tenim grans experts que ens han ajudat sempre a millorar el sistema de finançament, i no sé per què vostès fan braços caiguts en aquest sentit.

I després un altre element important que nosaltres també plantejàvem i que s'incorpora a la moció, que és que s'ha de treballar també la bilateralitat entre el Govern de la Generalitat i el Govern d'Espanya. I creiem absolutament en aquest sentit. I, per tant..., i per això vull agrair a la diputada Levy la cintura que ha tingut, perquè s'incorpora aquest element de bilateralitat. Per tant, deu haver-hi en el Partit Popular una voluntat d'això, perquè, si no, entenc que no s'haurien aprovat aquestes esmenes que hem presentat Catalunya Sí que es Pot i el Partit Socialista. I per què no ho aprofitem –per què no ho aprofitem– i mirem d'avançar una mica?

I hi ha un altre element que apareixerà en aquesta moció, si s'aprova, i tant de bo fos així, que és un seguiment que hauria de fer aquest Parlament de la tasca que fa el Govern. Perquè la tasca de l'oposició és fer control al Govern. I, per tant, una de les tasques és que vostès millorin els ingressos, els recursos, a través, entre altres coses, del sistema de finançament; doncs, que nosaltres puguem fer seguiment seria el raonable.

Per tant, escolti'm, aquesta moció parla de més recursos, d'obtenir més recursos, i parla de treballar des del diàleg i des de la lleialtat entre dues institucions que el que han de fer és millorar la realitat dels ciutadans del seu país. I, en el seu cas, dels catalans i les catalanes. I no fer-ho és faltar-los el respecte als catalans, i no fer el que els toca. I els hi dic: aquest nou paradigma que vostès han creat és molt poc democràtic. Mirin d'arreglar aquest error perquè no –no– és en benefici del país ni dels catalans ni les catalanes.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Romero. A continuació, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Junqueras, señora presidenta, señores diputados... Vicepresidente, señor Junqueras, se han convertido ustedes en un estorbo, en una molestia para todos los catalanes. Cuando hay la mitad del hemicycle que lo que quiere es hablar de financiación, ustedes son el tapón. Ustedes ahora, el Gobierno de la Generalitat de Catalunya, son quienes están evitando, con su actitud inmovilista, obstativa, están evitando que en Cataluña tengamos un sistema de financiación mejor, más justo, o, por lo menos, que lo hablemos.

Porque ustedes solo quieren hablar de lo que les ocupa de la independencia, y ya está. Y es su libro y es su hoja de ruta, y, entretanto, si no tenemos medios suficientes para financiar los servicios sociales, la educación, la sanidad, se quejan, la culpa es de España, pero nosotros nos vamos. Y ustedes están evitando –evitando– que consigamos una mejor financiación. Entretanto, ustedes van jugando a la independencia.

Y, oiga, yo creo que habría que aprovechar un poco ahora que el Partido Popular se mueve, después de tantos años inmóvil con su mayoría absoluta. No es por decirlo..., nos sentimos un poco..., bueno, nos vamos a echar un poco el mérito de esto también... (*remor de veus*), que en los acuerdos de investidura les dijimos a ustedes: «Muévanse, negocien, abran el melón de la financiación autonómica, no sean rehenes de sus baronías territoriales», y celebro que lo hayan hecho –celebro que lo hayan hecho. Lástima que cuando se han decidido tengamos aquí el tapón del Gobierno de la Generalitat, que no quiere, simplemente no quiere negociar.

No quiere negociar, no asisten a la conferencia de presidentes, de allí se deriva un nombramiento de unos expertos y ustedes no nombran a ningún experto por parte de Cataluña para que pueda decir qué es lo que funciona bien y mal de este sistema de financiación para Cataluña. Ustedes no nombran a nadie, no quieren ir allí, no quieren ir a discutir, no quieren explicar las cosas de verdad; solo se conforman con hacer mantras y demagogia a los catalanes. Una pena.

El hecho es que en esos foros a los que ustedes no quieren ir no solamente se habla de financiación, se habla de muchas más cosas también, de las que también... Se habla de empleo y se habla de muchas más cosas en las que Catalunya también está ausente. Y eso es, permítame, una forma de pasar de lo global, de lo grande, de lo complejo, para encerrarse en lo local, en lo pequeño y en lo simple. Las cosas que van mejor..., la humanidad ha prosperado a base de sociedades complejas que se organizan. Si nos encerramos en nosotros mismos, si no somos capaces de hablar con el resto de nuestros conciudadanos, si no somos capaces de hablar, seremos incapaces de avanzar –seremos incapaces de avanzar.

Y ustedes no quieren hablar, y ustedes prefieren la separación y la resta, a la unión y a la suma. Ustedes son así, ustedes están satisfechos en lo pequeño y en lo inmóvil. Eso, permítame que les diga, es la antipolítica. O sea, no vienen ustedes aquí para no moverse, no vienen ustedes aquí para ser un tapón; ustedes vienen aquí para resolver los problemas de los catalanes, pero les da igual, porque ustedes están en otra cosa.

Por último, las oportunidades que ustedes pierden para los catalanes, el dinero que ustedes pueden estar perdiendo con un sistema de financiación mejor para todos los españoles, las oportunidades, las..., todo lo que desde el Gobierno deberían fomentar, lo están perdiendo.

Y le digo una cosa: nosotros ya estamos en el Congreso trabajando por un mejor sistema de financiación para todos los españoles, y con eso hemos arrastrado también al Partido Popular, para que hable. (*Remor de veus.*) No sean ustedes, por favor, el obstáculo para que podamos negociar un mejor sistema de financiación para todos.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Carrizosa. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Albert Botran, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Albert Botran i Pahissa

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades, és evident que la moció s'emmarca en el nou marc aquest de l'operació diàleg. Potser algú n'esperava alguna cosa més, una mica més de concreció de la proposta; però no. Va en la línia del que s'ha anat dient fins ara. Asseguis a la taula i ja anirem fent. Asseure's a la taula, en altres contextos, té valor per si mateix, quan les parts es reconeixen una mica de credibilitat mútua, quan hi ha voluntat política, però sabem que parlar de reformar el finançament amb el Govern del Partit Popular és una via morta.

Vostès mateixos, el Partit Popular català, ho saben, quan la seva anterior presidenta ho va plantejar el 2013 i va ser ràpidament desautoritzada en aquell moment. Una de les reaccions va ser la de l'encara ministre d'Hisenda, Cristóbal Montoro, que va dir el següent. Diu: «Una financiación autonómica nueva es un reparto, ¿y qué vamos a repartir si no tenemos crecimiento ni aumento de las bases de los impuestos?» En aquestes condicions, el diàleg no és creïble. Perquè vostès, quan se senten forts fan el *orden y mando*, y quan han de pactar amb majories parlamentàries o quan veuen que l'independentisme va «en sèrio», llavors sí, llavors diàleg. Sort que estem vacunats, i ho estem, vacunats, per les seves pròpies paraules.

El 2005, la FAES va publicar *El fraude del buenismo*, un llibre col·lectiu, amb autors com ara Andrés Ollero, que tot apunta que serà el proper president del Tribunal Constitucional gràcies a un pacte del PSOE amb el PP; Xavier Pericay, que és el darrer cap de llista de Ciutadans a les Illes Balears; Miquel Porta Perales, que titula el seu capítol «El diálogo como terapia buenista», o el coordinador del volum, Valentí Puig, que deixa anar una de les millors frases, la següent: «Puesto que todo el mundo es bueno, dialogando se arregla todo. Eso es una concepción ahistórica», sentenciava.

I pensem que aquesta és la veritable actitud del PP respecte al diàleg, quan reclama que Catalunya següi a parlar, per exemple, del finançament. És una pura maniobra de distracció, una pura maniobra dilatòria, de la qual no en sortirà cap nou acord. I ho entenem perfectament, perquè sabem que un Estat que té un deute que supera el cent per cent del seu PIB; que no pot emetre moneda i al qual la Unió Europea també li reclama 5.000 milions de retallades extremes i que no vol tocar, per altra banda, els privilegis de l'oligarquia d'aquest Estat, de la banca, de les empreses energètiques, de les empreses de telecomunicacions, de les constructors, un estat en aquestes condicions és un estat amb una crisi estructural.

L'Estat espanyol, tal com està dissenyat pel regim del 78, és a dir, tal com és ara, no pot suportar una millora del finançament català, ni de les Illes ni del País Valencià, que són els que ara estan posant legítimament també aquesta reivindicació sobre la taula.

A Catalunya ho va creure una majoria política i social que va donar suport a la reforma de l'Estatut el 2005 i el 2006, però allà queda la renovació de la millora del sistema de finançament o la disposició addicional tercera. Però ara estem en una nova fase; aquella majoria per un nou estatut i un nou finançament ha deixat pas a una majoria social independentista, i la millor operació diàleg és confrontar idees en una campanya, la del «no» i la del «sí».

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Botran. A continuació té la paraula el senyor Josep Maria Forné, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Josep Maria Forné i Febrer

Bon vespre. Gràcies, presidenta. Vicepresident, conseller, diputades i diputats, nosaltres celebrem molt aquesta moció, de veritat. I la celebrem pel que estem sentint, perquè el sentim que sí, que hi ha una consciència de que les coses no van bé, que no hi ha un sistema just de finançament i que s'ha de revisar. Bé, això és canviar molt les coses, han canviat els escenaris. Perquè la veritat és que la música aquesta i la lletra aquesta no la sentíem fa no gaire, hi ha alguna cosa que s'ha mogut. No es deu haver mogut pas –no es deu haver mogut pas– per la modesta posició que ocupen alguns grups, aquí d'oposició i allà pura comparsa. No es deu haver mogut pas per això; després en parlaré; segurament que no és per això. Però, bé, celebrem que hi hagi un canvi de perspec-

tiva, celebrem que hi hagi un canvi de posició. Per tant, benvinguda sigui aquesta visió de que les coses no han anat bé.

Agafó unes paraules de la nostra companya Muriel, que aviat farà un any que va morir, la Muriel Casals, deia: «Les autoritats de l'Estat espanyol han sotmès aquest país a unes condicions que l'asfixien econòmicament i el neguen nacionalment.» I una manera d'asfixiar-lo econòmicament és el sistema de finançament. Per tant, reconèixer que existeix aquesta asfíxia... Gràcies, benvinguda. Ara, si voleu començar a fer esmena amb aquestes bones intencions, si voleu començar, teniu quaranta-sis tasques per endavant que us les han encomanant i són senzillament..., no són res més que incompliments, recursos, traspassos, que ens podrien millorar..., (*remor de veus*) sí, ens podrien millorar moltíssim les condicions de tots els catalans, de la vida de tots els catalans. Per tant, de feina ja n'hi ha i a més està ben assenyalada. Per aquí podríem començar.

També celebrem moltíssim les esmenes; les esmenes especialment dels socialistes, del Grup Socialista, i del Grup de Catalunya Sí que es Pot, i especialment vull agrair l'esforç que ha fet el diputat Joan Coscubiela per mirar d'incorporar-nos, perquè només ha estat ell el qui s'ha esforçat per mirar d'incorporar-nos en aquestes esmenes. També deu voler dir una mica com s'utilitzen les eines, diguéssim, de les mocions, no tant per aconseguir resultats sinó per fer gestos i per aconseguir pur postureig. Per tant, en aquest sentit, gràcies.

I, especialment, de les esmenes, agrair-li el fet de remarcar la bilateralitat. Un diàleg... –abans ho ha dit l'Albert, el company de la CUP–, un diàleg sincer passa per asseure's amb el reconeixement de l'altre com algú d'igual, i això és la bilateralitat. Com a mínim –com a mínim– hi ha una mica d'esforç per aquest costat. Per aquí, benvinguda la moció, benvingudes les intencions, i benvingut..., però encara queda feina.

Malgrat tot, us hem de dir que rebutjarem els quatre punts (*remor de veus*); rebutjarem els quatre punts perquè el primer, que senzillament diu que és exposar i fer públiques una sèrie de dades..., vaja, més públiques que estan en la web del Departament de la Vicepresidència i d'Economia i Hisenda i que coneix tothom i que si no, doncs, d'alguna forma es pot aconseguir a través d'altres recursos públics, tant de la Generalitat com de l'Estat; publicar dades i conèixer dades no ens sembla... Ens sembla que el contingut polític de la moció està en els altres punts, en el que es demana la participació i que ja s'ha remarcat, doncs, el que, diguéssim, persegueix aquesta moció. Per què no aquesta participació? O, per què d'alguna forma creiem que no?

Mireu, hem tingut cinc models de finançament des del 85, el 91, el 96, el 2001, el 2008. En tots ells Catalunya, la Generalitat, el Govern de la Generalitat ha estat bastant líder d'aquests canvis de finançament. Veiem com han anat les coses. Tenir memòria també és una cosa que ajuda a construir. I en aquest sentit no ho hem aconseguit.

No volem interferir en els interessos de ningú, i especialment d'aquells que tenen més dificultats, com poden ser el País Valencià i les Illes, amb els seus models de finançament; a vegades, perquè ho diu Catalunya, senzillament és un obstacle. Hi han absències que parlen més que certes presències, hi han silencis que són més expressius que certes paraules, de fet, fixeu-vos si dona de si el fet de que no hi hagi anat, el president de la Generalitat, a la conferència. I val la pena.

Sapiguen que no renunciem a res i creiem que si algun benefici ha de tenir la ciutadania de Catalunya és a través de tenir un estat propi. I aquest serà l'esforç que hi posarem. No renunciem a res; no renunciem a res perquè tot és possible. El pacte no es pot basar en la necessitat de sobreviure, que és el que hem anat fent fins ara, sinó que ha de ser expressió de sobirania i afirmació. No renunciem a res perquè tot està per fer.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Forné. A continuació la senyora Andrea Levy es pronunciarà sobre les esmenes.

Andrea Levy Soler

Muchísimas gracias, como se ha demostrado, a los grupos parlamentarios que han adoptado una actitud responsable, especialmente Catalunya Sí que es Pot, Partido Socialista, también a Ciudadanos. De eso se trataba, de la responsabilidad de todos los que

estamos en esta cámara de mejorar el texto, porque se ha demostrado, oh, sorpresa, que dialogando se puede llegar a acuerdos. Fíjese, nos hemos puesto de acuerdo diferentes grupos parlamentarios. Ha sido posible, operación diálogo, sí; operación consenso. Lo hemos conseguido, se ha conseguido en una moción que afectaba a algo que además tiene el consenso mayoritario de la sociedad catalana, que es que nos pongamos a trabajar en una mejora del sistema de financiación.

Y, ¿ustedes qué han hecho? Negarse al diálogo. Porque, ¿saben su problema?, que se sienten muy cómodos en el monólogo cuando están aquí, cuando están entre su entorno, entre sus medios, entre sus actos, pero cuando confrontan con diferentes posiciones, cuando han de hablar, cuando se trata de diálogo, ustedes no se sienten nada cómodos porque se les acaba el cuento –se les acaba el cuento. Y de eso se trataba, de poner sobre la mesa cuestiones en las que podían suscitarse acuerdos en los que se trataba de hablar, se trataba de llegar a acuerdos. No les gustan los acuerdos, prefieren seguir arrastrándonos en este..., en fin en este viaje a ninguna parte.

Yo les adelanto una cosa. Lo que no va a ninguna parte no avanza. Se encontrarán en el mismo punto, dando vueltas sobre ustedes mismos, pero, ¿sabe una cosa?, nos seguirán encontrando. Nos seguirán encontrando a aquellos que lo que queremos hacer es trabajar para mejorar la vida de los catalanes. Lo que queremos hacer es seguir trabajando por el bienestar de todos.

Yo lamento profundamente que a ustedes les guste más oír el propio eco de su voz cuando llenan salas en el Parlamento Europeo, que no escucharnos a todos los que queremos proponer un diálogo sereno, necesario, un diálogo sobre aquello que afecta a la vida de los catalanes. Lamento que sigan ustedes en el cuento y que no quieran presentarnos las cuentas.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Levy.

Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Vicepresident, per què em demana la paraula?

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Múltiples al·lusions directes.

La presidenta

Endavant.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Molt breument. Hi han hagut diversos portaveus que han basat la seva argumentació en assegurar que no assistim al Consejo de Política Fiscal y Financiera, cosa que és absolutament falsa. I si el fonament de les seves interpretacions és fals, no cal dir què són les seves interpretacions. Una pena.

(Alguns aplaudiments. Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, per contradiccions. *(Pausa.)* Gracias.

Señor Junqueras, allí tenía que ir el vicepresidente, el *conseller* de Economía de nuestra autonomía. Tuvo que ir usted. Mandó a otra persona y esa persona no pudo ni votar. Eso es como no ir.

(Joan Coscubiela Conesa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Sí; gràcies, presidenta. Amic Junqueras, amic vicepresident, deixem-nos una mica de fer duels d'alemanys. La cosa important: necessitem que el Govern català estigui en el procés de negociació del model de finançament autonòmic que està en

marxa, necessitem que hi hagi un expert català allà i necessitem que el Parlament de Catalunya segueixi aquesta funció. Perquè el que no volem de cap de les maneres és que vostè, això, ho negociï sota mà, a les tardes, en castellà, parlant-ne en la intimitat i aprofitant la presència d'un bon amic nostre, que es diu Guillem López Casanovas, que hi va en nom del Govern balear, però no en nom nostre. Si us plau, faci les coses una mica bé.

(Alicia Romero Llano demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Romero.

Alicia Romero Llano

Sí, presidenta. No, volia dir que...

La presidenta

Per què em demana la paraula? Per al·lusions? Contradiccions?

Alicia Romero Llano

Sí, per contradiccions. En tot cas, el vicepresident ha obert torn, perquè no ha intervingut a la moció.

La presidenta

No, no.

Alicia Romero Llano

Per contradiccions –per contradiccions.

La presidenta

Perdó, el vicepresident no ha obert torn, ha intervingut com a diputat.

Alicia Romero Llano

Ah!, com a diputat. Molt bé.

(Remor de veus.)

La presidenta

Però dono la paraula perquè l'he donat a tothom. *(Persisteix la remor de veus.)* Sí, i tant que sí.

Alicia Romero Llano

Bé. En tot cas, per contradiccions –per contradiccions. Jo el que voldria... És a dir...

(Persisteix la remor de veus.)

La presidenta

Ha parlat perquè ha demanat la paraula per al·lusions com a diputat, i jo l'hi dono la paraula.

Alicia Romero Llano

Molt bé. Deia el diputat Forné que no renunciem a res. Miri, sí hi renunciem. Renunciem a no negociar un nou sistema de finançament, i això vol dir renunciar a tenir més recursos perquè els catalans puguin tenir una millor sanitat, una millor educació. Renunciem, vostès, a això. Perquè han creat un nou paradigma, que és que defensen setanta-dos diputats i una part dels catalans, i el president de la Generalitat i el vicepresident Junqueras han de tenir al cap que representen tots els catalans i que una de les seves obligacions avui és anar allà a defensar el millor sistema de finançament per als catalans. I això és el que vostès no fan. I això és una irresponsabilitat.

(Aplaudiments. Josep Maria Forné i Febrer demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Forné.

Josep Maria Forné i Febrer

Per al·lusions. *(Pausa.)* Sí?

La presidenta

Sí, sí, endavant.

Josep Maria Forné i Febrer

Nosaltres... Tots els governs representen, amb la seva majoria, el conjunt de la ciutadania, i això ho fan tots els governs. I la millor manera que tenim per aconseguir el major benefici per a tota la ciutadania catalana és aconseguir la sobirania plena per a aquest país.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Votem. Com que no s'han demanat votacions separades, votarem tota la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre la revisió del model de finançament autonòmic ha quedat rebutjada per 60 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moltes gràcies a totes i a tots.

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i cinc minuts.